Au apărut, în colecţia ORA H

Andre Kedros
MAREA COŢCĂRIE A LUI DON BASILIO
(nr. 1, 1992)
Ellery Queen
O CAMERĂ ÎN CARE SE POATE MURI
(nr. 2, 1992)
Barbara Paul
SÂNGE ŞI RUDE DE SÂNGE
(nr. 3, 1992)
A.L. Dominique GORILA ÎN COCOTIER
(nr. 4, 1992)
Giuseppe Magnarapa COMPLOT FINAL
(nr. 5, 1993)
Ed McBain SCAMATORII
(nr. 6, 1993)
Anthony Price
CREATORII DE LABIRINTURI
(nr. 7, 1993)
Giorgio Cajati FILIERA FALCONE
(nr. 8, 1993)
Jacques Sadoul MOŞTENIREA GREENWOOD
(nr. 9, 1993)
Ed McBain CARALII
(nr. 10, 1993)
Chelsea Quinn Yarbro NOPŢILE BESTIEI
(nr. 11, 1993)
J.M. Dillard EVADATUL (nr. 12, 1994)
Shotaro Ikenami MAESTRUL ASASIN **(nr. 13, 1994)**
Ed McBain
SANSA LUI HARDY
’ (nr. 14, 1994)
Kevin Bruce Lockhart REILLY, ASUL SPIONAJULUI
(nr. 15, 1997)
Jacques Sadoul
PRĂBUŞIREA CASEI SPENCER
(nr. 16, 1998)
Ed McBain SĂRUTUL MORŢII
(nr. 17, 1998) ’
Rodica Ojog-Brasoveanu POVESTEIMdRALĂ
(nr. 18, 1998)

Dominique Manotti

FILIERA NEAGRĂ

Traducere din limba franceză de ANA BARBU

IM

NE/M104

Coperta colecţiei: RÀZVAN
LUSCOV

DOMINIQUE MANOTTI SOMBRE SENTIER

© Éditions du Seuil, 1995 © Editura Nemira, 1998
Comercializarea în afara graniţelor ţării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, Str. Crinului nr. 19, sector 1, Bucureşti Telefon: 668.54.10, 223.48.54, Telefax: 668.70.51 Clubul cărţii: C.P. 26-38, Bucureşti
ISBN 973-569-269-7
D.M.

în această povestire totul sau aproape totul este invenţie. Personajele, intriga, acţiunea sunt pur fictive; orice asemănare cu fapte şi persoane care vor fi existat în realitate este deci, cum se spune, absolut întâmplătoare. Sunt însă reale şi întru totul conforme citatele din presă, precum şi împrejurările despre care dau seamă, în special cele din cartierul parizian Sentier, din primăvara lui 1980, şi mişcarea muncitorilor clandestini pentru legalizarea situaţiei lor.

PROLOG

Libération, 15 ianuarie 1980:

„Heroina vine acum din Iran, din Pakistan şi din Afghanistan. Anul trecut, recolta iraniană a produs 1 500 de tone de opium braţ, rafinat în aceste ţări, şi mai ales în Turcia, apoi transportat pe căi rutiere spre Europa occidentală. Dar atenţie, acest soi de heroină, spre deosebire de producţia mexicană, are o puritate de 20% (în loc de 3,5%). Din cauza ei, în Germania s-au înregistrat 600 de decese prin supradoză.“

Fata este acolo, copilăroasă, dar de pe acum blazată, şezând în pielea goală pe marginea patului, un pat mare, alb, din mijlocul camerei, toată în oglinzi. într-un colţ, un fotoliu Louis XV, în fund, un frigider nu mai înalt decât o masă. Pe frigider, pahare, cupe, diverse. Ea îşi leagănă încetişor picioarele, îngânând o melodie. Bărbatul intră. Este şi el în pielea goală. Ea îl priveşte cu atenţie, îl cercetează. în jur de patruzeci şi cinci de ani, ceafă de taur, gras, cu fundul mic şi picioare slăbănoage, început de chelie, dar pieptul păros, o adevărată blană roşcată. Ea îi surâde şi face un gest spre el. El, cu o mină pofticioasă, păşeşte ca halucinat, lunecând, se îndreaptă spre frigider, îl deschide, îşi toarnă o porţie generoasă de whisky, „Vrei şi tu, păpuşă?“, înalţă paharul spre ea. Gestul este prea larg, câteva picături se revarsă
din pahar pe mocheta albă, groasă. Ea face din cap semn că nu. fără să rostească un cuvânt, mereu surâzătoare. El bea, lasă paharul să cadă pe mochetă, se apropie de ea, se aruncă pe pat râzând.

Ea îl răstoarnă pe burtă, i se aşează pe şale, e neverosimil de fragilă pe lângă el. începe să-l maseze, mieunând dulce ca să imprime un ritm mişcărilor. El se lasă masat, grohăie de plăcere, o încurajează, „Mângâie-1 pe tăticu’.“ Ea se întinde pe spatele lui, îl muşcă de gât, de urechi. Corpul lui se mişcă încet, bărbatul scoate nişte sunete abia auzite, se agaţă cu degetele de mochetă. Ea îl întoarce pe spate. Arată mulţumit. Ea îi masează cu gingăşie sexul. Bărbatul se ridică în coate. Priveşte trupul micuţ al fetei care abia reuşeşte să-şi ţină echilibrul, se întoarce spre oglinzi, zâmbind într-acolo. Toarce ca un motan. Ea este absorbită cu totul de ceea ce are de făcut, acum în linişte. O face cu seriozitate. Faţa ei e mai atentă, zâmbetul puţin încremenit; pândeşte din ochi reacţiile celuilalt.

Dintr-o dată, bărbatul se simte cercetat. Pare să se trezească dintr-un somn lung, dar ochii lui sunt sticloşi. Fata îşi urcă încetişor mâinile spre sânii bărbatului şi începe să-i ciupească delicat, cu blândeţe. Gemetele de plăcere de până acum se preschimbă într-un vaier prelung. El se ridică, ea cade pe pat. E cuprins de frică, a intrat în panică. Ochii dilataţi. Urlă: „O să mă ucidă!“ Cu mâinile la ochi, se chirceşte, apoi începe să arunce cu picioarele în direcţia fetei. Ea întreabă: *„It’s a game?“* încă mai surâde, dar pare puţin neliniştită. Se fereşte de lovituri şi încearcă să-l liniştească, să-l culce, mângâindu-1 pe umeri, pe piept, *„Remember*; *I am your baby“*. Dar el răcneşte din nou: „Să nu creşti, să nu creşti!“ Apoi o apucă de gât, o zgâlţâie, o răstoarnă pe pat şi strânge, strânge. „N-o să-mi vii tu de hac.“ Ea se zbate puţin, nu mult, este strivită sub greutatea lui. Nu mai poate să strige. Un minut, două, şi nu se mai mişcă deloc...

LUNI 3 MARTIE

Ora 7:00

Staţia de metrou Sentier

în fundul cafenelei din dreptul staţiei de metrou, un grup compact de turci, vreo cincisprezece, şi cinci-şase francezi. Toţi beau cafea, francezii mănâncă şi comuri proaspete. Pe o masă, două teancuri groase de afişe-manifest, pe hârtie roz, bătute la maşină, trase neglijent la şapirograf, pe o faţă în franceză, pe cealaltă în turcă.

Comitetul de apărare a turcilor din Franţa cheamă pe muncitorii turci din Sentier să înceteze lucrul luni 3 martie şi să se adune la prânz la staţia de metrou Sentier pentru obţinerea legalizării situaţiei lor şi pentru condiţii de muncă mai bune.

Sunt îngrămădiţi cu toţii deasupra unui plan al Parisului. Soleiman organizează mici grupe de câte cinci persoane, câţiva turci pe lângă un francez. Fiecare grup primeşte o listă cu străzile pe unde urmează să treacă, unii şi le notează pe o manşetă de ziar, alţii pe pachetul de ţigări. Un vag aer bolşevic dinainte de 1917 animă scena.

1

Toată lumea se ridică, zgomote, se regăsesc afară, în piaţă. Vremea va fi foarte frumoasă. Sentimentul de a plonja în necunoscut, dar aşa ceva nu se mărturiseşte. Să arăţi ca şi cum ai fi sigur de ceea ce faci.

Soleiman ia conducerea unui grup şi se angajează cu toţii pe rue d'Aboukir, urmaţi de o ziaristă de la *Libération.* El e înalt, subţire, se ţine drept, dacă nu chiar rigid, faţă prelungă, pometi înalţi, nasul fin, uşor coroiat, ochi albaştri imenşi, o chică de păr castaniu-deschis, pielea smeadă. Turcii îl ascultă, fata îl priveşte. Intră în fiecare imobil, citesc numele de pe cutiile de scrisori ca să le repereze pe cele turceşti sau iugoslave. Urcă. în aceste clădiri vechi, intrările sunt întunecoase, scările întortocheate. La toate etajele se aude zgomotul maşinilor de cusut. Soleiman bate la uşă. Deschide patronul sau, de cele mai multe ori, un muncitor. Discuţia se leagă, în turcă sau în franceză: „Bună ziua. Suntem de la Comitetul de apărare a turcilor, am venit să vă spunem de grevă, de manifestaţia pentru legalizarea situaţiei muncitorilor turci." Cel care ţine uşa se întoarce spre atelier: „Ce ziceţi? îi lăsăm să intre?" „Da... Da..." In cursul întregii dimineţi, nici o uşă nu li se închide.

Ateliere strâmte, prost luminate, supraîncălzite, mirosul apreturilor. Dar o ambianţă primitoare. Enorme aparate de radio care transmit ştiri şi muzică din locurile lor de baştină. Pălăvrăgeală. Glume. Din când în când, intră un văr să-şi vadă o rudă sau un lucrător coboară să facă o partidă la flipper.

Când intră Soleiman şi grupul lui, maşinile se opresc, oamenii se înghesuie printre mese, ceştile de cafea circulă, patronul participă şi el la discuţie. Greva pare să fie ceva foarte îndepărtat. Dar, la prânz, la Sentier, cine ştie?! Soleiman lasă câteva manifeste. Grupul se retrage un etaj mai sus, imobilul următor.

Boulevard Saint-Denis, apoi rue du Faubourg-Saint-Martin, imobilele devin tot mai mari, atelierele mai luminoase, mai aerisite. în spatele faţadelor hausmanniene, anumite curţi simt adevărate uzine-atelier, confecţii la etaje şi persoane cu lucrul la domiciliu în camerele de serviciu de la mansardă. Acolo sus, deschid uşa femei înfăşurate în văluri, cu fuste lungi. Soleiman

nu ştie ce să le spună. Consideră, desigur, cu totul nepotrivit ca ele să iasă în stradă.

în aceeaşi formaţie, urcă până-n rue de Belleville. Imobile vechi majoritatea, culoare sordide, ateliere mizerabile, adesea fără uşă, un carton mare în locul acesteia, dar aceeaşi primire pretutindeni. Sunt extenuaţi, la ora asta a dimineţii e cald. Se opresc din ce în ce mai des în bistrouri unde (aici totul se află) oamenii vin din proprie iniţiativă să-i ceară lui Soleiman manifeste. Acum trebuie să se întoarcă pentru a ajunge la prânz la staţia de metrou Sentier.

Micile grupuri de militanţi se întâlnesc pe străzile care coboară spre piaţă, foarte bucuroşi cu toţii de felul cum au fost primiţi. Ajung în piaţă. Acolo, nimeni. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Să deschizi uşa atelierului, să asculţi, da; să ieşi în stradă, când eşti clandestin, la aşa ceva nici nu poţi să visezi. Dar militanţii au un moral de oţel şi obişnuinţa singurătăţii. Soleiman pune în funcţiune staţia de sonorizare. Se desfăşoară fâşii lungi de pânză roşie pentru a încadra şi delimita locul mitingului. E fmmos roşul acesta puternic în lumina soarelui. Soleiman începe să vorbească, în turceşte. Povesteşte cum e să fii clandestin; să te deghizezi în turist, cu un aparat de fotografiat atârnat de gât; să-ţi înfrângi teama când vezi un poliţist pe stradă şi să-ţi continui drumul; percheziţii, nopţi la poliţie, arestări, expulzări. Gata. Nu mai vrem. Suntem aici, muncim, vrem permis de şedere, permis de muncă. Demnitate.

Incet-încet, cafenelele cele mai apropiate, pline de lume, încep să se golească. Bărbaţii ascultă, vorbesc între ei, trec în zona delimitată de fâşiile roşii. Mici grupuri coboară de pe străzile adiacente, câte puţini, cu prudenţă, apoi din ce în ce mai mulţi. La ora 13:00, mai bine de două mii de muncitori s-au regrupat în perimetrul circumscris de banderole, pe rue Reaumur circulaţia s-a întrerupt. Nici un poliţist la orizont. O adevărată beţie. Clandestinii ocupă strada şi nimeni nu vine să-i alunge. Bărbaţii strigă *Yasasin grevi,* trăiască greva. Permis de şedere, permis de muncă. Pâlnia megafonului trece din mână în mână, fiecare vrea să spună câte ceva. Soleiman tremură la soare. Si-a dorit din toată inima acest moment, dar nu-i vine să creadă că-1

trăieşte, abia acum îşi dă seama că nu l-a crezut posibil. Aceste clipe ameţitoare, când dincolo de orice abstracţiune masele încep să existe, când ar fi cu putinţă... ca lumea să se schimbe din temelii.

Nimeni nu ştie ce-ar fi de făcut cu această neaşteptată mulţime de oameni. Chiar dacă poliţiştii n-au apărut încă, ei pot sosi din clipă în clipă. Să nu stăm pe loc, am fi vulnerabili. Dar oamenii nu mai vor să se despartă unii de alţii. Soleiman lărgeşte discret locul de adunare, întinzând cu băgare de seamă fâşiile roşii spre edificiul impozant din apropiere, Bursa Muncii. Acolo, ar putea informa asupra negocierilor în curs cu guvernul, ar putea câştiga aderenţi. Pe de altă parte, acolo ar fi la adăpost. Manifestaţia se desfăşoară în linişte, este impresionant acest grup compact de bărbaţi negricioşi şi mustăcioşi, o enormă pată de culoare în tentă de cenuşiu, care strigă fără întrerupere sloganuri în turceşte, ţinându-se pe lângă lungile fâşii de pânză roşii şi mute.

Ora 16:00

Comisariatul arondismentului 10

- Alo, Comisariatul 10, vă ascult.
- Poliţia? (Puternic accent străin.)
- Da, domnule.
- Veniţi repede, am descoperit în atelierul meu un cadavru, o femeie.

Thomas şi Santoni intră pe poarta cu nr. 43 din rue du Faubourg-Saint-Martin. Scara din stânga, etajul trei. Nu are lift, bineînţeles. Uşa de la intrare este întredeschisă. Ciocănesc. Un bărbat vine îndată în întâmpinarea lor, vizibil agitat.

- Brigada Teritorială. Dumneavoastră aţi chemat poliţia?
- Da, poftiţi.

Si acolo, în intrarea întunecoasă, pe jos, claie peste grămadă, vreo douăzeci de perechi de pantaloni de pânză bufanţi, roşii. Bărbatul îi ridică. Dedesubt, corpul unei fete foarte tinere, aproape un copil, de tip asiatic, în pielea goală, întins pe spate. Thomas se apropie, se apleacă. E moartă, nici o îndoială. încearcă să-i

ridice un braţ. Cu siguranţă, au trecut mai mult de douăzeci şi patru de ore. Dâre vinete pe gât. Probabil prin strangulare. Cercetează mai de aproape. Cu mâinile goale.

- Dumneata ai găsit-o?
- Da. (Nervos.)
- Santoni, cheamă-i pe cei de la Criminalistică.

Thomas dă ocol cu privirea prin apartament. La intrare, o mulţime de suluri de pânză şi de material plastic. Un culoar de acces la două camere principale care dau spre curtea interioară, foarte luminoase. în cele două camere, cinci mese mari de lemn, fixate în duşumea, cu zgârieturi şi tot felul de alte urme pe tăblii, vreo douăzeci de scaune metalice, solide, fire electrice care atârnă din tavan, aproape peste tot mari corpuri de iluminat cu neon. Şi două maşini de cusut stricate. De cealaltă parte a culoarului, o bucătărie. Faianţă albă. Chiuvetă, apă caldă, apă rece. Frigider, aragaz. Masă în melamină. Totul de o curăţenie strălucitoare. Toate la locul lor. Cu un aer distrat, Thomas deschide frigiderul. E plin de legume, brânzeturi, băuturi. Sub chiuvetă, pubela a fost golită şi spălată. Lângă bucătărie, două spaţii foarte întunecoase, poate o fostă cameră de baie şi o debara.

Apoi îşi îndreaptă atenţia spre bărbatul care i-a sunat. Se numeşte Bostic. Este iugoslav, şeful atelierului şi locatarul apartamentului.

- Când aţi găsit cadavml?
- în această după-amiază, când am deschis atelierul.
- De ce nu dimineaţă?
- Fiindcă era grevă. Am găsit corpul aici, sub mormanul de pantaloni. Le-am dat drumul lucrătorilor şi am telefonat la poliţie. N-am atins nimic.

Thomas mormăie.

în scurt timp, sosesc inspectorii de la Criminalistică, ei se vor ocupa de tot. Tehnicieni, judecător, fotograf, transportul cadavrului la morgă... Thomas le transmite primele declaraţii ale lui Bostic, fără comentarii.

- Si cu el ce facem?
- L-aş duce la Brigada Teritorială, în detenţie preventivă. In felul ăsta l-aţi avea la îndemână şi voi, ca să-l interogaţi din nou

mâine, dacă vreţi. Iar noi am vrea să-i punem câteva întrebări în legătură cu atelierul. Muncă la negru, cu siguranţă. Nu riscăm nimic cu un iugoslav.

- De acord. Mai aveţi să ne spuneţi ceva?

Thomas îl consultă din priviri pe S antoni.

- Eu, nu. Tu?
- Nici eu.

O dată Bostic predat în detenţie preventivă, Thomas se întoarce spre Santoni.

- Ce zici, colega, de chestia asta?
- A găsit cadavrul de dimineaţă, când a deschis atelierul.
- Exact.
- Ceea ce i-a lăsat pe puţin opt ore de mişcare.
- Pe puţin.
- înainte să ne telefoneze, şi-a vândut maşinile ca să nu i le confiscăm. Atelier clandestin.
- De acord.
- Un atelier obişnuit în Sentier, nici foarte curat, nici mizerabil. Nu însă şi bucătăria. Ai văzut-o cum străluceşte de curăţenie? în meseria asta a lor, lucrătorii beau şi halesc întruna. Chiar bine întreţinută, o bucătărie nu e niciodată atât de curată.
- Si atunci, ce facem?

-Ne întoarcem la faţa locului şi încercăm să aflăm ce-a curăţat şi ce-a aruncat. Şi, nici un cuvânt geniilor de la Criminalistică.

Imobilul are portăreasă, un şorţ peste rochia lălâie, papuci. După două sticle de bere şi un sfert de oră de conversaţie aiurea, Thomas şi Santoni află că Bostic a venit într-adevăr acolo jos, dimineaţă, pe la ora 10:00, să depună nişte saci de gunoi. Doi saci albaştri.

Un cearşaf vechi, întins pe jos, în curtea interioară, la lumina, care se întrerupe mereu, din casa scărilor. Cei doi bărbaţi îşi scot vestoanele, îşi suflecă mânecile şi răstoarnă acolo una dintre cele trei pubele ale imobilului. Să apeşi întrerupătorul de lumină din

trei în trei minute. Să desfaci sacii de gunoi unul după altul. Să triezi gunoiul menajer, cârpe, ziare, sticle goale. Să fii cu atât mai atent, cu cât nu ştii ce anume cauţi. Poate, din fericire. Când ştii ce cauţi, rişti o eroare judiciară, îmi spunea şeful când abia intram în pâine. în situaţia dată, nici un risc.

Din când în când, portăreasa vine să arunce şi ea un ochi. Prima pubelă, nimic. Să pui gunoaiele la loc. A doua pubelă răsturnată pe cearşaf. Prima pungă de plastic, nimic. A doua, nimic. A treia pungă, un conţinut care-ar putea proveni de la bucătăria lui Bostic, ca şi în alţi saci de altfel. Zaţ de cafea, farfurii de carton, ambalaje, coji de pâine. Şi doi săculeţi din plastic dur, transparent, ceva mai mari, goliţi. Thomas se ridică de jos. Pe dinăuntru, pe la încheieturile săculeţilor, se văd firicele dintr-un praf alb, foarte fin. Cu mare precauţie, ia un grăunte pe buricul degetului arătător, îl gustă cu vârful limbii. îi surâde lui Santoni. Asta e. Heroină.

Ora 21:00

Villa des Artistes

E întuneric. Soleiman merge grăbit pe avenue Jean-Moulin, se strecoară pe sub bolta porţii, pătrunde în villa des Artistes mormăind ceva. Al treilea pavilion la dreapta, printre arbuşti, peretele de sticlă al unui atelier, storuri albe, în spatele lor, lumina aprinsă. O lampă de exterior luminează uşa de la intrare. El sună de două ori, împinge uşa, intră şi încuie cu cheia în urma lui. Mult spaţiu, spoturi de lumină slabă peste tot, piele, lemn, un mezanin în penumbră. In fundul acestei încăperi, dincolo de barul de lemn, într-o mică bucătărie, un bărbat îşi face de lucru. Foarte modernă bucătăria, în tonuri de ocru. Bărbatul, în jur de treizeci şi cinci de ani, un cap foarte frumos, liniile trasate energic, robust, genul atacant linia a treia la rugby, ochi căprui, părul castaniu. Poartă jeans, o bluză din tricot de calitate, cu gulerul desfăcut, e desculţ.

- Ce să zic? Bravo! Mitingul vostru a fost o reuşită, peste speranţele voastre. Amicii mei nu s-au aşteptat deloc la aşa ceva şi pur şi simplu n-au ştiut ce să facă.

- Ne înţelesesem să nu te bagi în chestia asta, să-mi laşi cale liberă.
- Nu mă amestec câtuşi de puţin, doar te felicit.
- Lasă-mă-n pace. N-am nevoie de felicitările tale.

-Bine, bine. La treabă! Ai văzut o mulţime de lume azi.
Deci, ai ceva jientru mine?

- Poate. In rue du Faubourg-Saint-Martin, aproape de bulevard, cum urci pe stânga, e un turc care ţine o patiserie. O chiţimie, cu o tejghea care dă direct în stradă. Curzii spun că aici se face trafic de droguri.
- Da, da, ştiu cam pe unde vine. Mâine dimineaţă o s-o pun sub supraveghere. După aproape o lună de când batem pasul pe loc, poate că am prins, în sfârşit, un fir... (Intorcându-se în bucătărie:) Gata, poţi să pui masa.
- Nu rămân la masă, mă văd cu nişte prieteni.
- Soleiman, termină cu prostiile. O să te vezi cu cine vrei, dar după aceea. O să mâncăm împreună, pentru că am poftă să facem amor, şi asta după ce mănânc şi nu înainte. (Şi, cu un surâs larg:) Nu e cazul să te arăţi atât de nefericit, cu aerul ăsta sinistru. Nu că m-ar dezgusta, dimpotrivă, am impresia că te silesc şi asta mă excită.

MARŢI 4 MARTIE
Ora 8:00
Rue du Faubourg-Saint-Martin

Daquin s-a oprit într-o cafenea, exact în faţa prăvăliei turcului, care tocmai a deschis. Rudimentară cu totul. Lungă şi îngustă ca un maţ, cu o tejghea pe toată lungimea şi o nimica toată de faţadă. Complet deschisă acum, pe vremea asta frumoasă. Nici mese, nici scaune. în spatele tejghelei, robotesc trei bărbaţi. In fund, o uşă şi un ghişeu asigură legătura cu bucătăria. Un neîncetat du-te-vino de clienţi, la prima vedere cu toţii turci. Sandvişuri, salate, cafele, ceaiuri, rachiuri, bere. Nimeni nu pare a zăbovi prea mult aici. Informaţie falsă?

- încă o cafea, vă rog.

După agitaţia de la prima oră, un public ceva mai liniştit. Clienţii, în picioare, la tejghea, se lungesc la vorbă. Din când în când, câte unul ajunge până în fundul prăvăliei, trece după tejghea şi de acolo în bucătărie, apoi pleacă. De verificat dacă poate ieşi ceva din chestia asta.

2

Ora 10:00
Passage du Désir

Daquin o ia pe jos până la sediul Brigăzii Teritoriale, în passage du Désir. Aici, într-un mic imobil de piatră şi cărămidă aparentă, înghesuit, într-o fundătură destul de slinoasă din aron- dismentul 10, la ultimul etaj, al treilea, într-o sală de şedinţe transformată în birou, s-au instalat Daquin şi echipa lui, pe toată durata anchetei. De fapt un grup ad-hoc, însărcinat de şeful Brigăzii de Stupefiante să exploreze pistele unei eventuale «filiere turceşti», urmare unor informaţii oferite de poliţia germană. O cameră mare, mansardată, luminoasă, echipată cu două birouri metalice, unul pentru Daquin, celălalt pentru inspectori, două fotolii acceptabile, şase scaune, o masă ovală, două maşini de scris, două telefoane, apoi o chiuvetă mică, un reşou, o cafetieră. De o parte, două ferestre dau spre curte, de altă parte, o uşă cu geam dă spre un culoar luminos şi liniştit. E un refugiu improvizat, dar agreabil.

Cei doi inspectori ai săi îl aşteaptă pe Daquin. Attali şi Romero au cam aceeaşi formaţie. Au crescut amândoi într-un bloc cu apartamente ieftine, în cartierul Bell-de-Mai, la Marsilia. Sunt cam de aceeaşi vârstă, douăzeci şi cinci de ani, blue-jeans, bluzon, adidaşi. Dar Attali a fost copilul cuminte, premiant, a luat concursul pentru postul de inspector ca să poată lucra cât mai repede şi să aducă bani în casă, mamei şi surorilor sale, aflate în mari dificultăţi. E serios, îndatoritor, plicticos. în ce-1 priveşte pe Romero, el a crescut la marginea delincvenţei. Băiat frumos, trăsături regulate, părul negru ca pana corbului. Ştie că arată bine. Abuzează de asta. S-a prezentat la concurs o dată cu Attali, din simplă sfidare şi poate cu dorinţa secretă de a-şi lua mai repede zborul în lumea largă. După trei ani de serviciu, e prima dată că fac echipă, de aproape o lună, sub ordinele lui Daquin. Când intră acesta, ei sunt antrenaţi într-un „morpion“, jocul lor preferat. Daquin le aruncă o privire dezamăgită, îşi face o cafea, apoi spune:

- Am o treabă pentru voi. O patiserie cu specific turcesc, pe rue du Faubourg-Saint-Martin, ceva mai jos, foarte aproape de

noi. Să fie pusă sub supraveghere foto. Un pont de la un informator de-al meu. Imposibil să plasăm o maşină specială. Dacă e să rămânem acolo câteva zile, suntem reperaţi cât ai zice peşte. N-ar fi rău să-ncercăm să găsim o fereastră la unul dintre imobilele din faţă. Organizaţi voi întreaga operaţiune. Vreau fotografii, nu neapărat ale tuturor consumatorilor, dar ale tuturor celor care intră în patiserie şi trec după tejghea. Căutaţi-1 pe Meillant, comisarul arondismentului 10. E la curent cu existenţa grupului nostru. Sunt pe puţin douăzeci de ani de când e în zonă, ştie tot, cunoaşte pe toată lumea, cu siguranţă vă poate ajuta.

O dată plecaţi cei doi, Daquin se apucă să citească presa. E convins că o parte din soluţia problemei se află în ţara de origine şi că trebuie să încerce să înţeleagă ce se întâmplă acolo dacă doreşte să-i oprească pe traficanţi aici. Venirea la putere a imamului Khomeiny, care n-a încetat să provoace tulburări - ostaticii americani la Teheran, extrema dreaptă şi extrema stângă masa- crându-se în Turcia îhtr-un ritm de douăzeci de morţi pe zi, şi acum intervenţia sovietică în Afghanistan - parcurgerea presei îţi ia o groază de timp.

Ora 10:00

Parohia Saint-Bernard

Aici şi-a găsit locul de adunare Comitetul de apărare a turcilor din Franţa. Un mic birou luminat artificial, în fundul casei parohiale de pe lângă biserică.

Astăzi, în ajunul manifestaţiei, e potop de lume.

Culoarele strâmte şi întunecate de la parter sunt ticsite de turcii care vin să-şi declare adeziunea la Comitet. Fiecărui nou aderent, Soleiman îi dă să completeze un chestionar în care nu trebuie să-şi înscrie numele. Câte ore de muncă pe zi în acest moment? Sezoane moarte? Salarii? Când şi de ce şi-a schimbat locul de muncă? Familia? De când e aici? Locuinţa? Proprietarul, chiria?... Patru pagini compacte de întrebări, în turcă şi în franceză. Bărbaţii sunt aşezaţi peste tot, pe culoare, în curte, şi-şi completează, cu extremă atenţie, chestionarele. Dacă, printr-o

fericită întâmplare, ar servi la ceva?! Soleiman le citeşte pe toate, discută cu fiecare în parte, explică; dacă întrebările au fost înţelese greşit, completează cu mâna lui. E atent, îndatoritor. El, care nu s-a aşezat niciodată la maşina de cusut, el care, la Paris, a trăit mereu din expediente - fotograf printre turiştii de la poalele turnului Eiffel sau vânzător ambulant de floricele de porumb şi de castane, a devenit, iată, specialist în problemele muncii din domeniul confecţiilor.

Se spune că în Sentier a şi început un trafic cu carnetele de aderent. Cumpărate de la Comitet cu şaisprezece franci, se revând cu preţuri care ating suta de franci, în ateliere, celor care n-au vrut sau n-au îndrăznit să se deplaseze până aici. Turcii le consideră a fi primele legitimaţii obţinute de ei în Franţa. Se spune, şi e fără-ndoială adevărat, că în metrou, la un control al actelor de identitate, turcii au scos carnetele astea şi sticleţii i-au lăsat să treacă.

Incet-încet, şuvoiul de oameni se scurge din biroul luminat artificial. Toate culoarele de la parter duhnesc a tutun tare, stătut, linoleumul e presărat de chiştoace, are urme de arsuri. Circulă atât de multă lume, încât s-a făcut un sens giratoriu, cu indicaţii în turcă. Toaletele sunt dezgustătoare. Micuţa cantină, de obicei liniştită, a fost anexată şi ea: oferă non stop cafea, ţigări. Preoţii şi enoriaşii prezenţi în imobil s-au închis în birourile lor. Coabitarea va fi dificilă.

Negocierile cu cabinetul secretarului de stat pentru muncitorii imigranţi încep mâine. Comitetul va participa la negocieri. Scurt conciliabul. In unanimitate, Soleiman este desemnat să reprezinte Comitetul.

Să-l uite pe Daquin, să respire. Soleiman o ia spre marile bulevarde să agaţe vreo pipiţă.

Ora 19:00

Brigada de Stupefiante

-în sfârşit, şefu', au apărut primele piste. Dar mai sunt câteva puncte, deloc neglijabile, pe care nu le-am trecut în raportul scris şi asupra cărora m-aş opri.

- Te ascult, Théo, am destul timp, nevastă-mea e plecată la munte, sunt şi eu holtei ca şi tine. Un whisky?

■ - Nu, mulţumesc, o votcă, dacă aveţi. Cu o lună în urmă, când aţi constituit grupul meu, obiectivul era clar. Un gmp mic, foarte mobil, pentru identificarea pistelor. Mi-aţi promis că grupul va putea fi lărgit, pe măsură ce am avansa cu cercetările şi că anumite dosare vor fi preluate de Brigada Parizianã de Stupefiante. Rămâne în continuare aşa?

- Categoric.

-Bine. Luna asta, n-am găsit, practic, nimic. Verificarea numelor şi a fişelor furnizate de nemţi n-a dus la nimic. Fie că respectivii nu se află în Franţa, fie că, mai degrabă, n-avem noi nici o urmă a prezenţei lor aici. Attali a cercetat toate dosarele de poliţie privind supradozele din ultimele trei luni din regiunea parizianã, pentru a descoperi cazurile anormale în raport cu situaţia obişnuită, ca să-i poată localiza pe eventualii dealeri. Idee bună, muncă multă, eşec total. De altfel, statisticile noastre încă nu semnalează vreo creştere semnificativă a deceselor prin supra- doză, ca la nemţi. Probabil că heroina turcească încă nu este cu adevărat operaţională. A doua direcţie de lucra: să ne mişcăm printre comunităţile turceşti din regiune. Romero s-a învârtit o vreme printre muncitorii turci de la Citroën-Aulnay. Sunt foarte izolaţi, fără contacte cu localnicii francezi, foarte bine supravegheaţi. Deci: puţin probabil. In ce mă priveşte, mi-am rezervat zona Sentier. Nu ştiam nimic, dar simţurile nu m-au înşelat: în plin Paris, o imigraţie în plină expansiune - şi nu de ţărani analfabeţi - , dar total necontrolată de poliţie sau de serviciile noastre de imigraţie. Şi tocmai bine, începe o mişcare a muncitorilor turci din domeniul confecţiilor ca să obţină legalizarea situaţiei lor în Franţa: permise de şedere şi permise de muncă. Aţi urmărit cumva chestiunea în presă?

Şeful face un semn vag din mână, care poate însemna orice, şi trage o înghiţitură zdravănă de whisky. Daquin se surprinde întrebându-se dacă ceea ce i-a relatat îl interesează într-adevăr pe Bătrân. Trebuie să depăşească acest sentiment de descurajare şi să continue.

- De pe 11 februarie, şaptesprezece turci au declarat greva foamei. Greva e susţinută de militanţi de extremă stângă. Potrivit colegilor noştri germani, dacă vă aduceţi aminte, drogurile sunt în mâna extremei drepte. M-am amestecat şi eu printre grevişti. Am făcut fotografii, am cerut de la colegii noştri turci rapoarte asupra tuturor acestora. Citindu-le, am descoperit un tip care mi s-a părut, să zicem, „vulnerabil“. E la Paris fără acte, sub un nume fals. In Turcia este înscris în fişele poliţiei ca militant foarte activ al unui gmp de extremă stângă. E căutat din noiembrie 1979 pentru asasinarea unui militant de extremă dreaptă la Istanbul şi pentru uciderea unui poliţist care se lansase în urmărirea lui. între optsprezece şi douăzeci de ani, a fost arestat de mai multe ori de poliţia din Istanbul pentru că se întreţinea prostituându-se prin cartierele frecventate de turişti.

O privire furişă a şefului pe deasupra paharului. Daquin ar fi jurat că şi zâmbise, dar prefera să ignore atât zâmbetul, cât şi subînţelesul lui.

- Mi s-a părut că ar corespunde întocmai individului de care aveam nevoie. Am provocat o încăierare în bistroul unde-şi făcea veacul, am înhăţat vreo douăzeci de inşi şi i-am împrăştiat pe la toate secţiile de poliţie. A doua zi, junele asasin se afla în biroul meu. Şi i-am pus chestiunea direct: ori îmi aduce informaţii despre droguri, în Sentier - îl priveşte cum le obţine - ori îl expediez definitiv în Turcia. Dar târgul n-a mers chiar aşa de simplu. Atunci am adăugat că reţelele de stupefiante sunt în mâna extremei drepte turceşti. Dacă-mi dă informaţii, lichidez extrema dreaptă şi, între timp, el şi colegii lui n-au decât să facă ce doresc: legalizarea muncitorilor clandestini, puţin îmi pasă. Am mai făcut în treacăt două-trei observaţii privind efectul pe care l-ar produce asupra tovarăşilor săi dacă ar afla că s-a prostituat, i-am spus că poliţia turcă ne-a trimis fotografii, ceea ce nu-i adevărat, şi a înghiţit momeala. Ieri mi-a furnizat prima informaţie, posibil să fie şi utilă. Romero şi Attali sunt pe cale s-o afle. Cam asta ar fi pentm o primă pistă. Dar în această dimineaţă au trecut pe la mine doi inspectori de la Brigada Teritorială din passage du Désir. Au descoperit ieri, într-un atelier din Sentier, un cadavru: o fetiţă de doisprezece-treisprezece ani, o thailandeză, probabil prostituată.

II

Si, în acelaşi atelier, două pungi cu heroină, din cea mai pură, exact aceea pe care o căutăm. Aproximativ un kilogram. Asta poate constitui punctul de pornire pentru o a doua pistă.

- Excelent lucrat, dragul meu Théo, şi într-un timp record. Şi-acum, spune-mi ce doreşti.

- Mai întâi, voiam să ştiţi totul despre informatorul meu, ţinând seama de agitaţia din acest moment printre muncitorii turci. Apoi, cadavrul din atelier. Patronul este în arest preventiv, dar va trebui să-l eliberăm curând şi cazul va trece la Criminalistică. Aş dori să pot urmări ancheta asupra acestei crime pentru că este legată cu siguranţă de traficul de stupefiante şi în acest sens să-mi întăresc echipa cu cei doi inspectori de la Brigada Teritorială, care ne-au dat informaţia şi care s-au dovedit foarte eficienţi. Am avea astfel numai de câştigat.

- O cerere rezonabilă. îi vom prelungi arestul preventiv, iar pentru restul o să primeşti răspunsul oficial mâine; în ce mă priveşte, sunt de acord. Trebuie să-ţi mai spun că grupul de la Marsilia a eşuat. Cu toate informaţiile, să zicem „insistente“ ale americanilor. Si în pofida începutului promiţător. îţi mai aminteşti de captura de şase kilograme de morfină neprelucrată, din pneurile automobilului unui armean, în decembrie trecut? De atunci, nimic; a fost imposibil să prindem capii filierei. Aşa că am desfiinţat grupul. Daquin, te rog, nu te lăsa influenţat de aparenţe, să nu crezi că nu te-am ascultat cu toată atenţia. Sunt foarte mulţumit de felul în care lucrezi.

MIERCURI 5 MARTIE

Ora 8:00

Rue du Faubourg-Saint-Martin

La deschiderea patiseriei, primul care preia rondul de supraveghere este Attali. Apartamentul unui gardian public al Comisariatului arondismentului 10, pensionar de mai bine de cincisprezece ani. Meillant, comisarul arondismentului, le-a făcut intrarea. Etajul al treilea, vizavi de patiserie. Două camere micuţe, dar cu ferestre mari la stradă, mobilier de culoare închisă, masiv, o bucătărioară, WC, tot confortul modem. Attali se înfundă în- tr-un fotoliu Voltaire, în faţa ferestrei, cu teleobiectivul fixat pe intrarea prăvăliei, într-o poziţie evident comodă. Bătrânul se mişcă prin odaie, în papuci, o figură rotundă şi buhăită de alcoolic înveterat. Este foarte fericit să-şi reia serviciul, spune el. A pregătit cafea şi comuri. După cafea, fără nici o trecere, primul pastis. Attali nu e nici el abstinent, dar aşa, îndată după cafea să-i dai cu tărie, i se pare prea de tot. Din bucătărie vin mirosuri de la tocana de berbec cu fasole.

Fotografii ale tuturor celor ce ies din lungul maţ, care este de fapt interiorul prăvăliei. Inutil să-i fotografiezi pe cei care, în grupuri gălăgioase, mai rămân în stradă.

3

Bătrânul perorează despre decăderea cartierului. Era mai bine înainte; acum, unde te întorci, numai venetici, nu mai înţelegi ce se vorbeşte. Aparatul de fotografiat înregistrează cu o anumită ritmicitate.

Ora 10:00

Rue Saint-Denis

Dacă vei avea şansa să păstrezi cazul, va trebui să dai dovadă de eficacitate. O mică prostituată thailandeză de doisprezece ani, strangulată şi-n pielea goală, aşa ceva nu cade din cer într-un atelier din Sentier. Raportul medicului legist arată că trupul a fost transportat după ce fata murise. Bine, bine, dar de unde a fost adus?

Prostituată. Santoni cunoaşte perfect terenul. Intră într-un sexy shop. în spatele casei de marcat, un tânăr acneic, cu ochelari, stă înfundat cu nasul în ziar. Câţiva clienţi se plimbă printre rafturi, toţi de sex masculin, priviri furişe, obrajii roşii, mâinile în buzunar, nu tocmai relaxaţi. Santoni îşi flutură legitimaţia, rosteşte, cu o voce puternică: „Poliţia!“ şi se îndreaptă spre tânărul acneic, care a sărit ca ars şi-l priveşte năucit. Santoni se întoarce cu faţa spre interiorul magazinului: nici un client.

-Vezi cum ţi-am alungat muşteriii şi ce pagube pot să-ţi produc?

- Dar de ce faceţi asta, domnule inspector?

- Ca să-ţi dau o motivaţie, păpuşico. O fetiţă thailandeză, doisprezece ani, prostituată, a fost omorâtă, vineri sau sâmbătă, aici, în apropiere. (îi pune în faţă o fotografie a moartei.) Thomas şi cu mine vrem să ştim cine este ea şi cine a omorât-o. Ai tot interesul să afli. Dacă nu, vom fi noi obligaţi să facem cercetări. Si-o să mă vezi pe aici mult mai des decât ţi-ai dori. Descinderi, arestări, interogatorii. Distracţie mare. Nici o bucurie pentru comerţul tău. Aud?

- Nu ştiu nimic despre fetiţa asta, domnule inspector.

-îţi dai seama că asta nu-mi ajunge. Agită-te. Păstrează fotografia, o să-ţi fie de folos. Mă găseşti la orele prânzului la Mado.

Santoni îi întoarce spatele şi iese. Pe stradă, ceva mai sus, la intrarea într-un gang îngust, murdar şi foarte întunecos, o negresă superbă: în jur de douăzeci de ani, o fustă roşie, scurtă, mulată, o bustieră şi mai strânsă şi tot roşie, foarte scurtă, i se vede buricul. Cu un surâs, Santoni îşi trece mâna pe sub fusta ei, mâna ajunge sub slip şi o ciupeşte uşurel de sex, aşa cum, se povesteşte, pe vremuri, bunicii îi ciupeau de obraz pe nepoţeii lor.

- Salut, Albă ca Zăpada. Unde ţi-e colega?
- Sus. Nu urcaţi, e ocupată.
- Eliberează ringul.

O împinge fără menajamente, urcă scara abruptă, străbate culoarul, scoate o cheie din buzunar şi deschide fără nici o ezitare ultima uşă pe stânga. Un mic studio, fereastră la stradă, în stânga baia, un pat mare în dreapta, oglinzi peste tot: pe plafon, pe pereţi. Lângă pat, o masă pe care e întinsă o blondă, cu picioarele atârnând. Speriat, clientul îşi îndreaptă ţinuta.

-Poliţia. (Santoni îşi flutură legitimaţia.) îmbrăcaţi-vă şi ieşiţi. (Blonda s-a aşezat. O blondă adevărată. Subţirică, sâni enormi, cu areola trandafirie.) Imbracă-te şi tu. Vii cu mine.

Clientul a şters-o. Probabil că-şi încheie nasturii pe culoar.

- Stai niţel, măcar să profit şi eu de situaţie. Fă-mă să juisez între ţâţele tale.

In picioare, în dreptul uşii, Santoni îşi descheie pantalonii.

După ce fata s-a spălat şi s-a îmbrăcat, Santoni îi dă fotografia micuţei thailandeze şi câteva detalii.

- Ai două ore să-ntrebi în stânga şi-n dreapta. La prânz sunt la Mado. Dacă n-am nimic de la tine când am terminat masa, la sfârşitul zilei te-am umflat. Dezintoxicare bmtală. Chestia asta îţi spune ceva?

In acest timp, Thomas, însoţit de cinci poliţişti în uniformă, pătrunde într-unul dintre cele două restaurante thailandeze, reperate în zonă. Ostentativ şi brutal. Mese răsturnate, veselă spartă. Două, trei palme patronului, tot personalul aliniat la perete, un bucătar tânăr, fără acte, scos fără menajamente din ascunzătoarea lui, de sub o masă din bucătărie, prins cu cătuşele de cuierul de la intrare. Trecătorii se uită la el cu ochii holbaţi.

- O cunoaşteţi pe fata asta? (Fotografia moartei.) Una de-a voastră. Vrem să ştim cine e, de unde vine. Ne daţi informaţiile, vi-1 dăm înapoi pe bucătar. Dacă nu, mâine, el e expulzat, şi voi aveţi fiscul pe cap.

Thomas şi Santoni numesc asta „a scutura cocotierul“.

Ora 12:00

Rue du Faubourg-Saint-Martin

După al patrulea pastis, Attali mănâncă, din farfuria ţinută pe genunchi, tocană de berbec, stropită cu un vin de Cahors; n-a scăpat nici o clipă din ochi prăvălia. La prima vedere, s-ar zice că nu intră decât turci. Cafea-coniac. Ar putea spera că supravegherea nu va dura prea mult. Bătrânul se retrage pentru siestă. Attali moţăie şi el. Bătrânul revine după un timp, se interesează de partea tehnică, priveşte, întreabă. Te dă gata, mai ceva decât pastisul, îşi zice Attali, dar n-ai ce face, trebuie să fii în continuare amabil.

- De ce fotografiaţi numai patiseria? întreabă Bătrânul.
- Pentru că ne interesează tipii care lucrează acolo. Ce altceva să fotografiem?
- Păi, uitaţi-vă la prăvălia de-alături, aia cu tot felul de accesorii de croitorie (suveici, bobine, foarfece, diverse pentru reparat maşini de cusut) e ţinută de aceiaşi indivizi. îi poţi vedea ba într-una, ba în cealaltă dintre prăvălii, în funcţie de oră.
- De unde ştiţi?
- Sunt instalaţi aici de câteva luni, aşa că am avut tot timpul să-i privim, şi eu, şi patronul bistroului de jos. Ei trec dintr-o prăvălie în cealaltă prin curtea din dos.

Attali fotografiază mai departe bodogănind.

Ora 12:00

Rue de la Fidélité

Mado este, în cartier, o adevărată instituţie. O fostă prostituată, reconvertită cu brio în domeniul alimentaţiei publice. Thomas vine direct la bar, în spatele căruia tronează fostul peşte,
actualul soţ, anesteziat de aburii alcoolului şi de banii mulţi câştigaţi uşor. De multă vreme nu-i mai este de nici un folos, dar Mado e sentimentală şi fidelă. Thomas îl salută politicos, dă la o parte draperia grea, roşie, care desparte salonul de restul localului. Mado este acolo, cincizeci de ani în floare, blondă vopsită, cu dimensiuni feliniene, machiată din belşug, strânsă într-o fustă mică, neagră şi o bluză roz, de angora, împodobită cu o tonă de brăţări, inele şi coliere. Cu un căţeluş Yorkshire, ţinut la piept cu mâna stângă, navighează printre mese, supraveghind ultimele detalii înainte de prânz.

Thomas îşi pune mâinile pe fundul lui Mado. Fese imense, o presimţire a fericirii.

-Bună, puiule. O masă, în prima serie? Uite, aici, două tacâmuri. Şi pune un cartonaş: rezervat. Apoi îl ia de braţ şi-l conduce spre apartamentul ei, exact deasupra restaurantului. Mado se culcă dintotdeauna cu clienţii ei „serioşi“, dar de la o vreme o face fără bani. Ba chiar, după partida de zbânţuială amoroasă, le oferă, sistematic, un dejun. O revanşă? în orice caz, nimănui nu-i trece prin cap s-o refuze. Cu atât mai puţin lui Thomas, care adoră blondele grase şi pe care Mado a reuşit să-l facă să se creadă un amant extraordinar. E talentată, ştie meserie şi consideră că nu strică să te ai bine cu poliţia.

La ora 13:00, Thomas coboară în salon, unde-1 găseşte pe Santoni. Mado se aşează şi ea pentru câteva minute la masa lor. Afacerile aici se discută. Nu i-ar fi permis lui Thomas s-o facă mai înainte, în dormitor. O thailandeză de doisprezece ani, prostituată, asasinată în noaptea de vineri spre sâmbătă şi al cărei corp a fost găsit într-un atelier de confecţii în rue du Faubourg-Saint-Martin, îi spune ceva? Nu, *a priori,* absolut nimic. Aţi tras nişte semnale de alarmă în cartier? Toată dimineaţa? Atunci poate că au şi început să-şi facă efectul. Am să văd ce pot afla pentru voi. Câţiva paşi, legănându-ş*i şoldurile printre mese, şi Mado dispare pe lângă bar.

E un personaj important în viaţa cartierului. Ştie toată lumea că are relaţii cu

poliţia, dar respectă nişte reguli, o face în limitele admise. Este un instrument de comunicare indispensabil, recunoscut ca atare de toată lumea.

După câteva tururi, Mado revine lângă ei şi-i face semn băiatului care serveşte: două cafele şi două coniacuri la domnii.

- In ce-o priveşte pe fată, nimic. Dar aici, în apropiere, sunt unii care lucrează cu Thailanda şi care s-ar putea să nu fie tocmai în regulă. O agenţie care organizează, chipurile, spectacole, compania de dans Aratoff, rue des Petites-Ecuries. Principala lor activitate pare să fie aceea de a organiza, cu agenţii de voiaj specializate, turnee ale bordelurilor din Bangkok, în chip de spectacol.

-O concurenţă neloială, într-un anume fel, nu? Mersi, Mado, pentru informaţie.

- Mi-a făcut plăcere să te revăd, puiule.

Ora 16:00

Rue du Faubourg-Saint-Martin

Romero vine să-l schimbe pe Attali, care-i iese în întâmpinare, oarecum nesigur pe picioarele lui. Cât face bătrânul un drum la bucătărie, un conciliabul discret. Hotărăsc să-i fotografieze pe toţi cei care ies din cele două prăvălii alăturate, vor stabili mâine, cu domnul comisar, ce-ar fi de făcut pe mai departe.

Ajuns jos, Attali străbate gangul în sens invers, pătrunzând astfel în curtea imobilului. O mulţime de ateliere de confecţii la toate etajele, un zgomot infernal. Un pic de pălăvrăgeală cu portăreasa, o femeie de cincizeci de ani, zâmbăreaţă, teribil de încântată să stea de vorbă cu un francez, asta-mi lipseşte, domnule, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Sunt într-adevăr două prăvălii, două nume, doi patroni, dar au o singură cutie de scrisori de unde-şi ridică, fie unul, fie celălalt, corespondenţa. Dar, ştiţi, m-ar mira să facă afaceri serioase...

Attali iese în stradă, acum ceva mai sigur pe picioare. Dar a băut prea mult şi se simte încă îmbibat de alcool. Exclus să ajungă acasă în starea asta. Maică-sa i-ar face un tapaj... Trebuie să ducă fotografiile la laborator şi decide s-o ia apoi prin Cartierul Latin să vadă vreun film poliţist vechi, cu gândul să aţipească, în linişte, în sala de cinematograf.

JOI 6 MARTIE

Ora 8:00

Passage du Désir

Sunt cu nervii încordaţi la maximum. Se-ntâmplă întotdeauna la fel la începutul unei anchete. După aceea, fiecare încearcă să-şi gospodărească pe cât se poate de bine avalanşa de urgenţe şi riscurile. Daquin găseşte pe biroul lui pachetul de fotografii adus de Attali. Bună treabă.

Sosesc Thomas şi Santoni. Prezentări, strângeri de mână. Apropiaţii lui Meillant, Daquin ştie. Thomas şi Meillant s-au cunoscut în Rezistenţă şi au intrat împreună în poliţie, ca gardieni publici, în 1945. Dar Thomas n-a vrut, sau n-a putut, să devină comisar. Este şi va rămâne inspector de divizie, de unde i se şi trage un fel de amărăciune de care este impregnată întreaga lui fiinţă. Santoni, cu o carieră obişnuită şi mai puţină ambiţie, îndeplineşte cu satisfacţie rolurile de mână dreaptă. Seamănă unul cu celălalt - cincizeci de ani, burtă, mustaţă. Un aer de poliţai, amestec de exuberanţă populară şi morgă. Daquin se priveşte pentru o clipă în oglinda de deasupra chiuvetei. Să păstrăm distanţa.

4

Acum iugoslavul e al nostru. Schimb de informaţii. Punere la punct a tacticii interogatoriului. Simplu. Trebuie să cedeze. La treabă.

Iugoslavul aşteaptă în biroul lui Thomas şi al lui Santoni, prins cu cătuşele de calorifer. S-a aşezat pe jos. Cu o lovitură de picior, Thomas îl obligă să se ridice şi-l îmbrânceşte fără menajamente pe un scaun, legându-i mâinile de spătar. îşi scoate centura şi o prinde de un picior al scaunului, aceeaşi operaţiune pentru celălalt picior, cu centura colegului. Daquin nu zice nimic, observă doar că în ambele centuri sunt găuri în vederea acestui gen de operaţiuni. In mod evident, cei doi bărbaţi nu sunt la prima încercare. îşi trage fiecare câte un scaun şi se aşează foarte aproape, de o parte şi de cealaltă a iugoslavului. Cât să întindă braţul sau piciorul. Daquin rămâne retras în spatele unui birou. Santoni îi face semn să deschidă sertarul de sus. îl deschide şi găseşte, împachetaţi cu grijă, cei doi săculeţi de plastic în care a fost heroină.

- Aşa, ne-am instalat, acum putem începe conversaţia. Dar, ca să nu ne pierdem timpul, să-ţi zic de la început că nu credem nici o iotă din declaraţiile tale de ieri. Dacă nu scoţi tot ce ştii, şi repede, ai să te trezeşti sub acuzaţia de omor cu violenţe sexuale asupra unei minoré. Acum, când tuciuriii sunt prost văzuţi, şansele tale să ieşi din chestia asta sunt minime. Ai priceput?

El face semn din cap că da.

- Când ai găsit cadavrul în atelier?
- Spre ora 16:00.

N-apucă să termine, că a şi primit două lovituri de picior în tibie şi urlă. O palmă vine din dreapta. „Nu urla, ne strici reputaţia.“ O palmă din stânga. „Răspunzi: Da, domnule inspector!, când îţi vorbeşte colegul meu.“ Iugoslavul este complet năucit. Ieri, când l-au interogat la Criminalistică, totul a fost mult mai liniştit, încât nu se aştepta la un asemenea comitet de primire, încearcă să-şi mişte puţin capul ca să-l poată vedea pe cel de-al treilea bărbat, retras, dar nu apucă. Thomas îl înhaţă de păr şi-i ţine căpăţâna dreaptă în timp ce Santoni îi arde o nouă lovitură de picior în tibie.

- Priveşte-ncoa’, nenorocitule. E nepoliticos să nu te uiţi în ochii omului, când ţi se vorbeşte. Şi-acuma o să răspunzi corect la întrebarea mea: Când ai găsit cadavrul în atelier?
- La ora 7:00 dimineaţa.

Schimb rapid de priviri între cei trei poliţai, acord: nu e un dur. Va fi mult mai simplu.

- Şi de ce n-ai sunat imediat la comisariat, ce-ai făcut de la 7:00 dimineaţa până la 4:00 după-amiază?
- Mi-am vândut maşinile.
- De ce?
- Ca să nu mi le luaţi.
- Si de ce ti le-am fi luat?

* ’

- Pentru că folosesc muncitori clandestini şi mă gândeam că poliţiştii or să afle asta.

Inspectorul Thomas îl mângâie ostentativ pe bărbie.

- Frumos din partea ta că apreciezi calităţile intelectuale ale poliţiştilor, mai rar în timpurile noastre aşa ceva.

Iugoslavul are aerul că stă să plângă.

Vocea comisarului, în continuare invizibil:

- Si-ai făcut curăţenie în bucătărie.

5 * IV

Foarte calm, neutru. In acelaşi timp, scoate din buzunarul bluzonului său un ghiul pe care şi-l trage liniştit pe un deget de la mâna dreaptă.

Iugoslavul nu spune nimic. Santoni îi arde o palmă.

- Răspunde, ai făcut curăţenie în bucătărie, da, sau ce mă-ta?
- Nu, n-am făcut curăţenie în bucătărie.

Comisarul apare dintr-o dată în câmpul lui vizual, o lovitură din zbor, cu dosul palmei. Scaunul se răstoarnă cu ocupantul lui cu tot. în cădere, omul se loveşte de birou, arcada stângă i s-a umplut de sânge.

- Ascultă aici, nenorocitule! Laboratorul poliţiei ne-a asigurat că bucătăria ta a fost lustruită în ziua de luni, iar tu erai atunci în atelier. Avem martori.

Acum iugoslavul plânge încetişor, e tot acolo, jos, aşa cum s-a răsturnat cu scaunul, comisarul deasupra lui. Sângele i se scurge în păr.

- Da, poate că am curăţat, nu-mi aduc aminte prea bine.
- Ia fă un efort de memorie. De ce-ai lustruit bucătăria?

Spunând acestea, comisarul îl apucă destul de brutal de gulerul cămăşii, aşează scaunul pe picioare şi, cu mâna cealaltă, îi bagă sub nas cele două săculeţe închise într-un plastic. înfricoşat, iugoslavul geme. Afacerea e încheiată. într-adevăr, n-a fost un dur, nu mai rămâne decât să-i fie înregistrate mărturisirile.

N-a fost ideea lui. Ci a unuia dintre lucrătorii săi turci. Care a adus cei doi săculeţi ieri dimineaţă, pe la şase. Au intrat în atelier fără să bage de seamă ceva neobişnuit. Turcul trebuia să desfacă săculeţii în bucătărie şi să prepare mici doze de câte cincizeci de grame, cântărindu-le, iar el trebuia să le coasă în buzunarele a douăzeci de pantaloni de zuav, roşii, bufanţi, care se aflau deasupra teancului. Şi să-i livreze deodată cu ceilalţi. Când să încarce şi restul de pantaloni, a descoperit cadavrul.

- Si livrarea, cum anume făceai livrarea?

In mod normal, trebuia să livreze marfa unui număr de cinci fabricanţi. Turcul i-a făcut o listă cu douăzeci de prăvălii şi ordinea pe care trebuia s-o respecte în livrarea pantalonilor cu drog în buzunare.

- Şi i-ai livrat înainte să ne suni pe noi?

-Da.

Un da abia murmurat. Se aşteaptă la o nouă repriză de lovituri, dar nu se întâmplă nimic. încă n-a prins toate regulile jocului.

- Zi-i mai departe.

-Intru în prăvălie, cu pantalonul roşu pe braţ, la vedere. Acolo e cineva care mă aşteaptă. Zic: „Am adus modelul.“ El ia pantalonul şi-mi zice: „Mulţumesc, o să vă plătesc mai târziu.“ Asta-i tot. Plec.

- Nu primeşti bani?

-Nu.

- Cine te plăteşte?
- Turcul.

-Cât?

- Cinci mii de franci.
- Şi lista magazinelor?

Iugoslavul face un efort de memorie şi înşiră încet un număr de douăzeci de prăvălii răspândite prin Sentier.

- Şi-acuma, turcul: numele, adresa?

Iugoslavul dă un nume, Celebi, o adresă, rue du Fau- bourg-Saint-Martin, nr. 25, dar atrage atenţia că e posibil să fie false. L-a angajat acum două săptămâni, pe bulevard, la Gym- nase. Aşa se petrec lucrurile în zonă cu turcii: ei beau cafea la Gymnase, şefii de atelier se duc acolo, discută, tratează afacerea. Apoi îţi dau o adresă, dar nu e niciodată reală. Oricum, sunt plătiţi întotdeauna pe loc, cu bani cash.

- Ai putea să-l recunoşti?

O ezitare. Iugoslavul nu e prea sigur. Un da foarte slab.

S antoni îi trece prin faţa ochilor fotografiile luate de Attali şi Romero. Daquin îl observă. în dreptul uneia, îşi ridică privirea spre Daquin.

-El e.

- Sigur?
- Sigur.
- Depui mărturie? (Iugoslavul se teme.) Ascultă-mă cu atenţie. N-o să-ţi cerem să apari ca martor decât după ce arestăm întreaga reţea. Moment în care nu vei fi singurul martor şi nici cel mai important, iar ei vor fi toţi la zdup. Nu vei avea de ce să te temi. Dacă depui mărturie că turcul ăsta a preparat săculeţii de heroină, în bucătăria atelierului tău, luni 3 martie, noi nu vom reţine împotriva ta vinovăţia de trafic de droguri. Dacă nu depui mărturie, va trebui să tragem la răspundere pe cineva de prezenţa săculeţilor de heroină în bucătăria ta. Pricepi cum vine treaba? Acum că m-ai înţeles îţi repet întrebarea: vei depune mărturie împotriva turcului ăla când ţi-o vom cere?
- Da, domnule poliţist.

Daquin îl mângâie pe creştet. Aşa e mult mai bine.

- Si acum, altă problemă. Nu eşti francez. Cine e girantul tău?
- Sunt numai şef de atelier, nu am firma mea proprie. Lucrez pentru Anna Beric. Ea-mi face comenzile, facturile, fişele de salariu.
- Cine-i această Anna Beric?
- Iugoslavă de origine. O rudă foarte îndepărtată.
- De când lucrezi cu ea?
- De foarte mult timp. Pe puţin cinci ani.
- Unde poate fi găsită?
- Locuieşte la Paris, rue Raynouard, nr. 21.

Daquin îi face semn poliţaiului care aşteaptă la uşă:

- Ia-1 şi spune-le celor de la arest că acceptă să depună mărturie, să-l trateze în consecinţă.

Ora 19:00

Villa des Artistes

în aşteptarea lui Soleiman, Daquin improvizează o cină. O supă de legume cu brânză de Savoie, adevărată brânză uscată, o găseşti atât de rar la Paris, încât n-a putut rezista să n-o cumpere. Şi muşchi Grisons. Nu prea are chef de gătit în seara asta. Să nu uite să-l întrebe pe Soleiman dacă mănâncă sau nu came de porc.

Distrat, ascultă ştirile la radio. Şeful Brigăzii belgiene de Stupefiante a fost inculpat pentru trafic de droguri. Haios. Ostaticii americani de la Teheran au fost încredinţaţi Consiliului Revoluţiei... Succes, tovarăşi... Ploaia începe acum să bată în geamul atelierului, un geam mare, cât tot peretele.

La sfârşitul ştirilor, soneria: o dată şi încă o dată. Soleiman intră, încuie uşa în urma lui. Rămâne în picioare, ţeapăn, cu aerul lui sinistru şi nefiresc, din păr i se preling picături de ploaie, e ud până la piele, în puloverul lui jalnic. Chiar dârdâie de frig.

- Pentru Dumnezeu, mişcă-te! Du-te să faci o baie fierbinte, ai acolo prosoape, ia halatul meu. Şi, rade-te, arăţi dezgustător cu barba asta de două zile. Mâncăm într-un sfert de oră.

Soleiman urcă. N-a deschis gura.

în baie, după ce şi-a făcut duşul, în picioare, în faţa oglinzii, într-un superb halat bleu, cu dungi fine negre, mult prea mare pentru el, se rade şi se priveşte în oglindă. Se revede în biroul lui Daquin, încolţit, strâns cu uşa, amorţit, şi mintea lui care încearcă să funcţioneze, dar nu e deloc simplu. Măcar de-ar fi adevărat că extrema dreaptă face trafic cu droguri... N-are nici o altă ieşire, îl mai aude şi acum pe Daquin care-i dă întâlnire la el acasă,

adăugând: „înainte să vii, dă-ţi jos mustaţa, nu-mi plac bărbaţii cu mustaţă.“ I-a trebuit ceva timp până să înţeleagă. Dorinţa de a-şi pune capăt zilelor. Şi apoi, o tresărire: nu acum, nu acum când oamenii au început să-i arate încredere. Şi, la urma urmei, la pat, Daquin nu va fi primul. Să închizi ochii, să te laşi moale. Să aştepţi.

îşi freacă uşurel buzele. O poftă nebună să aprindă o ţigară. Dar Daquin a fost categoric: „Fără ţigări, nu suport în casă mirosul de tutun stătut.“

La masă, Soleiman înfulecă în linişte. Are aerul că nici nu ştie ce mănâncă şi puţin îi pasă. în timpul mesei, Daquin îl observă permanent. Fără a fi excesiv de nerăbdător, aşteaptă totuşi ca Soleiman să-i spună ce are de spus. Ceea ce se întâmplă chiar înainte de cafea.

- De două zile, reprezint Comitetul în echipa de negociatori care se reuneşte la minister. (Daquin nu zice nimic, continuă să-l privească.) Asta-i tot? Nici o reacţie?
- Ascultă, Sol, astea-s treburile tale, nicidecum ale mele.
- N-o să le telefonezi, să le spui că sunt un asasin?

Daquin îl priveşte cu un aer neîncrezător.

- Ce joc mai e şi ăsta? De-a bau-bau, de unul singur? Hai, vino. (El se ridică.) Hai la cafea.

O canapea şi o masă joasă. Se aşează pe canapea, unul lângă celălalt. Pe masa joasă, un teanc de fotografii.

-Uită-te cu atenţie la fotografiile astea şi spune-mi dacă recunoşti pe cineva.

- Unde-au fost luate?
- O să vedem după aceea.

Fotografiile defilează încet prin mâinile lui Soleiman. Nu toate clişeele sunt reuşite.

- Tipul de aici e unul dintre cei trei responsabili principali ai Asociaţiei Muncitorilor Iluminişti.
- Explică-mi.

Daquin pune fotografia deoparte. Soleiman explică: Lupii Cenuşii, fasciştii din Turcia, infiltrarea lor printre muncitorii imigranţi, uciderea militanţilor de stânga în Germania. Aici, asociaţia s-a instalat în noiembrie trecut, într-un local din me du Château-d’Eau. Ei lucrează cu CFT la Aulnay. Daquin şi-a notat totul în carnetul său.

- Ştii cum îl cheamă?
- Da. Hassan Yiişel.
- Mergi mai departe.

Următoarele două fotografii se alătură primei. în faţa unui clişeu, Daquin simte dintr-o dată la Soleiman o tensiune, o crispare involuntară. Dar Soleiman trece mai departe. Dacă tâmpitul ăsta nu-mi spune nimic, va fi vai de capul lui. încă trei-patru fotografii. Apoi Soleiman se opreşte, le reia pe cele prin care a mai trecut, se opreşte la clişeul asupra căruia se crispase, arată cu degetul un personaj din planul al doilea, puţin cam neclar.

- Nu sunt prea sigur.

Daquin răsuflă uşurat. Nu i-ar fi plăcut să-l cotonogească.

- Ar putea fi mărit şi făcut ceva mai clar?

-Da, o să-l facem mâine. Spune-mi totuşi în seara asta, mâine o să avem confirmarea.

- Cred că ăsta e Aii Agţa.
- Minunat, asta nu-mi spune absolut nimic.

Soleiman se răsuceşte pe canapea uitându-se la Daquin, cu un aer solemn.

- L-am cunoscut la Istanbul, avem aceeaşi vârstă, poate să aibă un an-doi mai mult, era student la ştiinţe economice la universitatea la care voiam şi eu să mă înscriu. Era un Lup Cenuşiu şi un adevărat asasin profesionist.
- (Zâmbet.) Şi tu, erai şi tu un asasin, dar nici adevărat, nici profesionist? (Soleiman se încruntă.) Hai, zi mai departe.

- A ucis mai multe persoane, folosind aceeaşi tehnică: în plină stradă, de foarte aproape, direct în inimă. A fost arestat pentru asasinarea redactorului-şef de la *Milliyet,* un ziar cam de stânga, în 1979. Cu puţin înainte să părăsesc Turcia, a evadat din închisoarea din Istanbul. Dacă e aici, înseamnă că va ucide, şi fără îndoială pe unii ca mine.
- Ti-e frică?

Soleiman se ridică, exasperat. De ani şi ani trăieşte cu frica-n oase. în familia lui, în satul lui, apoi la Istanbul. Şi ce frică, în seara aceea, pe Yenişeriler Cadesi, cu arma în buzunar, în întâmpinarea bărbatului pe care trebuia să-l ucidă! Ce poate să înţeleagă din toate astea unul ca Daquin, un copoi?

- Nu mi-e frică de un nenorocit de fascist, şi mai du-te-n mă-ta!
- Stai jos. Şi nu mai face pe nebunul. Mi-am notat tot ce-ai zis. Treci la celelalte fotografii.

Soleiman le priveşte distrat. Revede coşmarul, bărbatul care se prăbuşeşte, el care începe să fugă, sticletele, cu arma la ochi, ţintindu-1, iar el trage din nou, două focuri la întâmplare, şi goneşte prin întunericul de nepătruns al străduţelor întortocheate din vechiul Istanbul, ore în şir, i se pare. Daquin îi aduce o cafea.

- Vino-ţi în fire şi ascultă-mă. Aceste fotografii au fost luate în faţa patiseriei despre care tu mi-ai vorbit. I-am fotografiat pe cei care intrau în prăvălie, nu pe simplii consumatori de afară. Un dealer iugoslav, pe care l-am arestat în altă parte, a recunoscut fără ezitare în această serie un turc care i-a livrat droguri. Uite, ăsta e. (Daquin scoate o fotografie din teanc.) Un oarecare Celebi. în aceeaşi serie, tu ai recunoscut patru ţipi dintre Lupii Cenuşii. De aici eu trag două concluzii. Prima: informaţia ta a fost bună, în jurul respectivei patiserii se-nvârt ţipi care au de-a face cu drogurile. Si a doua: se confirmă că între droguri şi extrema dreaptă există o foarte strânsă legătură. Asta e ceva care te interesează, nu? Ai putea să te relaxezi puţin.

Soleiman îşi întinde picioarele, se lasă pe spate, închide ochii.

- Sunt frânt.
- Sol, o să-ţi petreci noaptea aici, nu poţi să pleci, cu ploaia asta care nu se mai termină şi-n halul în care eşti îmbrăcat. Mâine dimineaţă o să ne uităm prin hainele mele să vedem ce ţi s-ar potrivi. Hai să mergem la culcare.

VINERI 7 MARTIE

Ora 8:00

Passage du Désir

Toate fotografiile luate în cele două zile sunt întinse pe masă. Daquin, Attali şi Romero le aranjează cu grijă în două categorii şi în ordine cronologică: patiseria/prăvălia de accesorii.

Intră un tip: un tinerel blond, rotofei, cămaşă albă, costum de culoare închisă, cravată, servietă-diplomat şi ochelari cu ramă de baga. Se prezintă: Lavorel, Brigada Financiară.

- Vă aşteptam. Şeful ne-a anunţat încă de ieri. Doriţi o cafea?
- Cu plăcere.

E surprins.

Daquin pune de cafea pentru toată lumea. Apoi reia examinarea fotografiilor. Clasarea lor s-a încheiat.

- Patiseria: turci şi alţii asemenea. Cealaltă prăvălie e frecventată de o lume mult mai amestecată. Presupunem că prima serveşte ca loc de întâlnire pentm reţeaua de aprovizionare şi pentru moment nu ne atingem de ea. E o treabă prea serioasă şi n-avem încă suficiente elemente de sprijin. A doua ar putea servi dealerilor, ceea ce implică în mod obligatoriu mai mulţi francezi decât turci, francezii având desigur roluri de mâna a treia sau a

5

patra. Aici putem sonda. Voi doi mergeţi să adulmecaţi prin zonă. Puneţi ochii pe unul care iese din prăvălie şi are alură de dealer. îl prindeţi şi-l percheziţionaţi, dar ceva mai departe de prăvălie, şi cât se poate de discret. Dacă e un dealer, mi-1 aduceţi aici. Dacă nu găsiţi droguri asupra lui, vă scuzaţi. Şi aveţi mare grijă să nu călcaţi pe-alături. Vă vreau fără cusur. Succes.

Daquin şi Lavorel rămân singuri.

- Ai citit raportul meu asupra lui Bostic?

-Da.

- Cunoşti cât de cât mediul profesional din Sentier?

- Absolut deloc. Sunt de trei ani la Financiar şi mă ocup de delictele iniţiaţilor în operaţiuni bursiere. Prezenţa mea aici, dacă am înţeles bine, este rezultatul unui compromis făcut în sferele înalte. Unii vor cu tot dinadinsul ca Sentier să fie asanat, pentru a nu lăsa terenul complet liber celor care revendică un statut legal pentru muncitorii clandestini. Alţii socotesc că e floare la ureche, un sector care merge bine - ceea ce nu s-ar întâmpla în absenţa clandestinilor - şi că trebuie lăsat să funcţioneze ca atare. Şi atunci s-au pus de acord să desemneze pe cineva şi s-au oprit asupra unui tinerel naiv, care habar n-are de ce se întâmplă aici, având deci toate şansele să-şi rupă gâtul. Iată. Eu sunt acela.

- Si dumneata, personal, ce crezi despre treaba asta?

-Păi, sunt aici tocmai ca să aflu ce şi cum, aşa văd eu meseria de copoi şi vreau să vă spun că o să mă dau peste cap ca să scot ceva din rahatul ăsta.

- Te exprimi într-un fel cam curios pentru un birocrat.

- Nu sunt birocrat de când lumea.

- Aşa? Şi cu ce te-ai ocupat înainte de Financiar?

- Am fost o haimana.

Un timp de tăcere.

- Am vrut să zic... Ce-ai făcut în poliţie înainte de Financiar?

- Acesta e primul meu post.

- Sunt prea indiscret dacă te întreb de ce ai ales Financiarul?

- Nu, nu sunteţi indiscret. I-am urât dintotdeauna pe cei pe care dumneavoastră îi numiţi birocraţi. Şi n-am nici o plăcere să-i hăituiesc pe micii derbedei de cartier.

- în Sentier, o să vezi, fabricanţii sau şefii de atelier nu sunt chiar nişte înalţi funcţionari, nişte birocraţi.

- Rămâne de văzut.

- A fost amenajat pentru dumneata un mic birou, alături de acesta. M-aş bucura dacă m-ai ţine zilnic la curent cu ceea ce faci. Şi aşa, în treacăt, dă-mi o mână de ajutor. Află cine sunt proprietarii celor două prăvălii din rue du Faubourg-Saint-Martin, nr. 5.

Ora 9:00

Rue des Petites-Ecuries

în această dimineaţă, devreme, Santoni a parcat o camionetă 4L, amenajată pentru supravegheri - lateral şi în spate, geamuri reflectorizante - exact în faţa vitrinei Companiei de dans Aratoff, în me des Petites-Ecuries, şi s-a instalat mai mult sau mai puţin confortabil, cu ţigările şi cutiile de bere la îndemână. La ora 9:00 fix, soseşte o femeie corpolentă şi deschide agenţia, intră şi se aşează la un birou, în fund, în stânga. Santoni nu vede ce face femeia acolo. Spre ora 10:00, se mai văd înăuntru un bărbat şi o altă femeie. Ei n-au trecut prin intrarea din stradă. La 12:30 femeia corpolentă pleacă, încuie cu cheia în urma ei. în birouri nu mai este nimeni. N-a intrat nici măcar un singur client toată dimineaţa.

Santoni se deplasează de la locul lui din maşină cu multă precauţie. A înţepenit şi-l furnică în tot corpul. E precaut fiindcă poate fi văzut de oriunde. Urmăreşte femeia. Nu prea departe: o cafenea-braserie, la vreo cincizeci de metri. Femeia se aşează la o măsuţă, pe terasă. Santoni intră şi el şi găseşte o masă chiar alături de ea. Femeia comandă o friptură şi un pahar de vin roşu. Santoni o cercetează cu

privirea. O grăsană, trecută de cincizeci de ani, părul scurt, de un şaten mat, făcut permanent, sâni mari lăsaţi pe burta mare, picioare umflate, debordând din pantofi. O bluză albă, o fustă plisată bleumarin. Intre sâni, atârnă pe un lanţ de aur o crace şi un medalion al Sfintei Fecioare. S-ar zice că e o fostă elevă a unei şcoli catolice pentru bogătaşi, brusc sărăcită şi urâţită. Spre 13:30, grăsana se ridică. Face câţiva paşi pe jos,
o plimbărică până în piaţa Montholon. Lui S antoni nu-i displace ideea.

Ora 12:25

Rue du Faubourg-Saint-Martin

Attali şi Romero îşi fac de lucru pe lângă prăvălia de accesorii. Din când în când, o pâuză la cafeneaua de vizavi. De asemenea au urcat să-i dea bună ziua bătrânului, promiţându-i să-l ţină la curent cu derularea anchetei. Se tot gândesc cum ar trebui să arate un dealer ca să-l recunoască. Fără cusur... De două ceasuri bune nu reuşesc să ajungă la o concluzie. A trecut de amiază. E cazul să vadă unde-ar putea prânzi. în acel moment, apare o tânără superbă, douăzeci şi cinci de ani, nu mai mult. Zveltă, părul lung în vânt, mersul puţin dansant O alură de manechin, îşi spune Romero, care totuşi nu e vreun cunoscător în domeniu. Ea coboară liniştită pe rue du Faubourg-Saint-Mar- tin, ştiind că toată lumea o priveşte dar nu-i pasă de asta şi, fără să ezite sau să se oprească, intră direct în prăvălia de accesorii.

Romero şi Attali au un scurt schimb de priviri. Dacă nu ştiu prea bine după ce sa recunoască un dealer, ştiu să aprecieze o fată frumoasă. în orice caz, e mult mai amuzant să te distrezi cu ea decât cu o drogată terminată, de vreo treizeci de anişori. Când, după vreo zece minute, fata iese, ei îi iau unna, de departe, fiecare pe alt trotuar, cât se poate de discret. Ea o apucă înapoi, exact pe unde a venit, apoi face la stânga, în passage Brady, fără să se grăbească. Vremea e frumoasă, ea poartă un impermeabil sport, bej, peste o fustă şi un pulover subţire, tot bej. Pe umărul ei se bălăngăne o poşetă mare, marca Vuitton. Ajunşi în passage Brady, cei doi poliţişti păstrează cu pmdenţă distanţa. Ea intră pe rue d'Enghien.

La ora aceasta, strada este pustie şi Romero consideră că se află acum destul de departe de prăvălia de accesorii ca să acţioneze. Cu o aruncătură de ochi verifică dacă sunt numai ei doi pe stradă, se apropie de tânăra femeie, îşi trece mâna stângă pe sub cotul ei, în timp ce, cu dreapta, îi arată legitimaţia de poliţist. O împinge într-un gang. Attali îl urmează.

- Poliţia. Facem o anchetă privind traficul de droguri, aţi fost văzută în compania unor traficanţi notorii, mă văd obligat să vă percheziţionez pentru a verifica dacă aveţi sau nu droguri asupra dumneavoastră.

Tânăra protestează vehement, se zbate din toate puterile. Ca să scape din strânsoare, dă din picioare, încercând astfel şi să-l ardă la tibie. Romero se lasă cu toată greutatea asupra ei şi-o împinge spre intrarea uneia dintre scările de acces din curtea imobilului. E întunecoasă şi murdară. Attali îi face semn că supraveghează celelalte intrări.

Ţinând-o în continuare cu faţa la perete şi pumnii strânşi la spate, Romero începe s-o scotocească. Pentru început, poşeta. Tânăra se zbate energic. Romero răstoarnă pe jos conţinutul poşetei, în dezordine, tot felul de obiecte: batiste, rujuri, pudrieră, monede... Ii face semn lui Attali, care vine să controleze rapid conţinutul portofelului, al portmoneului şi al pudrierei. Nimic. El pune totul la loc, în poşetă, şi-şi reia locul la intrarea în casa scării. O ochire iute spre Romero. Presimte că acesta se îndreaptă către faimoasa greşeală, dar nu zice nimic.

Romero strânge pumnii fetei într-o singură mână, iar cu cealaltă porneşte la percheziţia corporală, ţintuind-o în continuare la perete cu umărul şi cu toată greutatea corpului său. în buzunarele impermeabilului, nimic. Nimic, în pantofi. O pipăie de-a lungul picioarelor, în ciorapii colanţi, nimic. Intre fese, sub elasticul slipului, o umflătură. îi smulge slipul, un săculeţ de praf alb, aproximativ douăzeci de grame. E excitat. Satisfacţia prăzii? Atingerea fetei? Simte, şi nu se înşeală, că rezistenţa ei a slăbit în intensitate. Să consimtă ea oare? întunericul locului. Si Attali,

i
care nu găseşte altceva de zis decât: Grăbeşte-te, grăbeşte-te... Romero se lasă pe ea cu toată greutatea corpului, cu o mână îşi desface prohabul, îi ridică fusta. Mormăie de plăcere. Attali, între invidie şi nelinişte.

Fata se eliberează.

- Acum îţi iei pliculeţul, dar mă laşi să plec. Dacă nu, am să spun că m-ai violat. Ştii că pot s-o dovedesc.
- Attali, o înhăţăm, rapid, mişcă-te!
- O să-ţi pară rău, ticălosule!

Mâinile la spate, în cătuşe, un inspector de-o parte şi de cealaltă. Mers rapid până-n passage du Désir. Romero şi Attali nu schimbă un cuvânt

Ora 13:25

Passage du Désir

Romero o împinge în biroul lui Daquin, îi scoate cătuşele, o aşează pe un scaun, în timp ce Attali pune pliculeţul cu praf alb pe birou. Romero face un raport succint, omiţând „detaliile“. Ascultându-1 nemişcat, Daquin priveşte juliturile de pe obraz şi vânătăile de pe mâinile tinerei. Ea se îndreaptă de spate pe scaunul ei şi-i spune lui Daquin:

- Sub pretext că mă percheziţionează, sticletele ăsta nenorocit m-a violat. M-a proptit într-un zid, aproape că mi-a zdrobit pumnii şi m-a violat. Cer expertiză medicală.

Daquin, pe un ton glacial:

-Doreşti să depui o plângere, domnişoară? (Trec câteva secunde.) Nu sunt foarte sigur că ar fi cea mai bună soluţie. In jocul atât de periculos pe care-1 joci, mă îndoiesc că te-ai fi aşteptat să întâlneşti nişte tineri gentilomi. Dacă depui plângere împotriva inspectorului meu, şi este, fireşte, dreptul dumitale, te arestez imediat pentru trafic de stupefiante. Inspectorul meu va fi transferat, dar, în ce te priveşte, vei lua pe puţin patru ani de închisoare. (O fixează un moment.) Ba chiar, am convingerea că, dacă Romero îţi dă o sută de franci, aceasta nu corespunde tarifului dumitale obişnuit, dar ţinând cont de circumstanţe îi vei accepta. (Fata se face stacojie, dar nu scoate un cuvânt.) Romero, pune o sută de franci în buzunarul impermeabilului Domnişoarei. Si-acum să trecem la chestiuni serioase. Attali, notează. Numele, » vârsta.

- Virginie Lamouroux, douăzeci şi cinci de ani.
- Unde locuieşti?
- La o prietenă.
- Nu ne face să ne pierdem vremea. Când pun o întrebare, pretind un răspuns precis, e clar? Ünde locuieşti?

-La o prietenă, domnişoara Sergent, rue de Belzunce, nr. 10.

- Profesia?
- Manechin.
- Precizează.
- Manechin în confecţii, lucrez pentru diferiţi clienţi, după cum se iveşte ocazia.
- Nume, date.
- In ultimele şase luni, am lucrat pentru toate marile nume din confecţii, de la Naf Naf sau René Dhéry până la Julie La Tour sau Jules şi Julie.
- Ce înseamnă asta, a lucra?
- In principal, să prezinţi, la cerere, modele pentru o achiziţie en-gros. E mult mai important decât să prezinţi o colecţie.
- Şi cumpărătorul reţine manechinul pentru seara respectivă?
- Asta nu vă priveşte.

Dar n-apucă să-şi termine vorba, că Daquin, fără să se ridice de la locul lui, i-a şi

tras o palmă. Şocată:

- Se mai întâmplă.
- Şi cât primeşti în acest caz?
- De ce? Vă interesează asta anume? N-are nimic de-a face...

A doua lovitură e şi mai apăsată. Daquin a avut grijă să se ridice. Virginie Lamouroux gâfâie, îşi trage nasul.

- Nu mai comenta şi răspunde, cât primeşti pentru asta?

-Lucrurile nu se petrec chiar aşa. Nu există un tarif. în mediul ăsta e ceva obişnuit să te culci cu un bărbat. După prezentarea modelelor, te întreabă: ce faci, eşti liberă, ne petrecem seara împreună, n-ai putea să aduci şi o prietenă?... Cam aşa. Dacă vrea, îţi dă şi bani. Unii însă se prefac a crede că o facem de plăcere. Fetele care nu acceptă să se culce cu clienţii, nu lucrează. Scurt.

Daquin se aşează la loc.

- Perfect. Am ajuns la droguri. Romero, aruncă o privire la braţele şi la gleznele domnişoarei Lamouroux, mă-ndoiesc să fi avut timp s-o faci mai înainte. Sunt urme de înţepături?
- Nu, domnule comisar.
- Şi atunci, domnişoară, sub ce formă iei mata drogurile?
- Cine v-a spus că mă droghez?

Daquin se ridică, masiv, mânios de-a binelea. Dă ocol biroului, o înhaţă de păr fără menajamente şi-i trage capul pe spate.

- Uită-te în ochii mei şi termină cu prostiile. La douăzeci şi cinci de ani, dealer şi curvă, cu ce te droghezi şi cum anume?
- Heroină. O fumez. (Vorbeşte împotriva voinţei sale.)
- Dă-i drumul.
- Pui praful într-o cupă de argint specială, micuţă, iar cupa o încălzeşti la flacăra unei lumânări; praful se caramelizează şi fumegă. Acoperit cu un batic, stai deasupra cupei şi inhalezi abuml ăsta respirând foarte încet şi profund. îţi dă o senzaţie extraordinară, şi nu e periculos, nici pe departe cum ar fi dacă te injectezi. Nu m-am injectat niciodată. Mi-e frică de injecţii.

-E un mod neobişnuit de a consuma droguri. Cine te-a învăţat?

Fata ezită. Daquin se apropie din nou de ea.

- Obiceiul vine din Iran, am întâlnit iranieni la diferite serate. Nu le cunosc numele.
- Serate?
- Da, în mediul ăsta al confecţiilor, întâlneşti multă lume şi de tot felul. Persoane foarte diferite. Serate organizate de unii, de alţii.
- Si consumul de heroină e obişnuit, frecvent în aceste medii?

-N-aş zice obişnuit, dar nici ceva rar. Heroină şi multe altele. (Se îndreaptă de spate pe scaunul ei.) Să nu-mi spuneţi, domnule comisar, că nu ştiaţi.

- Cine ţi-a dat adresa din rue du Faubourg-Saint-Martin?

-Adresele furnizorilor circulă şi se schimbă foarte des. Această adresă am aflat-o acum vreo două săptămâni. E prima dată când mă duc acolo.

- Cine ţi-a dat-o? Nu mi-ai răspuns la întrebare.
- Nu-mi mai amintesc.

Daquin îşi pune demonstrativ ghiulul pe deget şi ridică mâna.

- Posibil să fi fost Lestiboudois, un om de afaceri cu care am ieşit în seara aceea. Nu l-am revăzut.

Daquin se plimbă prin birou, în tăcere. Apoi:

-Am să-ţi dau drumul. Pentru moment. Va trebui să-mi semnezi o scurtă declaraţie. Nu pleci din Paris şi ne anunţi orice schimbare de adresă. Şi te prezinţi, din două-n două zile, la Comisariatul arondismentului 10, la ora 9:00 dimineaţa, începând cu lunea viitoare.

- Si dacă nu semnez?
- Te arestez şi intri la flagrant delict.

Un timp de gândire.

- Semnez.
- Romero, condu-o pe domnişoara Lamouroux până jos.

Comisarul aşteaptă întoarcerea acestuia fără să mai spună nimic, odihnindu-se în fotoliul lui.

- Spune-mi, Romero, ajută-mă să ies din dilema asta. Ai violat-o înainte sau după ce ai descoperit drogurile?
- După, domnule comisar.

-îţi dai seama că te-am scutit de rigorile prevederii He- nin-Lietard, sau eşti mândru de tine?

- Nu sunt deloc mândru de mine.
- Bine. Să recapitulăm. O să redactezi raportul privind arestarea Virginiei Lamouroux pentru mâine dimineaţă, şi nici un cuvânt care-ar putea afecta reputaţia echipei noastre. Eu voi întocmi o notă asupra interogatoriului. împreună cu Attali, te ocupi mai departe de fată. După părerea mea, e băgată până peste cap, şi nu ne-a spus nimic din ce ştie. Chiar şi dacă nu ştie mare lucru. Veţi începe prin a o localiza, ceea ce poate nu va fi uşor şi mi-o veţi pune sub presiune, cu atât mai mult cu cât deocamdată nici n-avem altceva mai bun de făcut. Ori cedează ea, ori cei din reţea iau o iniţiativă. Iar noi spionăm şi adunăm. La treabă, domnilor inspectori! încercaţi să fiţi eficienţi şi ceva mai reglementari.

Ora 14:00

Rue des Petites-Ecuries

S antoni revine la camionetă unde îl aşteaptă Thomas, care în această dimineaţă i-a făcut o vizită administratorului. A găsit

la el un plan foarte exact al imobilului şi numele locatarilor, totul agrementat cu mici comentarii. Thomas şi-a luat note. Santoni se uită prin ele.

- Domnul Bemachon şi doamna, alias Aratoff. Fără-ndoială, sunt cei pe care i-am zărit azi-dimineaţă. Locuiesc exact deasupra agenţiei. Instalează-te, şi-ai să vezi şi tu. Mă duc să dau o raită prin imobil.

Un imobil obişnuit pentru acest cartier. Loja portăresei, dar nici urmă de portăreasă la ora asta. Ascensor, lipsă. Santoni o ia pe scări. Câte două apartamente pe fiecare etaj. Covor roşu până la etajul cinci. La al şaselea, camere de serviciu, WC-ul pe palier. Pe culoar, nimeni. Cu planul în mână, Santoni depistează cele două camere care aparţin familiei Bemachon. încuietori zdravene, dar nu complicate. Nu pare să fie nimeni aici, în acest moment. Coboară, cu intenţia de a arunca o privire şi jos, la subsoluri. Găseşte cu uşurinţă intrarea. Sunt două niveluri boltite, superbe. Dar slab luminate şi mai curând murdare. Unele boxe au încă uşi foarte vechi, cu geamuri, altele au uşi blindate. Santoni caută pe plan boxa lui Bemachon. O uşă nouă, de lemn, solidă, aceleaşi încuietori ca şi la camerele de serviciu. Cum nu e grăbit, Santoni coboară şi la al doilea subsol, parcurge culoarul şi, printre toate uşile astea diferite una de alta, găseşte una identică celei a lui Bemachon. Nouă, de lemn, aceleaşi încuietori. Să aibă asta vreun sens? îşi notează numărul boxei.

Ora 15:00

Rue Saint-Maur

Lavorel doreşte să aibă rezultate, repede. Nevoia de a demonstra ceva? Cui?

O scurtă conversaţie cu Bostic, şi a obţinut numele şi adresa a doi muncitori iugoslavi, care lucrează cu el de mai mulţi ani. Singurii cu acte în regulă, din cei vreo douăzeci pe care-i foloseşte.

Un imobil în rue Saint-Maur, plin de iugoslavi. O scară sordidă. Un apartament mic, foarte curat, la etajul al doilea. O femeie între două vârste, îmbrobodită.

- Doamna Jentic? (Ea dă din cap.) Domnul Jentic?

Ea face un semn cu mâna: nu e acasă. Nu ştie boabă de franceză sau se preface că nu ştie. Lavorel apelează la vecini, dar fără rezultat. Brutăreasa de la parterul imobilului acceptă în cele din urmă să facă pe interpreta.

- Poliţia. Aş vrea să vă pun câteva întrebări, n-aveţi de ce vă teme, nici dumneavoastră, nici soţul. (Ea nu-1 crede decât pe jumătate.) Soţul dumneavoastră are fişe de salariu? (Un gest afirmativ.) Aş putea să le văd? Ea îi întinde un teanc mare într-un plic gros. Fişe de salariu pentru fiecare lună, de ani de zile, şi care par a fi în regulă: denumirea întreprinderii, ştampilă, calculul reţinerilor, totalul impozabil, totul se află înscris acolo. Salariul este net superior celui minim. Pur şi simplu, denumirea societăţii se schimbă la fiecare trei luni şi este urmată invariabil de menţiunea: *In curs de înscriere la Registrul Comerţului.*

Lavorel îşi ia notiţe. Şi trei fişe de salariu, pe şest, când doamna Jentic e întoarsă cu spatele. îi mulţumeşte. Şi mai ales, nu vă neliniştiţi, totul este în regulă, şi-o ia la picior, în mare viteză, să verifice la Registrul Comerţului. Câte o nouă societate declarată tot la trei luni. Girantă: Anna Beric.

Un sandviş, bere. Metroul până la URSSAF. Nici una dintre societăţile astea n-a vărsat niciodată măcar o para la Asigurările sociale. Nici cota patronală, nici cota salarială. Normal: o societate are un termen de trei luni până să înceapă să verse cotizaţiile sociale. Şi dacă la capătul celor trei luni ea nu mai există... Dacă e să dăm crezare fişelor de salariu ale lui Jentic, s-au împlinit nişte ani buni de când durează chestia asta. Vineri după-amiază: nu e cazul să continue turul instituţiilor administrative, căci nu va mai găsi pe nimeni.

Ora 16:00

Comisariatul arondismentului 10

Attali trece să-l vadă pe ofiţerul de serviciu.

- începând de lunea viitoare, trebuie să vină o tânără să-şi anunţe prezenţa din două-n două zile. Virginie Lamouroux. Compromisă într-o poveste de trafic de heroină.

- Vrrginie Lamouroux? Stai puţin. Am ceva la numele ăsta. (îşi bagă nasul într-un

registru mare.) Uite. Ştiam eu. Miercuri 5 martie, numitul Robert Sobesky, fabricant în confecţii, locuind în rue de Paradis, nr. 20, a venit să ne semnaleze dispariţia Virginiei Lamouroux, manechin, locuind şi ea tot în rue de Paradis, nr. 20.

SÂMBĂTĂ 8 MARTIE

Ora 8:00

Rue de Belzunce, nr. 10

Romero îl scutură pe Attali, care zace pe primele trepte ale scării, pe jumătate adormit.

- VL coboară. Intrăm în joc. Tu te ocupi de prietena ei. Eu, de VL.

Attali urcă scara fără grabă. La etajul întâi, se încrucişează cu Virginie Lamouroux, o salută fără un cuvânt şi-şi continuă drumul pe scări. Ea e surprinsă, se opreşte să zică ceva, se uită la ceas şi coboară. Iese din imobil şi acolo, pe trotuar, dă peste Romero.

- Bună ziua, domnişoară. Vreţi să vă deschideţi sacoşa? (El arată spre sacoşa uşoară de voiaj pe care ea o duce pe umăr.) Aş vrea să verific dacă aveţi droguri.

Virginie Lamouroux e descumpănită. Oare are el dreptul acesta? Ce trebuie să fac?

între timp, Romero a şi întins mâna şi i-a smuls sacoşa cu un gest scurt. Nici o rezistenţă. El începe să caute sistematic şi câtuşi de puţin discret. Trecătorii trag cu ochiul. Conţinutul clasic

6

al unei sacoşe de voiaj, pregătită pentru week-end de o tânără elegantă. îi înapoiază sacoşa.

- Mulţumesc, domnişoară. Pe curând.

Şi intră în imobil. Virginie Lamouroux rămâne locului o clipă, apoi se pune în mişcare. înainte să dea colţul, se uită în urmă. Nimeni. Dă colţul. Aşteaptă. Nimeni. Traversează, o ia pe o stradă la stânga. Nimeni. Cu un mers firesc, se îndreaptă spre staţia de taxi din piaţă, la colţul dintre rue Lafayette şi scuarul bisericii Saint-Vincent de Paul. Romero e plantat acolo, bine pitit. O vede întorcând capul pentru ultima dată şi sărind într-un taxi, care a şi demarat şi acum trece prin dreptul lui. îşi notează numărul de înmatriculare, apoi se întoarce spre rue de Belzunce, **nr. 10.**

In faţa porţii imobilului, Attali:

- A sosit la prietena ei vinerea trecută. Mai înainte locuia cu un oarecare Xavier Sobesky, în me de Paradis, nr. 20. Şi, pe neaşteptate, a plecat într-o călătorie, de sâmbătă 1 martie, dimineaţa, foarte devreme, până miercuri seara. Fără să spună unde se duce.

în timp ce Romero încearcă să găsească taxiul Virginiei Lamouroux, ca s-o localizeze pe durata week-end-ului, Attali se străduieşte să afle unde a fost plecată timp de cinci zile. Dacă a luat trenul sau o maşină, imposibil. Dacă a luat avionul, aş avea o şansă... dacă şi-a luat biletul pe numele ei... dacă n-a plecat în ultimul minut... Să încep cu Orly. Dacă am noroc să găsesc ceva, pot să ajung mult mai repede acasă, la Antony. Verificarea listelor de pasageri ale diferitelor companii. O mulţime de timp, nimic. E ora 15:00. împuţită meserie. Roissy. Şi aici, ce să vezi? Sâmbătă, ora 7:43, Continental Airlines, destinaţia New York, Virginie Lamouroux. întoarcerea, miercuri, ora 22:17.

Ora 14:00

Passage du Désir

Deci, Anna Beric este mult mai mult decât o mică şi neînsemnată contabilă. Escrocarea Asigurărilor sociale, pusă la cale
de ea în Sentier, durează de ani de zile. Daquin a terminat de citit raportul lui Lavorel. Răsturnat în fotoliu, cu picioarele pe masă, soarbe din cafea.

Si într-unul dintre atelierele ei, un cadavru şi droguri. Cum să procedez în continuare? Aş putea lua numele celor douăzeci de fabricanţi, indicate de Bostic, şi să-i pun sub supraveghere. I-aş putea fişa pe toţi turcii care trec prin patiserie şi să-i pun sub supraveghere. Aş putea face lista tuturor atelierelor Annei Beric şi să le percheziţionez. Să-i supraveghez pe toţi fabricanţii de care mi-a vorbit VL. Zeci de poliţai, sute de ore de lucru, pentru nişte rezultate mizerabile. în cel mai bun caz, am aduna câţiva mici traficanţi care fac treaba asta aproape din întâmplare. Fabricanţii implicaţi de Bostic mai mult ca sigur că nu ştiu nimic despre bărbatul care zăboveşte în magazinul lor, aşteptându-1 pe cel care livrează pantalonul roşu. Turcii ar putea să nu mai calce prin patiserie de pe o zi pe alta şi să se piardă în peisaj. Iar VL mi-a spus cai verzi pe pereţi. Voi trata chestiunea într-un mod total diferit. Voi pomi de la presupunerea că există legături destul de puternice între extrema dreaptă turcă şi droguri, pentru ca filierele drogurilor să se suprapună pe cele politice. Şi aceste reţele politice, ele, da, sunt cunoscute. Cine oare mi-ar putea vorbi despre ele? Ia telefonul.

- Alo, Lenglet? Daquin. Ce mai faci? Am nevoie de tine. Pune-mă în legătură cu o persoană care să-mi poată vorbi în cunoştinţă de cauză despre extrema dreaptă turcă. Simplu? Luni, la ora 13:00, la Pierre, place Gaillon. Mi-am notat.

îşi consultă ceasul. E ora 15:00, şi nimic de făcut până la 8:00 seara, când e invitat la masă, la nişte prieteni, în square de l'Alboni.

Square de l'Alboni? Dar e chiar alături de rue Raynouard! Controlează pe un plan al Parisului. Cinci minute de mers pe jos. Pică bine, fiindcă n-a găsit pe nimeni care să supravegheze apartamentul Annei Beric. Tentaţia este mult prea puternică ca să-i poată rezista, şi de fapt nici n-a încercat vreodată cu adevărat să reziste acestui tip de tentaţii. Formează numărul Annei Beric. Robotul: „Anna Beric lipseşte momentan, lăsaţi, vă rog, un mesaj după semnalul sonor". Ia o trusă de chei şi de şperacle dintr-un

sertar al biroului său, o bagă în buzunarul bluzonului şi, la drum: metroul până în Passy.

Telefonează din nou, nu răspunde nimeni la Anna Beric. Se învârte niţel în jurul imobilului. Foarte burghez, foarte liniştit, o sâmbătă după-amiază. Pătrunde în imobil şi se duce direct la loja portăresei: fiţi amabilă, doamna Beric? Al cincilea, la stânga. Portăreasa nici n-a întors capul de la televizor. Ce simplu! Urcă pe jos, încet, ca să ia contact cu ritmul de viaţă din imobil. Nu trece mai nimeni, oamenii folosesc liftul. Ajunge la etajul al cincilea. în apartamentul din dreapta se aude transmisia la televizor a meciului de rugby din Turneul celor Cinci Naţiuni. E ora 16:00, deci şanse minime să fie deranjat de vecinii de palier. îşi scoate trusa. în trei minute uşa cedează. Nimeni n-a urcat pe scară, liftul a suit o singură dată până la etajul şase.

Intră, închide uşa cu grijă în urma lui. Inima care bate, toate simţurile la pândă. Linişte, penumbră. Face mai întâi un tur rapid al apartamentului, mişcându-se fără zgomot. O încăpere mare, living-sufragerie, şi un birou spre faţadă. O baie fără fereastră, o cameră şi o bucătărie la stradă. Intrarea de serviciu, prin bucătărie, încuiată cu cheia, dar cheia e în broască. S-o deschidă pentru a-şi asigura o eventuală ieşire, dacă ar fi să apară cineva. Să vizualizeze traseele până la această ieşire, din oricare punct al apartamentului. Şi acum, la treabă.

Nemişcat în mijlocul camerei, el încearcă să ghicească personalitatea femeii care trăieşte aici, profitând până în adâncul fiinţei sale de acest moment: primejdie şi plăcere, o plăcere rară, ciudată despre care nimeni nu va afla niciodată nimic. Deschide toate dulapurile, trage toate sertarele. Şi nu sunt puţine. Hainele sunt aranjate cu grijă, multă mătase, taioare clasice, rochii, unele foarte elegante, de seară. Dintre acestea, una îl fascinează: ro- chie-furou roşu-carmin, cu decolteu croit impecabil, o simplitate şi o forţă extraordinare. O rochie pe care are sentimentul că o ştie. O brunetă, ca să porţi o asemenea rochie, e obligatoriu să fii brunetă. Nici un pantalon. Lenjerie, din abundenţă. Şi aici, multă mătase. îşi trece cu delicateţe mâna peste teancul de furouri. Dau o notă desuetă. Din toată îmbrăcămintea se degajă un parfum Subtil şi puternic pe care nu reuşeşte să-l identifice. In partea de
jos a unui dulap, şiruri de cutii de pantofi. Vreo treizeci de cutii. Unele sunt goale. în alt dulap, un cufăr de răchită, o împletitură îngrijită, colţare de aramă, închizătoare de asemenea. Daquin îşi trece mâna peste împletitura netedă de răchită. Deschide capacul: cufărul e gol. Poate că serveşte drept coş de rufe murdare. Pe pat, aşternuturi frumoase, de la Descamps. Cu siguranţă, o brunetă, înaltă şi subţire. E sigur că-şi face toaleta cu multă atenţie: o cască de coafat, o întreagă oştire de cosmeticale. Şi este plecată, el simte asta: câteva umeraşe fără haine, nici o periuţă de dinţi, la vedere, în baie...

Daquin trece în living. Storurile de pânză sunt lăsate, dar voleurile nu sunt trase. Dincolo de ele, ghiceşte un balcon de piatră pe toată lungimea încăperii şi, de acolo, o vedere splendidă asupra întregului sud al Parisului. Rămâne locului, respirând uşor, cu precauţie. îl intrigă acest hiatus, de neînţeles, între poziţia apartamentului, rafinamentul articolelor vestimentare şi felul în care este mobilat livingul: fără gust, fără personalitate. O masă mare de lemn natur, de jur-împrejur scaune, o canapea tapiţată, două fotolii asortate, o masă joasă, tot de lemn natur ca şi cealaltă, mobilier „cheap“, nimic căutat, ales. Ea nu-şi petrece timpul în camera asta şi nici nu vine nimeni aici.

Intră în birou. Foarte primitor. Şi aici, o uşă-fereastră, balconul şi, de acolo, Parisul. Pe cei trei pereţi, rafturi de lemn natur, din tavan până jos, pline de cărţi. In mijlocul camerei un mare birou stil englezesc, acoperit cu piele verde, în spatele lui, un fotoliu de piele asortat şi, în faţa ferestrei, o canapea micuţă, de două persoane, de piele roşie. Intr-adevăr, trebuie să fie foarte plăcut să lucrezi aici. Se apropie de bibliotecă: romane franţuzeşti din secolul al XlX-lea, ruseşti, englezeşti, americane. Tragicii greci, poeţi arabi şi persani în ediţii bilingve. Totul aranjat cu

multă grijă. Pe birou, *Copiii violenţei* de Doris Lessing. Daquin fluieră uşurel printre dinţi. Ia o carte, alta, le deschide, le răsfoieşte, le pune la loc. Nu sunt decât puţin prăfuite. Nu este o bibliotecă moartă. Poeţi persani? Rarităţi, totuşi. Să fie vreo treizeci de titluri. Le deschide unul după altul. Şi, iată, pe pagina de gardă a unei antologii bilingve a poeţilor de curte persani, o dată, 27 *ianuarie 1958,* o dedicaţie, *O întâlnire de neuitat.* Semnat *O.* Un

sentiment foarte curios. Un fel de gelozie? Strecoară cartea în buzunarul interior al bluzonului. Ca să-i poarte noroc?

Ultimele două rafturi de jos ale bibliotecii sunt goale pe întreg perimetrul camerei. Goale, de asemenea, sau aproape goale, sertarele biroului. Dacă s-au aflat vreodată aici arhive contabile, acum nu mai sunt. Va trebui ca să găsească altceva. Felul în care e aranjat apartamentul are ceva maniacal, nicăieri nu e măcar o singură fotografie. Nici o amintire, scrisori vechi, chei vechi sau mai ştiu eu ce. Se vede că doamna are o relaţie foarte specială cu trecutul ei.

Daquin se mai învârte un pic prin apartament. Acum nu ştie prea bine ce caută. De fapt, nu-i vine să plece: femeia e absentă, se lasă noaptea în apartamentul ei şi asta e fascinant. Scrumiere risipite prin toată casa, chiar şi îh baie, pe marginea căzii; e o mare fumătoare. Toate strălucesc de curăţenie. Două scrumiere, publicitare, de porţelan. Daquin îşi notează: *Hostellerie du Bas-Breau, â Barbizon.*

în bucătărie, mai nimic prin dulapuri, în orice caz nimic care să dezvăluie gustul pentru mâncăruri rafinate. Ceva îl face totuşi să zâmbească: foloseşte acelaşi sortiment de cafea ca şi el. Să ţină minte. îi va oferi o ceaşcă de cafea dintr-asta, când o va avea în faţă, în biroul lui. E aproape 7:00 seara, trebuie să plece. Nu mai e suficient de încordat, cu simţurile în alertă, devine riscant să mai zăbovească. Să închidă uşa din bucătărie spre scara de serviciu, să ciulească urechea la toate zgomotele de afară înainte de a ieşi, să tragă simplu uşa în urma lui, să coboare pe scară, să aştepte o clipă de neatenţie a portăresei, ceea ce desigur nu va dura prea mult, şi să iasă liniştit în stradă. Puţin mers pe jos în aerul curat al serii, până la Sena, şi să urce, tot într-o plimbare, până în square de l’Alboni. O zi de jubilaţie.

DUMINICĂ 9 MARTIE

Ora 10:00

Deauville

Un apartament spaţios la malul mării. Doi jandarmi sună la uşă. Nimic. Sună din nou. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, în halat de baie, vine să deschidă.

- Bună ziua, domnule. La cererea Brigăzii pariziene de Stupefiante, am venit să verificăm dacă domnişoara Lamouroux este aici.

Bărbatul se întoarce spre Virginie, înfăşurată într-un prosop de baie, împietrită în mijlocul salonului.

-Eşti căutată, comoara mea. (Ironic şi cu un grăunte de dispreţ.)

Virginie se apropie.

- Domnişoară, ar fi trebuit să anunţaţi la Brigada de Stupefiante această deplasare. Nu uitaţi să vă prezentaţi mâine, la ora 9 dimineaţa, cel mai târziu, la Comisariatul arondismentului 10. Mulţumesc, domnule. Scuzaţi deranjul şi o duminică plăcută.

7

Ora 12:00
Villa des Artistes

Daquin a venit acasă, doar ca să se schimbe, după o seară plăcută la prietenul lui, realizator de emisiuni TV, şi după o noapte, destul de reuşită, cu o mică actriţă blondă şi complet zărghită, curioasă la culme să afle cum face dragoste un comisar de poliţie, un adevărat comisar. Era atât de beată, încât nu e sigur că l-ar recunoaşte dacă l-ar revedea.

Un mesaj la robot, vocea lui Soleiman: „Vreau să ne întâlnim, sună-mă.“ Nici zi, nici oră.

Daquin formează singurul număr de telefon pe care-1 are, la Comitet. La al doilea apel, Soleiman ridică receptorul, zgomot de voci în fundal, probabil în turceşte.

- Te-am sunat de mai multe ori, n-ai fost acasă toată noaptea.

Daquin izbucneşte în râs:

- Ca să vezi! O scenă de gelozie? (Tăcere vexată.) în seara asta, la zece, la mine?

- Bine.

Când ajunge, Sol îl găseşte pe Daquin adormit pe canapeaua din living. Mormăind, deschide un ochi. Sol îi face semn că urcă la baie. Când coboară, într-un halat alb, nou-nouţ şi pe măsura lui, pus anume pentru el pe marginea căzii, Daquin e treaz şi bea cafea. O cafetieră plină e aşezată pe masa joasă din faţa lui.

- Ţi-am pregătit lasagna, e în cuptor. Eu am mâncat. Soleiman se duce să-şi ia farfuria, şerveţelele şi vine să se
aşeze pe canapea, lângă Daquin.

- Ce ţi s-a întâmplat? Te-ai încăierat cu derbedeii?

Daquin are buza de sus umflată şi o vânătaie pe obrazul
stâng, sub ochi.

- Da şi nu. Am avut un meci de rugby în după-amiâza asta. Am fost mai slabi şi-am încasat-o tot meciul. Nu se poate spune că toţi înaintaşii lor ar fi nişte bătăuşi...

- Am chestii importante.

- Dă-i drumul.

Soleiman scoate din buzunarul halatului cele patru fotografii pe care i le dăduse Daquin. Pe spatele fiecăreia, nume, iniţiale, date. Cei patru bărbaţi au intrat în Franţa aproape în acelaşi timp, în cursul verii lui 1979. Toţi cu acte în regulă, permis de şedere, permis de muncă. Trei dintre ei au fost membri ai biroului Asociaţiei Muncitorilor Iluminişti, când a fost creată, în septembrie. Apoi, în ianuarie, când şi-au deschis magazinele, au părăsit biroul asociaţiei pentru gestiunea acestora. Dar sunt văzuţi adesea, pe la diferitele sedii ale asociaţiei. Nu s-a produs nici o ruptură, ci doar şi-au delimitat atribuţiile.

- Asta confirmă presupunerea noastră privind legăturile dintre extrema dreaptă şi droguri. Şi ne oferă o pistă pe care să putem merge mai departe. în ce fel, şi în ce scop şi-au procurat actele cei patru? (Daquin se lasă pe spătarul canapelei şi-l trage şi pe Soleiman alături.) Vino puţin lângă mine, sunt foarte obosit, am nevoie de un pic de tandreţe. Ia spune, unde şi cu cine locuieşti în momentul de faţă?

Soleiman se crispează brusc şi se ridică de pe canapea.

- De ce mă întrebi? Ca să-ţi completezi rapoartele?

-(Zâmbet.) Vino-ncoace, pentru Dumnezeu! Nu există în
Franţa nici un raport asupra ta, şi nici nu va exista vreodată. N-am scris nici măcar un rând. Eşti al meu şi numai al meu. Te-am întrebat pentru că pur şi simplu mă interesează. Şi apoi, fiind al meu, am şi eu nişte responsabilităţi în ce te priveşte.

- Chiar n-ai făcut nici un raport?

' -Nu.

Soleiman se aşează la loc.

- Nici sub un nume fals?

- (Zâmbet.) Nu.
- Când toate astea se vor sfârşi, nimeni nu va şti că ţi-am dat informaţii şi voi fi din nou liber?
- Bineînţeles. Doar ţi-am spus-o din prima zi, nu-i aşa?

Şi dacă spune adevărul? Să nu te rncrezi în copoi, sunt în stare de orice, dar cât de mult îţi doreşti să-i dai crezare... Daquin îl cuprinde pe după ceafă. Mângâieri leneşe. Un fel de căldură invadează tot trupul lui Soleiman, torpoare, alinare. Este exact senzaţia pe care ţi-o dă morfina. Parc-a fost ieri. Presa din Istanbul îi publicase fotografia pe prima pagină: căutat pentru dublu asasinat. Frica şi neliniştea erau atât de mari, că n-ar fi supravieţuit fără morfina pe care i-o dădea un prieten al lui, doctor, până ce a reuşit să iasă din Turcia, cu acte false, furate de la un turist francez. Aceeaşi uşurare, laşă. I se învârte capul.

- Binevoieşti totuşi să-mi spui cum o duci în clipa de faţă?
- Aş prefera să nu vorbesc despre asta.
- Atunci am să-ţi spun eu cam ce presupun. N-ai o leţcaie pentru simplul motiv că n-ai timp să lucrezi ca să câştigi bani. Prietenii tăi din Comitet nu s-au gândit să-ţi dea un avans. (Se întrerupe un timp. Continuă să-l fixeze pe Soleiman.) Sau, poate că ţi-au oferit, iar tu, din mândrie, ai refuzat, ca să nu te laşi la mila lor. Dormi pe sub poduri şi eşti lihnit de foame.
- Tii să mă umileşti?

**

- Doamne fereşte!

Daquin îşi strecoară mâna pe sub halatul lui Soleiman, îl mângâie încetişor până în josul şalelor, repetă aceeaşi mişcare cumva mecanic.

- Relaxează-te puţin, băiete. Vreau pur şi simplu să te ajut... (El continuă să vorbească, tot mai încet.)

Soleiman stă cu ochii închişi. Să nu te mişti, să nu doreşti. Mă aflu aici fiindcă nu am încotro. Nu-i adevărat. Nu-i întru totul adevărat. Căldură. Soleiman nu mai aude, nu mai înţelege. O uşurare laşă. In dosul pleoapelor lăsate simte cum urcă lacrimile. Lacrimile... Dar, oare de când... Niciodată, nici măcar în copilărie, în Anatolia. Daquin îşi face simţite tot mai tare mângâierile. Deliciile abandonului.

LUNI 10 MARTIE

Ora 7:00

Passage du Désir

Daquin soseşte ceva mai devreme ca să-şi facă lucrările înainte să apară şi inspectorii săi. Corespondenţa pe birou: dosarul lui Ali Agça pe care l-a cerut de la poliţia turcă a sosit. In acte, un singur asasinat, al lui Abdi Ipecki, redactorul-şef de la *Milliyet,* în februarie 1979. Nimic în ce priveşte modul de a opera sau antecedentele lui Ali Agça. Prins în flagrant delict, şi-a recunoscut crima. întemniţat la închisoarea centrală din Istanbul, a evadat în noiembrie 1979, fără nici o altă precizare. De atunci, căutat intens. O fotografie alăturată, prost făcută, identificare dificilă. Daquin ia un plic, vâră înăuntru fotografia lui Ali Agça şi pe aceea făcută în rue du Faubourg-Saint-Martin: *Aţi putea să-mi spuneţi dacă e vorba de una şi aceeaşi persoană?* Destinatar: laboratorul Poliţiei Judiciare.

Cam prea laconici, de data asta, colegii turci. Dacă dosarul lui Soleiman n-ar fi fost mai bogat, n-aş fi putut să-l încolţesc.

Lectura atentă a presei.

Libération titrează: „Imposibila resurecţie a French Connection.“ Ziaristul, care pare să se fi resemnat cu totul, evocă rolul

8

americanilor în relansarea pistei marsilieze şi conchide: „Nu s-a găsit nici cea mai mică urmă de heroină marsilieză la New York.“ Deci este făcut public eşecul grupului special de la Stupefiante. Dar adevărata întrebare pe care *Libération* n-o pune este următoarea: de ce americanii au presat sistematic îh direcţia Marsiliei? Şi cine anume se ascunde în spatele termenului atât de vag, „american“?

Ora 8:00. Când sosesc Romero şi Attali, Daquin tocmai pune de cafea. în jurul mesei, schimb de informaţii. Anna Beric, importantă, desigur. Se ocupă Lavorel. Thomas şi Santoni continuă să caute o pistă, pornind de la Compania de dans Aratoff, cu telefonul pus sub ascultare. VL a fost la New York. Facem săpături. Sobesky. îl luăm la întrebări? Daquin, formal: nu imediat. Să vedem mai întâi pe ce teren se mişcă. Treaba lui Attali, pentru - azi.

- Iar pentru dumneata Romero, am altceva. Uite, patru nume de turci şi fotografiile lor. Le recunoşti? Sunt făcute de dumneata. Informatorul meu le-a identificat. Turcii au venit de curând, cam prin iulie 1979, şi au obţinut imediat, fără probleme, acte în regulă. De ce? Du-te la Oficiul Naţional pentru Imigranţi, poate reuşeşti să scoţi ceva din dosare, să găseşti ceva, orice, care să nu fie în regulă. Ia-ţi două precauţiuni. Una, să nu vorbeşti cu nimeni, nici măcar cu Thomas ori Santoni. Cartierul ăsta e locul lor de muncă, informatorul meu trăieşte aici şi, pe cât se poate, vreau să-l protejez, inclusiv de colegii noştri. Doi, la ONI, nu vreau să se ştie cu exactitate la ce lucrăm. In afacerile cu droguri, trebuie să fii mai mult decât prudent. Foloseşte-te de mandatul pentru asasinarea micuţei thailandeze şi născoceşte o istorioară adecvată.

Ora 9:00

Comisariatul arondismentului 10

Attali şi Virginie Lamouroux, la un birou, într-o sală cu multă lume, forfotă, înghesuială.

- Ce-ai făcut la New York de sâmbătă până miercurea trecută?
- De unde ştiţi c-am fost acolo? (E zguduită.)
- Răspunde-mi la întrebare.
- Turism.
- Cam prea scurt.
- Şi totuşi, asta e. M-am certat cu amantul meu şi-am simţit nevoia să schimb aeml.
- Sobesky-fiul?
- Şi p-asta o ştiţi? Da. Sobesky-fiul.
- Si tatăl?
- Lucrez pentru el, atâta tot.
- Precizează.
- Ei bine, mă foloseşte în mod constant ca manechin, asta e.

-După părerea dumitale, de ce ţi-a semnalat dispariţia la poliţie, marţea trecută?

- Pentru că l-am părăsit pe fecioraşul lui şi-am lipsit de la lucru fără să-l fi anunţat, îmi închipui. Poate s-a gândit la un accident.
- De ce nu l-ai anunţat?
- M-am săturat de întrebările astea...

Attali se ridică dintr-o singură mişcare şi, fără s-o lase să-şi termine vorba, o pălmuieşte puternic, aşa, peste birou. Model Daquin, numai că nu e tot atât de sigur pe el. In comisariat s-a făcut linişte. Toată lumea se uită la ei. VL se foieşte pe scaun. E limpede că nu ştie ce atitudine să adopte.

-Nu l-am prevenit fiindcă n-am avut chef s-o fac... pentru că de când trăiesc cu fiu-său n-am încetat să mă culc cu clienţii şi asta fiindcă aşa vreau eu... o fac pentru bani şi de plăcere. Mulţumit?

Răspunsul i l-a dat aproape urlând, ca pe o insultă, dar a răspuns. Attali trece un punct în contul lui. El revine, de astă-dată, oarecum sobru, profesional:

- Dă-mi coordonatele persoanelor de la New York care-ar putea să-ţi confirme prezenţa în acest oraş între 1 şi 5 martie.

VL îşi scoate agenda. îi dă cinci nume.

- Voi verifica. Miercuri, tot aici, la ora 9:00.

Ora 11:00

Rue des Petites-Ecuries

Thomas sună la etajul al doilea al imobilului. O bătrână doamnă plăpândă vine să-i deschidă.

- Doamnă, sunt un nou vecin al dumneavoastră. Am închiriat un apartament la patru. Am trecut să vă salut şi să vă cer un serviciu.
- Intraţi, domnule. (Privire ageră.) Şi luaţi loc pentru o clipă. (Merge greu, sprijinindu-se de mobile.) Doriţi un ceai, o cafea? Mă gândesc că la ora asta n-ar fi potrivit un aperitiv.
- Nu, nimic. Sunteţi mult prea amabilă.
- Ei bine, despre ce serviciu e vorba? (Se aşează în faţa lui.)
- Iată: apartamentul pe care l-am închiriat n-are boxă. Administratorul mi-a spus că aţi fi dispusă s-o închiriaţi pe-a dumneavoastră.

-Nu mai e posibil, am închiriat-o cuiva care locuieşte în imobil, familia Bemachon. Nu mai pot coborî la subsol, cred că mă înţelegeţi, aşa că nu-mi mai folosea la nimic.

- în acest caz, vă rog să mă scuzaţi că v-am deranjat. (El se ridică.)
- E tot ce doreaţi să ştiţi, domnule poliţist? (Thomas, uluit.) Nu vă daţi seama că fizicul dumneavoastră a împrumutat ceva din specificul profesiunii? Şi apoi, cum v-aţi închipuit că locatarul de la patru s-ar schimba fără ca eu să ştiu? Nu vă neliniştiţi, nu le voi spune nimic soţilor Bemachon. Nu-i găsesc prea simpatici. Iar acum nu mai puteţi refuza cafeaua.

Thomas îşi scoate impermeabilul şi se aşează la loc.

- Atunci să vorbim puţin despre ei, dacă tot ziceţi că nu vă sunt prea simpatici...

Ora 11:30

Rue de la Procession

Fişierele de la ONI sunt într-o perfectă ordine. După nume, sau după naţionalitate, sau după data intrării în Franţa. Romero îi găseşte cu uşurinţă pe cei patru turci ai săi. Au venit la cererea
aceluiaşi patron. Domnul Franco Moreira, Societatea Morora, întreprindere de deratizare, la Nanterre. Un glumeţ, Moreira ăsta. Iar dosarele lor au fost întocmite de acelaşi funcţionar de la ONI, Dominique Martens. La fel de simplu a fost să găsească toate dosarele turcilor întocmite în cursul anului şi să descopere că, la un total de o sută, douăzeci şi două au fost lucrate de Martens şi că tocmai aceşti douăzeci şi doi lucrează toţi la Moreira, la Nanterre. Nu-i mai rămâne decât să-şi noteze cu grijă numele lor şi adresa întreprinderii.

Apoi va trece să-l salute pe director. De-a lungul culoarului, aude, punctat de clinchetul linguriţelor în ceştile de cafea, zgomotul conversaţiilor. O trândăvie asurzitoare.

Ora 13:00

Place Gaillon

De cum intră în restaurantul din place Gaillon, unde şi-au dat întâlnire, Daquin îl zăreşte pe Lenglet, cu un alt bărbat, aşezat la o masă din fundul sălii. Vorbesc şi beau şampanie. O anumită familiaritate calmă, care nu te poate înşela: vechi amanţi. El se apropie. Cei doi bărbaţi se ridică în picioare. Lenglet face prezentările.

- Ţi-1 prezint pe comisarul Daquin. Am studiat împreună la Sciences Po şi, pe atunci, în decurs de trei ani, am împărţit totul în afară de pat. Théo, el este Charles Lespinois, un vechi prieten, consilier la Banca France-Méditerranée.

înalt, subţire, distins, cultivat. Rezervă extremă. Costum în trei piese, cenuşiu ca părul şi ca ochii săi: un bărbat de oţel. Daquin se gândeşte la Sol: cald, sălbatic, viu. Lenglet şi cu mine am rămas prieteni fiindcă n-am vânat niciodată pe acelaşi teren.

Se aşează toţi trei. Chelnerul îi toarnă şampanie lui Daquin.

- Am comandat şi pentru tine, Théo.

- întotdeauna ţi-a plăcut s-o faci.
- Aşa e. Să trecem la afaceri. Charles este un îndrăgostit de Turcia. Şi de fapt, cel mai bun cunoscător al vieţii politice turceşti din câţi ştiu.
- Ce-aţi dori să aflaţi, domnule comisar? (Voce calmă, controlată: un bărbat obişnuit cu realitatea puterii.)

Chelnerul aduce aperitivele.

Daquin e încordat şi abia de ia seama la ce mănâncă. Relaţii complexé în acest triunghi al lor. Lespinois n-are nici pe departe aerul unui auxiliar benevol. Iar Lenglet, bărbatul cel mai inteligent pe care-1 cunosc, are nenumărate interese în Orientul Mijlociu. Daquin i se adresează lui Lespinois:

- Cu ocazia unei anchete la Paris, am dat peste o adevărată grupare de turci de extremă dreaptă, apropiaţi, se pare, de Lupii Cenuşii. Eu nu ştiu nimic despre Turcia. Şi mi-e greu să-i situez. Caut pe cineva care să-mi dea câteva repere.
- De ce nu vă adresaţi direct la Quai d'Orsay[I]?

Răspunde Lenglet:

- Fiindcă Théo, ca şi mine, îi cunoaşte prea bine pe cei de la Quai pentru a avea încredere în ei. îi vor spune doar ceea ce, în momentul respectiv, corespunde interesului unuia sau altuia dintre servicii.
- Eu însumi nu vă voi spune decât ceea ce interesele mele îmi permit să vă spun, şi o ştiţi foarte bine.
- Desigur, dar interesele tale sunt mult mai uşor de intuit decât ale celor de la Externe! (Şi Lenglet se întoarce spre Daquin.) Banca France-Méditerranée a ratat cu mare uşurinţă oportunităţile anilor şaizeci în această parte a lumii, iar Banca Parillaud i-a înhăţat afacerea. Astăzi ea contează pe tulburările politice în curs pentru a-şi recâştiga poziţiile pierdute. Dacă e nevoie, chiar în detrimentul Băncii Parillaud.

Lespinois aprobă. Daquin se destinde întru câtva. Terenul este mai mult sau mai puţin marcat. Lespinois reia:

- Extrema dreaptă turcă este organizată într-un partid legal, Partidul Naţionalist Turkes şi o pleiadă de grupări armate clandestine de care este înconjurat, dintre care Lupii Cenuşii este cea mai importantă. Extrema dreaptă pare a fi foarte puternică astăzi fiindcă a reuşit să impună o stare de război civil, zilnic douăzeci de morţi prin împuşcare. Şi a reuşit să-şi atragă mari granguri din aparatul de stat.
- în privinţa poliţiei, am avut ocazia s-o constat.
- Dar e ca şi învinsă, fiind lipsită de coerenţă. Un amestec de extremă dreaptă laică naţionalistă, influenţată mai mult sau mai puţin de nazism, şi mişcări islamiste antikemaliste. Ea oferă deci un splendid câmp de manevră, pe de o parte tuturor forţelor politice care contează, iar pe de altă parte mafiei turceşti. Cu care dintre acestea aţi dori să încep?
- Cu forţele politice. Oricum, pe parcurs, îmi închipui că ne vom întâlni şi cu mafia.
- O fracţiune a armatei încurajează terorismul de extremă dreaptă pentru că se foloseşte de el ca să-şi pregătească terenul în vederea reîntoarcerii la putere, în forţă. Ruşii o folosesc ca factor destabilizator într-o zonă care se află sub influenţă americană. Iar americanii... (Cu mâinile sale fine, face un gest de lehamite.)

Daquin îşi evocă anul de colaborare cu FBI.

- Ca de obicei? Totul şi contrariul său?
- CIA formează acolo un oribil viespar de intrigi. (Oftat.) O parte sprijină partidele aşa-zis democratice, corupte toate până-n măduva oaselor. Altă parte complotează cu generalii, împotriva celor dintâi. Iar anumite fracţiuni, mai izolate, de luptători oarecum independenţi, sunt infiltrate în extrema dreaptă teroristă. Când ai puterea Statelor Unite, nu-ţi mai trebuie să fii nici inteligent, nici coerent. Oricum, sfârşeşti prin a te regăsi în tabăra învingătorilor.

I Ministerul de Externe al Franţei.

- Aţi putea să-mi vorbiţi mai pe larg despre aceşti franctirori ai CIA? ’

Chelnerul le aduce felul întâi şi le umple paharele, Lespinois, absorbit cu totul de gândurile sale, mănâncă în tăcere şi goleşte un pahar. Apoi reia, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea:

- Lenglet mi-a spus câte ceva despre dumneata. Se pare că-ţi place să găteşti şi să mănânci bine. Cea mai bună masă la Istan- bul - şi bucătăria turcească tradiţională este super-rafinată - o poţi lua la un american pe nume John Erwin, care are o vilă superbă pe malul Bosforului. El primeşte o dată pe lună şi vine acolo tot Istanbulul. Trebuie să aibă astăzi în jur de şaizeci de ani. în 1943, avea douăzeci de ani, era turc şi se numea Mehmet
Ervin. Când Hitler a atacat URSS-ul, el s-a angajat în Legiunea Turkestan şi a luptat alături de naziţti împotriva comunismului, faţă de care are o ură viscerală, absolut iraţională. O ură nebună. A scăpat ca prin urechile acului de sovietici şi a fugit în Statele Unite, în plin război rece a devenit cetăţean american, a revenit în Turcia în anii cincizeci sub numele de John Erwin. Oficial, este negustor de piei şi blănuri. în principal, este agent CIA, şi continuă aceeaşi luptă ca între anii '43 - ’45, dar cu alte mijloace. Evident, întreţine legături de prietenie cu oricine înseamnă ceva în extrema dreaptă turcă anticomunistă. Dar viziunea lui asupra lumii este cu totul originală. El nu crede într-o confruntare militară directă dintre SUA şi URSS. El visează la o dezintegrare a URSS din interior, un fel de implozie care ar urca din sud spre nord, o cangrenă care-ar începe” din republicile Asiei Centrale. Cangrena se numeşte islam. Aşa se face că acest bărbat, ateu convins, susţine toate mişcările islamice din lume.

- Ţinând seama de războiul din Afghanistan, asta are aerul unei premoniţii. Dar cu ce mijloace susţine el aceste mişcări islamice? CIA nu se înscrie cu precădere pe această linie.

- Iată nodul chestiunii. Dar aş vrea să vă spun mai întâi două vorbe privind raporturile dintre extrema dreaptă şi mafia turcă. La ora actuală, ceea ce nu s-a întâmplat dintotdeauna, ele funcţionează într-un fel de simbioză. La început mafia a fost aceea care a furnizat arme extremei drepte. N-ai idee, domnule comisar, ce de arme au în stoc Lupii Cenuşii, mult peste trebuinţele lor, chiar în caz de război civil deschis. Ceva ce ţine de psihanaliză, un fel de terapie colectivă şi violentă. Armele provin din zona de influenţă sovietică, via Bulgaria. De fapt, în această regiune a lumii, întreaga contrabandă dintre Est şi Vest trece prin Bulgaria, fiindu-i acesteia principala sursă de devize, prin mafia turcă, să zicem prooccidentală. In mod firesc deci, Bulgaria a devenit arierbaza mafiei turce, sanctuarul ei. Cum Lupii Cenuşii sunt clienţi excelenţi ai mafiei, Bulgaria îi primeşte şi pe ei. Trep- tat-treptat, s-au ţesut legături şi asta explică în parte ajutorai sovietic pentru extrema dreaptă turcă. Erwin consideră această situaţie ca fiind periculoasă din punct de vedere politic. El vrea să desprindă extrema dreaptă turcă, ba chiar şi diversele mişcări
islamice de orice dependenţă faţă de furnizorii lor de arme sovietice. Şi pentru aceasta nu există, după părerea lui, decât un singur mijloc: traficul de droguri. Nu e câtuşi de puţin o soluţie originală. Libanul, Siria au experimentat-o în această parte a lumii. în plan intim, asta nu-1 deranjează: este el însuşi opioman şi consideră consumul de droguri ca aparţinând patrimoniului său cultural. El visează la o puternică zonă de producţie în Asia Centrală, controlată de mişcările islamice şi care să finanţeze lupta anticomunistă. Şi contează pe turci pentru armătura proiectului, să zicem cadre tehnice din laboratoarele de rafinare, precum şi în reţelele de distribuţie, bazându-se pe rolul istoric jucat de Imperiul Otoman în această parte a lumii, pe turcofonie, genul ăsta de lucruri.

Din nou, un timp de tăcere. Lespinois pare absorbit cu totul în amintirile sale, sau în proiectele sale. Apoi continuă:

- Cum vă puteţi da seama, Erwin este un oponent ireconciliabil al intrării Turciei în Europa. în acest sens, va găsi destui susţinători chiar în sânul

CIA, din raţiuni multiple, anticomunism, ostilitate faţă de Europa, mai ştiu eu ce... Şi de asemenea, la cei care au jucat jocul acesta în regiunea Triunghiului de Aur şi-i resimt nostalgia.

Fără desert. Cafele. Daquin urmăreşte arabescurile pe care le desenează linguriţa în ceaşca de cafea. După ce şi-a băut cafeaua, Lespinois continuă:

- Nici o firmă occidentală nu se poate implanta azi în Orientul Mijlociu, pentru o afacere mai extinsă, fără să participe într-un fel sau altul la economia subterană a armamentului şi a drogului, domnule comisar. Delicată este doar problema alegerii punctelor de sprijin, a alianţelor.

Ora 14:00

Centrul de plată a impozitelor din arondismentul 3

După ce a făcut un tur prin expoziţia Sobesky, a admirat stilul şi originalitatea ţoalelor, jeanşi şi broderii, şi apoi a verificat că nu are cazier judiciar, Attali s-a cufundat în dosarul de control fiscal al acestuia, datând de anul trecut Voluminos. îl parcurge

şi el cum poate şi remarcă o intrare de fonduri nouă şi importantă, în ultimii doi ani: vânzarea unor contracte de licenţă în Statele Unite, către un oarecare John D. Baker, fabricant la New York. New York? Pentru orice eventualitate, Attali îşi notează.

Apoi îşi aruncă privirea pe concluzii: totul pare a fi în regulă, în afară de nişte mărunţişuri. Activitatea din ultimele luni dinaintea controlului: pentru mai bine de jumătate, întreprinderea lucrează cu fabricile. Cu atelierele din Sentier, pentru restul. Ateliere dispersate, nume diferite şi efemere. Un partener mai important, SEB. Administrator: Anna Beric.

Ora 16:00

Passage du Désir

Santoni se luptă cu benzile pe care au fost înregistrate convorbirile Companiei de dans Aratoff. Câteva conversaţii lipsite de interes. Grăsana i-a telefonat maicăsii. Doamna Bemachon stă la taclale cu o prietenă. Domnul Bemachon organizează o partidă de bridge pentru week-end. Apoi trei telefoane ale domnului Bemachon în Thailanda, în engleză. Şi o lungă conversaţie a doamnei, în aparenţă furioasă, cu un interlocutor din München. In germană. Santoni nu înţelege nici engleza, nici germana. Să cauţi traducători, asta-ţi ia ceva timp.

Lavorel, tras la faţă şi cu costumul lui îh trei piese cam boţit, pare satisfăcut. Daquin îşi ridică nasul din raportul la care lucrează şi, fără un cuvânt, îl priveşte cum intră şi se aşează.

- Am noutăţi, domnule comisar. S-o iau cu cele mai simple. Cele două prăvălii. Contractul de închiriere este predat, cu regularitate, în prezenţa notarului, numitului Darmon. Un om de paie, bineînţeles, dar pentru moment, nu-1 avem cu nimic la mână. Ba dimpotrivă, plata prin cec e certificată de Societatea Generală şi garantată printr-o depunere de fonduri, efectuată în ajun de către împuternicitul în Franţa al Băncii Ciprului şi a Orientului, un oarecare Assadi, libanez, rezident în Franţa. Face o pauză semnificativă.

_ - Ai vrea să-mi traduci?

- Banca Ciprului şi a Orientului se află în centrul întregului trafic de armament din Orientul Mijlociu. Apariţia ei în circuit conferă o statură impozantă celor două dughene.

- Bine, am notat. Să-mi întocmeşti o fişă a acestei bănci. Mai departe?

- Anna Beric. (Lavorel are acum un aer pofticios.) Am început prin a face cercetări în lumea fabricanţilor. Atelierele sunt instabile, am pierde o groază de timp cu ele. Ei bine, toţi fabricanţii, toţi cei despre care am putut obţine informaţii, au lucrat cu Anna Beric. După estimările noastre, ea controlează pe puţin cincizeci de ateliere, şi asta de cel puţin cinci-şase ani de zile. Este deci o escrocherie care trebuie să aducă zeci de miliarde de centime. Aţi auzit bine: zeci de miliarde. Dar fabricanţii sunt băgaţi şi ei în toată lucrătura, bineînţeles. Ei n-ar putea să lucreze ani la rând cu o societate care-şi schimbă denumirea din trei în trei luni şi care se află perpetuu „în curs de înscriere“, fără să-şi pună întrebări. Aici e chestia. Cu siguranţă că împart beneficiile cu Anna Beric. Ea a pus pe roate o enormă maşinărie de făcut bani murdari, o maşinărie care a irigat întregul Sentier. Dar n-am dovezi. Actele contabile ale fabricanţilor sunt în regulă. Am nevoie de colaborarea ei pentru a-i implica de-a binelea. Aşa că, în dimineaţa asta, am făcut o percheziţie la domiciliul ei...

Daquin îşi înalţă sprâncenele.

- Ar fi trebuit să-mi spui mai înainte.

- în cadrul anchetei de la Financiar...

- Anna Beric este înainte de toate una dintre pistele posibile pentru controlul drogurilor turceşti în Franţa. Să nu mai faci aşa ceva, Lavorel, că mă lipsesc de dumneata cât ai zice peşte. Deci, ce ziceai de percheziţie?

- N-am obtinut nimic. N-a mai rămas în casă nici un act. Si

» 1
a plecat fără să lase vreo adresă.

Daquin se răstoarnă în fotoliu, îşi împreunează mâinile, în- crucişându-şi degetele, lasă să se instaleze tăcerea. Lavorel decide să aştepte.

- Am nevoie de această femeie. Mai întâi ar trebui să afli cine este ea. O femeie care montează o şmecherie atât de rentabilă şi atât de durabilă, într-un loc ca Sentier, nu poate fi o oarecare,
lipsită de importanţă. Are un trecut. Care, desigur, o apasă. N-ai remarcat că în casa ei nu sunt nici fotografii, nici amintiri de nici un fel?

Daquin a vorbit pe un ton cât se poate de firesc. Lavorel ezită.

- Nu, n-am remarcat.
- Regăseşte acest trecut, Lavorel. Poate vei obţine astfel un punct de sprijin ca să afli unde s-o cauţi acum.

Ora 22:00

Parohia Saint-Bernard

A plecat toată lumea. Soleiman e singur în micul birou fără geamuri care duhneşte a tutun stătut. Oboseală, nelinişte, singurătate. încă o noapte. Să ieşi, să umbli. Să-ţi cauţi un pat. Sau să dormi aici, la Comitet, pe o masă? Se aşează. Un telefon, pe linia directă, la biroul lui Daquin. Probabil că nu-i acolo la ora asta. Un singur apel.

- Daquin la aparat.

Un moment de tăcere.

- Pot să dorm în seara asta la tine?

A doua zi de dimineaţă, Soleiman deschide ochii. Daquin, gata îmbrăcat, pe picior de plecare, îl sărută pe gât.

- Iţi las cheia pe noptieră. E mai simplu. Mănânci came de porc?

MARŢI 11 MARTIE Ora 9:00 La Vamă

Există schimburi comerciale regulate cu Turcia sau Bulgaria, care ar putea servi ca suport unui trafic de droguri? O dimineaţă întreagă de lucru cu oameni amabili şi competenţi, dar un pic deconcertaţi de întrebările lui Daquin. Şi nimic interesant Nu văd nici o deschidere. De reluat când voi avea mai multe elemente concrete.

Ora 10:00 La Cité

Santoni ascultă înregistrările Bemachon în compania celor doi inspectori, interpreţi de ocazie. în engleză, domnul Bemachon pregăteşte o călătorie în Thailanda peste cincisprezece zile. Stabileşte întâlniri cu interlocutorii săi.

„în privinţa fotografiilor, nu le-am prevăzut de data asta, mai am în stoc... Aş vrea să-mi trimiteţi două colete. (O ezitare.) De sex masculin... Da, ştiu. Nu le-am făcut încă. Dar am o comandă.

9

Aş vrea două. E posibil?... Ah, nu. Nu la preţul ăsta. Vom vorbi la faţa locului. Oricum, ar trebui să le văd.“

In germană, doamna Bemachon răspunde unui interlocutor care o sună de la München.

„Da, ştiu că trupa de balet este incompletă. îmi lipseşte o dansatoare. Am discutat despre asta cu directorul dumitale, marţea trecută. Nu refuz să-mi asum propriile mele responsabilităţi, refuz să-mi asum de una singură totalitatea pagubelor. Ştiţi bine că nu sunt decât un intermediar. Cred că sunt corectă în afacerea asta. Ba, mai mult, ireproşabilă.“

Ora 11:00

Passage du Désir

Daquin împinge uşa cu geam. Attali e aşezat la un mic birou şi redactează un raport urmărind notele luate pe un carneţel foarte mic, cu foile în pătrăţele. Romero lucrează la masa de şedinţe. Amândoi îşi ridică ochii spre el şi aşteaptă. Pe biroul lui, un mesaj de la laborator: *In ambele fotografii, e una şi aceeaşi persoană, fără nici un dubiu.* Deci Ali Agça a fost şi poate că mai este încă la Paris.

- O cafea? (Fără să aştepte răspuns, Daquin pune cafetiera în priză.) Aşadar, VL?
- A fost foarte surprinsă şi contrariată că ştim de călătoria ei la New York. I-am cerat numele persoanelor care-ar putea confirma trecerea ei pe-acolo, şi mi le-a dat. (Attali îşi împinge carneţelul spre Daquin.) Dar poate că altceva ar fi mai interesant. Mai întâi, Sobesky lucrează cu Anna Beric. Apoi, el are un asociat, chiar la New York. Un oarecare Baker. VL nu mi-a vorbit de el, dar parcă poţi să ştii?!
- Avem, într-adevăr, cu ce să ne batem capul. (Un timp de gândire.) Caută-mi coordonatele lui Baker. îi vom telefona, să vedem ce iese de-aici. Si dumneata, Romero?

Acesta îi dă lista cu turcii care-au venit în Franţa sub acoperirea Societăţii Morora.

- Să-mi faci o copie. Mi se pare o pistă excelentă. Ţine-te de ea. De fapt, Brigada de Stupefiante s-a însărcinat cu supravegherea celor două prăvălii din rue du Faubourg-Saint-Martin. Intenţionez de asemenea să le cer să-l supravegheze pe Sobesky şi să obţină să-i fie pus telefonul sub ascultare. Apoi va trebui ca unul dintre voi să urmărească zi de zi înregistrările. Şi convocaţi-1 aici pentru joi, să vedem şi noi ce hram poartă. Luaţi ca pretext cererea lui, de la Comisariatul arondismentului 10, de a fi căutată VL.

Thomas le telefonează colegilor săi de la München.

- O afacere de proxenetism, aici, la Paris. Aţi putea să ne daţi o mână de ajutor? Vedeţi la ce corespunde numărul ăsta de telefon din München.

Münchenul răspunde după câteva minute. Unul dintre cabaretele şic din oraş. Spectacole de dans. Şi camere la primul etaj. Totul perfect legal şi controlat. în concluzie, un Eros Center deasupra cabaretului.

- Dansatoare thailandeze?
- Da, printre altele. Ceva exotic.
- Minore?
- Categoric, nu. Repet, totul este legal. (Un timp de tăcere.) E un loc frecventat de lumea bună. Aţi înţeles?
- Perfect. Vă mulţumesc.

Ora 16:00

Grands Boulevards

Virginie Lamouroux e obosită şi tensionată. A lucrat toată dimineaţa şi nici n-a mâncat Dar nu-i e foame. Nici un drog, de nici un fel, de când s-a înfundat în controalele astea ale poliţiei. Ar fi prea periculos. Dar le simte lipsa, trebuie să recunoască. O ia pe jos până spre marile bulevarde, intră la întâmplare într-o sală de cinema, se aşează în rândul al patrulea. E singură în faţa ecranului. Se întinde în fotoliu: să se relaxeze puţin, să-şi regăsească liniştea. Oare-ar putea să iasă din încurcătura asta sau ar fi momentul să-şi ia tălpăşiţa? O prezenţă în rândul al

cincilea, la două fotolii în dreapta ei. O privire în diagonală. E copoiul care-a violat-o. E absolut sigură. Cum e posibil? Nimeni nu m-a

urmărit până aici. Inima îi bate, mâinile îi tremură. Bărbatul nu se mişcă, nu zice nimic. E pur şi simplu aici, o prezenţă monstruoasă, care umple toată sala, în spatele ei. Se ridică tremurând şi se repede spre toaletă. Când iese, după câteva minute, se uită în jur. El nu mai e acolo. Sau, cel puţin ea nu-1 vede. Se aşează din nou, în ultimul rând însă. Şi acum, gândul că trebuie s-o şteargă. Oare câte zile mai am la dispoziţie?

Ora 16:00

Passage du Désir

Attali, la telefon, într-o franco-engleză pasabilă. Daquin, la celălalt receptor.

- Cu domnul Baker, vă rog. Din partea inspectorului Attali, de la Poliţia franceză... Bună ziua, domnule. Inspector Attali, de la Brigada de Stupefiante din Paris. Sper că nu v-am deranjat prea tare. Fireşte, nu sunteţi obligat să-mi răspundeţi. Am prins în flagrant delict o tânără care vindea droguri în cantităţi mici. Se numeşte Virginie Lamouroux. Am verificat ce-a făcut în ultimele cincisprezece zile. Ne-a spus că de sâmbătă 1 până miercuri 5 martie, a fost la New York, ca turistă, şi că v-a întâlnit acolo. Aţi putea să ne confirmaţi?
- (O pauză bine marcată.) întocmai.

Attali, după ce a închis telefonul:

- O fi şi el în cursă?

Daquin înalţă din umeri.

Lavorel revine în passage du Désir abia pe la 8:00 seara, tensionat şi surescitat.

- Anna Beric a fost acuzată în 1958, martie, de a-1 fi ucis pe peştele ei, un iugoslav pe nume lavici, şi inculpată. (îşi consultă notele.) Judecătorul de instrucţie, un anume Parent, astăzi la pensie, stabilit în Meung-sur-Loire, a pronunţat o hotărâre de încetare a urmăririi, după ce a ascultat depoziţia martorilor, clienţii ei, doi târgoveţi din boulevard de la Villette, Scalfari şi Rigault, si un student iranian, Osman Kashguri..

Daquin freamătă. Poezie persană, ianuarie 1958, o întâlnire de neuitat, *O.* Să fie acelaşi?

- ...inspectorul care a anchetat crima se numeşte Pierre Meillant.

Pierre Meillant. Daquin se răstoarnă în fotoliul lui, închide ochii. Pierre Meillant, comisarul arondismentului 10. Au urmat amândoi Şcoala de comisari în 1971 şi nu l-a putut suferi din prima clipă. Fiu de muncitor, a luptat în Rezistenţă, a intrat în poliţie ca gardian public în 1945 şi a urcat toate treptele prin promovări succesive şi concursuri interne. Inspector, apoi, spre cincizeci de ani, comisar: o carieră excepţională, preţul unor mari eforturi. Nu putea să-l înghită pe Daquin pentru dezinvoltura lui de tânăr de familie bună, pentru studiile strălucite, pentru faptul că la douăzeci şi şase de ani era comisar. Ca şi gustul pentru băieţi: o libertate în plus, o permanentă provocare. Lui Daquin i-a trebuit mult sânge rece ca să evite certurile. Sânge rece, dar şi admiraţie: Meillant e un poliţist foarte bun. Un adevărat stăpân în comisariatul lui şi în cartierul lui, unde lucrează de mai bine - de douăzeci de ani. Un adept al forţei, cu o concepţie asupra poliţiei de natură să-i ofere un argument în plus ca să-l deteste pe Daquin, care preţuieşte în meseria lui mai ales aspectul ludic. Daquin deschide ochii, inspiră adânc. Lavorel e tot acolo, nemişcat, cu un zâmbet pe buze.

- Şi, evident, următoarea întrebare este: au existat dintot- deauna legături între Meillant şi Anna Beric?
- Evident.

Ora 22:00

Villa des Artistes

Daquin e obosit: o zi lungă şi grea. Aparent, şi Soleiman e obosit. Zace de un timp în baie, ascultând radioul. îşi priveşte picioarele sprijinite de marginea căzii şi-şi aminteşte de prima întâlnire cu Daquin, aici, în apartamentul lui. Pe jumătate mort de teamă, cu buza de sus usturându-1 încă de la aparatul de ras.
Şi Daquin, surprinzător. în pat, n-a scos o vorbă. Autoritar şi

atent. Deloc grăbit. Juisor. în momentul acesta anume, Soleiman se simte cuprins de o stare de bine cu totul neobişnuită.

- Grăbeşte-te, Sol, pastele nu aşteaptă.

Spaghetti carbonara, se prepară repede, sunt delicioase. N-a prea avut chef să piardă mult timp cu gătitul.

Pe masa joasă, Daquin a pus o copie după lista celor douăzeci şi două de nume, furnizată de Romero, şi-un întreg evantai de fotografii făcute de Attali şi Romero.

-îţi las toate astea, sunt pentru tine. Lista am întocmit-o plecând de la cele patru nume pe care mi le-ai dat tu. Şi ăştia şi-au obţinut actele în aceleaşi condiţii la ONI şi s-ar părea că lucrează toţi la aceeaşi întreprindere, care le serveşte probabil de acoperire. Identifică aceste nume, încearcă să stabileşti legăturile pe care le-ar avea cu cei pe care deja îi cunoaştem şi localizează-i. Sol, am toată încrederea în tine. Ne ocupăm de reţelele internaţionale şi de complicităţile franceze. îţi dau versantul turcesc din Paris al întregii afaceri. în cincisprezece zile, crezi c-ai să reuşeşti?

Mormăieli.

- Adică?
- Adică da.

MIERCURI 12 MARTIE

Ora 7:00

Nanterre

Romero cască. S-a trezit foarte devreme. Un cartier nenorocit, între mici pavilioane de sfârşit de secol al XlX-lea, blocuri-tum modeme şi hangare industriale. Aici, unde se află acum, sunt mai cu seamă hangare industriale, străzi scurte şi închise, pe jumătate desfundate. Dar la ora asta e destulă animaţie. O mulţime de muncitori şi şoferi de camion care trec să ia o cafea sau un pahar de vin roşu înainte de a pomi la treabă. Cafeneaua se află exact în faţa întreprinderii Morora. Nu se putea găsi un loc mai potrivit ca post de observaţie.

- O cafea şi un corn, vă rog.
- Nu am comuri.

-Atunci, o tartină? Bine, o cafea şi o tartină.

Zgomotul vocilor. Romero îşi ia cafeaua, se aşează la o masă lângă fereastră, scoate din buzunar *Le Parisien* şi un creion ca să dezlege cuvinte încrucişate. De la Morora încep să iasă camionetele Renault. Pentru orice eventualitate, notează pe manşeta ziarului ora ieşirii. La volanul tuturor camionetelor, ca şi pe locul pasagerului, imigranţi. Romero pariază că nu sunt turci. Poate

10

maghrebieni, în nici un caz turci. Către ora 8:00, poarta pare închisă definitiv. Cafeneaua s-a golit. încă nu treaz de-a binelea, Romero se deplasează agale până la bar. Patronul e din categoria beţivanilor slăbănogi, patruzeci de ani, uzat.

- Şefule, dă-mi un păhărel de vin alb. De consolare. S-ar zice că amicul meu mi-a tras clapa. Vrei să-mi ţii companie?

Patronul umple două pahare.

- Sunt şofer de expediţii, înseilează Romero, şi mi-am pierdut slujba. (Patronul rămâne tăcut.) Crezi că merită să bat drumul până vizavi? Am văzut ieşind de-acolo în dimineaţa asta o groază de camionete.

Patronul se uită fără interes de partea cealaltă a străzii.

- La Moreira? A, nu, în nici un caz, el nu angajează decât arăboi, şi pe urmă nici nu face livrări.

Romero îşi împinge paharul pe tejghea.

- Să mai luăm un rând. Pe camionete scrie DERATIZARE. Cam ce-ar însemna asta?

- Păi, spală pubelele, canalele, pivniţele părăsite, toate cotloanele pe unde poţi să dai peste libărci, şoareci, şobolani. O treabă infectă, după câte am auzit. Fiind ceva atât de murdar, nu găsesc francezi care s-o facă şi sunt obligaţi să-i ia pe arăboii ăştia. Nu sunt francezi decât cei doi şefi de echipă.

- Flăcăii ăştia nu sunt o clientelă prea plăcută, nu-i aşa? De băut, nu beau şi te poţi aştepta de la ei la ce-i mai rău...

Romero îşi împinge din nou paharul pe tejghea, iar patronul umple pentru a treia oară paharele.

- Nu, n-aş zice. Ăştia de-aici lucrează din greu şi sunt foarte liniştiţi. Să ştiţi că nu ies niciodată, stau toată ziua acolo, înăuntru, la ei. Dar Moreira, patronul, a făcut o învoială cu mine ca să le dau zilnic masa de seară. Ceea ce-mi rotunjeşte oarecum veniturile, că altfel, seara, fără ei, n-ar fi ţipenie pe-aici.

- Aşa că te speteşti muncind de la 6:00 dimineaţa până seara târziu.

-Da' de unde! La 8:00 dimineaţa, am terminat cu ei. Şi după-masă îmi fac siesta.

- Dar flăcăii ăştia plătesc cinstit?

- E, tocmai aici e afacerea, colega. (Zâmbet ironic.) Păi, de plătit, plăteşte Moreira, în bloc, săptămânal, aşa, un fel de cantină, te-ai prins? Şi-n felul ăsta mai îmi iese şi ceva pe deasupra.

Al patrulea rând.

- Sunt algerieni?

-Nu, marocani. Şi, în plus, toţi din acelaşi sat. Au venit deodată cu toţii.

-Am priceput, deci nimic pentru mine pe-aici. Dar n-ai putea să-mi dai o idee?

- încearcă la fabrica de pâine. Ieşi de-aici, din fundătură, o iei la stânga, pe urmă a treia la dreapta. Ştiu că acolo au un serviciu de livrări important

Romero mulţumeşte, plăteşte şi pleacă. Patru pahare de vin alb, sec, înainte de 9 dimineaţa - o perspectivă serioasă de arsuri la stomac.

Ora 9:00

Comisariatul arondismentului 10

Bine pitit în ascunzişul lui, în faţa Comisariatului arondismentului 10, Attali aşteaptă. O vede pe VL intrând şi, după câteva minute, ieşind. El se apropie, o prinde de cot cu familiaritate şi-i zice:

- De ce n-ai pomenit numele lui Baker?

Ea tresare, păleşte, îşi retrage cu bmtalitate braţul şi o ia din loc în grabă. Attali o lasă să plece.

Ora 9:00

Rue des Petits-Hotels

Privindu-şi ceasul, grăsana deschide birourile agenţiei, fără să observe maşina poliţiei, parcată la douăzeci de metri distanţă. Thomas şi Santoni traversează, intră pe urma ei, îşi scot legitimaţiile precum şi mandatul.

- Poliţia. Facem o percheziţie. (Grăsana ia aminte.) Sunteţi singură aici?

- Da, domnilor. Directorul şi soţia lui lipsesc.
- De obicei la ora asta sunt acasă. Sunaţi-i la telefon, nu vor întârzia prea mult căci locuiesc în acest imobil, exact deasupra.

Impresionată, fără un cuvânt, grăsana se duce să telefoneze.

In mai puţin de cinci minute, cuplul directorial pătrunde în birou. Cei trei poliţişti sunt aşezaţi la masa joasă şi-i privesc pe noii sosiţi, fără să se ridice. El e viclean: ăsta-i cuvântul care-i vine pe limbă lui Daquin. Mic, o mutră de şobolan, alb de tot, cu un nas ascuţit, ochi cenuşii, părul rar, cenuşiu şi acesta. Un şobolan albinos. Ea? Rusoaică: înaltă, bine legată, blondă, cu o coadă groasă răsucită pe creştetul capului, faţa alb-roză, ochii albaştri.

Se prezintă: domnul Bemachon, directorul societăţii, doamna Irina Aratoff, soţia lui, maestru-coregraf (numele companiei de dans e al ei) şi doamna Lilette Balland, secretară. Am putea şti despre ce e vorba?

- Fireşte, spune Daquin, tot fără să se ridice. Facem o anchetă asupra morţii unei tinere thailandeze. Poate că o cunoaşteţi.

Daquin scoate din bluzon fotografia moartei.

Irina Aratoff, cu pieptul înainte şi un uşor accent, spune iute:

- Nu, n-o cunoaştem.
- Noi credem c-ar putea fi vorba despre una dintre tinerele dumneavoastră dansatoare, aceea care a dispărut între Paris şi München. In consecinţă, vom percheziţiona spaţiile pe care le deţineţi.

Cei trei poliţişti se ridică: Thomas se îndreaptă spre biroul secretarei, Santoni şi Daquin spre cele din fund. Cercetare sistematică şi minuţioasă. La secretară, agende, întâlniri, listă de telefoane. Dosare clasate, corespondenţă cu companii aeriene, altă corespondenţă, bogată, cu cabaretele din Zürich şi München, despre dansatoare, spectacole, contracte.

-Dansatoarele dumneavoastră nu se întorc niciodată în Thailanda?

- Ba da, bineînţeles, dar noi nu ne ocupăm de această parte a călătoriei lor. O dată ajunse în Germania sau în Elveţia, sunt luate în grijă de alţi impresari.

Doamna Aratoff prelungeşte peste măsură i-ul final din impresari. Daquin râde.

în biroul Irinei Aratoff, manuscrise, partituri muzicale, schiţe de costume, note de comandă pentru accesorii. Artista din gaşcă. Bemachon şi-a rezervat Thailanda: liste de adrese şi dosarul fiecărui turneu. Lista dansatoarelor, cu fotocopia paşaportului şi cu viza fiecăreia. Şi coregrafia fiecărui spectacol. Totul pare a fi în regulă. Toate fetele au, conform paşaportului, peste optsprezece ani.

Ultima corespondenţă de la München menţionează faptul că numai cinci dansatoare, în locul celor şase aşteptate, au sosit la destinaţie. în consecinţă, decontul faţă de Compania de dans Aratoff se va reduce cu o şesime. Copia protestului exprimat de numita companie, care a avut cheltuieli şi care propune ca pierderea să fie împărţită între cei doi.

- în dosarul ultimului turneu nu apar decât cinci nume. De ce?
- Am trimis la München fişa celei de a şasea ca semn de bună-credinţă.

Si acum, apartamentul. Cinci camere, foarte confortabil, un televizor mare, magnetofon, nenumărate aparate de uz casnic. Un prost-gust desăvârşit, în genul bibliotecă mare fără cărţi, dar plină cu „obiecte de artă“ şi un mic bar ascuns în spatele copertelor false. Dar nimic, nimic.

- Mi se pare că mai aveţi şi două camere de serviciu.
- Da, vă rog să mă urmaţi...

Toată lumea urcă la etajul al şaselea. Două odăiţe minuscule. Câte trei paturi suprapuse în fiecare. Aici sunt găzduite dansatoarele cât stau la Paris.

- O să revenim să luăm amprente, zice Daquin.

Dar curăţenia exemplară a locului nu lasă aproape nici o speranţă să mai găseşti ceva.

- Si acum, ati vrea să ne arătati si boxa?

Toată lumea coboară la subsol. Gmpul se opreşte în faţa uşii cu numărul 29.

Bemachon o deschide: sticle de vin, câteva mobile vechi, două tablouri în stare proastă, valize. Thomas se arată interesat de conţinutul valizelor: haine de schi într-una din ele, celelalte sunt goale. Apoi se întoarce spre Bemachon.

- Aici am terminat.

Şi aşteaptă. Bemachon închide boxa şi se îndreaptă spre ieşire.

- Alo, domnu', da' cealaltă boxă?
- Ce altă boxă?
- Cea închiriată de la vecina dumneavoastră, cu numărul 39. Deschideţi-o, vă rog.

Artiştii vădesc un început de trac.

- N-avem cheile de la boxa asta, n-o folosim.
- Poate să aibă portăreasa o cheie?
- întrebaţi-o, nu ştim.

Portăreasa nu are chei de la boxe. Profită ca să întrebe ce se întâmplă. Absolut nimic, îi răspunde Santoni, care se duce la maşina lor, parcată în faţa uşii, să caute un şperaclu. Revine cu un poliţist în uniformă, care s-a oferit să facă treaba, aşa, ca să se distreze şi el un pic.

Boxa 39. Trei broaşte. Treabă uşoară, doar o apăsare în forţă pe fiecare dintre ele şi uşa cedează. Boxa e plină de cărţi. Cele care nu sunt în bibliotecă, îşi zice Daquin. Ia una şi o răsfoieşte. E un catalog de copii thailandezi. Câte o pagină dublă consacrată unuia singur. în asta la care se uită Daquin, în stânga, pe toată pagina, un băieţel între zece şi doisprezece ani, gol, plăpând, cu pielea aurie şi cu părul negru, un breton des, în genunchi, cu mâinile legate la spate, în curs de-a-i face „o pipă" unui pervers blond, cu mustaţă, de vreo treizeci de ani, aşezat în faţa lui, în timp ce un alt blond, acelaşi model, ghemuit, îl regulează pe la spate. Totul, pe fondul unei piscine luxoase. Cei doi blonzi simt bronzaţi, se vede dunga albă de pe lângă chiloţii de baie şi incipienţi colăcei de grăsime pe deasupra şoldurilor. Pe pagina din faţă, două fotografii ale băiatului, tot gol. într-una, este luat din faţă, într-o poză de seducător, provocatoare. In cea de a doua, cu o banderolă pe ochi, legat de trunchiul unui palmier, este pe cale de a fi biciuit la fund şi pe spate de către unul dintre cei doi blonzi, în vreme ce celălalt se bucură de o vajnică erecţie. în josul paginii, un nume, o adresă din Bangkok, un număr de telefon şi un preţ.

Daquin închide broşura şi o trece inspectorilor. Expresia feţei lui este de nepătruns: aceste imagini îi produc o suferinţă adâncă. Inventarul continuă. Există aici o gamă largă de varii ediţii pornind de la aceleaşi fotografii. în unele serii, nu mai apar adresele
şi preţurile. Acestea nu sunt cataloage de pregătire a călătoriilor, ci simple albume de fotografii porno. In unele ediţii, apar laolaltă fete şi băieţi, în altele doar băieţi sau doar fetiţe. Să fie cu totul cam o mie de volume, destinate toate unei clientele foarte speciale de pedofili uşor sadomasochişti. Există un public pentru toate astea.

Pe culoar, artiştii se arată consternaţi. Secretara zice, cu jumătate de gură: „Părinţii ar trebui să-şi supravegheze copiii." Daquin o pocneşte din zbor, o dată şi încă o dată, un obraz, celălalt, legat, fără pauză. Ea cade în fund şi ţipă cu o voce ascuţită. Portăreasa coboară valvârtej ca să vină în ajutorai nefericitei doamne.

- Alo, îi strigă Daquin, şterge-o în viteză, închide-te în loja ta împuţită şi nu mai ieşi de acolo dacă nu vrei să te înhaţ pentru complicitate la crimă şi viol asupra minorilor!

O întoarcere demnă şi portăreasa dispare. Secretara a amuţit. Daquin se întoarce către Thomas şi Santoni.

- Ştiu că nu foloseşte la nimic, da' parcă te mai uşurează puţin.

Thomas continuă percheziţia în boxă. Pe stivele din dreapta, cum intri, o cutie cu documente de arhivă. Hârţoage de tot felul. Parcurge rapid o scrisoare scrisă de mână, în care corespondentul îl felicită pe Bemachon pentru calitatea fotografiilor pe care i le-a procurat şi-i oferă şaizeci de mii de franci pentru un băiat de maximum doisprezece ani. în continuare, enumeră, cu un fel de satisfacţie

vanitoasă, calităţile fizice pe care-ar dori să le aibă băiatul şi de asemenea ce are de gând să facă cu el. Şi alte scrisori, de acelaşi gen. In concluzie, în birouri se află actele mai mult sau mai puţin oficiale şi, într-o boxă, în speranţa că ar fi la adăpost de curioşi, afacerile în curs, socotite compromiţătoare. Şi acolo, printre scrisori şi recipise, dă peste un paşaport. Fotografie. E paşaportul moartei. Vârsta: douăzeci de ani. Medicul legist a apreciat-o la maximum doisprezece.

- Ticăloşii ăştia trei, la Brigada Teritorială, separaţi unul de altul şi din clipa asta să nu poată comunica între ei sub nici o formă. Luăm câteva exemplare din literatura lor şi toate hârtiile. Puneţi

sub pază toate spaţiile care le aparţin, până ce vor fi sigilate. Ne întâlnim la birou. Vreau să merg pe jos. am nevoie de aer.

Ajuns în stradă, Daquin porneşte în grabă. Tâmplele îl apasă dureros. Să se întindă lângă Soleiman şi să nu se mai gândească la nimic.

Ora 13:00

Nanterre-La Défense

După ce şi-a petrecut ultima parte a dimineţii pe la serviciile de asigurări şi de impozite, Attali se întâlneşte cu Romero la un hot dog şi o juma' de vin. Societatea Morora pare curată: douăzeci de muncitori, toţi declaraţi, iar numele corespund celor ale turcilor din fişierele de la ONI. Salarii declarate integral, impozite plătite. Nimic de zis.

- Doar un detaliu neînsemnat, şi anume că muncitorii pe care i-am văzut în dimineaţa asta nu simt turci, ci marocani. Am zăcut pe-acolo toată dimineaţa şi sunt absolut sigur de ceea ce am văzut, şi toate mărturiile concordă. Marocani. (Câteva momente de gândire.) Am putea merge să-i consultăm pe inspectorii de la Departamentul Muncii.
- Habar n-ai ce-i pe-acolo. Ca regulă generală, respectivii inspectori nu dau niciodată o mână de ajutor copoilor. Ca să-ţi spun tristul adevăr, nu ne iubesc deloc.
- Există şi oameni dintr-ăştia?!
- Există.

Ora 14:00

Passage du Désir

- Să le luăm mai întâi pe cele două femei, pe bărbat îl lăsăm la urmă. Să-ncercăm să ne mişcăm repede. îmi plesneşte capul de durere.

Irina Aratoff nu cedează nici o palmă de teren în faţa lui Thomas. Capul sus, trunchiul cambrat: ţinută de balerină. Aşezat într-un colţ al camerei, frecându-şi bărbia, Daquin o observă.

- Vă previn, sunt cu totul străină de moartea acestei fete,
- Vom vedea. Explicaţi-ne mai întâi ce rol aveţi în întreprinderea soţului dumneavoastră. EI serveşte drept intermediar pentru bordelurile din Zürich şi München. Iar dumneavoastră?
- Cabaretele cu care lucrăm nu sunt bordeluri. Ele oferă spectacole de dans de foarte bună calitate. Eu aleg partitura muzicală, concep coregrafia şi repet cu fetele pe durata şederii lor la Paris. Baletele mele sunt foarte apreciate de clientela germană. (Si aici, lux de detalii, nu mai poate fi oprită.) Am referinţe, am lucrat în trupa lui Carolyn Carlson.

Inspectorul Thomas, oarecum depăşit de situaţie, îi cere să repete numele, pe litere, şi-l notează pentru orice eventualitate.

Daquin părăseşte discret biroul.

Cu un etaj mai jos, Lilette Balland se sufocă de indignare. Santoni a întrebat-o dacă Bemachon regulează fetele.

- Dar cum vă puteţi închipui aşa ceva? Domnul Bemachon este de o desăvârşită corectitudine. îşi iubeşte soţia. N-a făcut niciodată vreun gest sau vreo remarcă deplasată la adresa mea. (Santoni se uită cu înţeles la Daquin.) Tinerele sunt foarte bine supravegheate, să ştiţi. Doamna Aratoff se duce personal să le ia de la aeroport. Apoi, cât rămân la Paris, locuiesc în cele două camere de sus. Iau masa cu doamna Aratoff şi lucrează cu ea în apartament... Nu primesc pe nimeni şi nu ies niciodată în oraş.
- O adevărată mănăstire. Din ceea ce-mi spuneţi reiese că doar scumpul dumneavoastră patron ar fi avut ocazia s-o stranguleze pe fetiţă.

însoţit de Thomas, Daquin se aşează în faţa lui Bemachon. Acesta e conştient de gravitatea situaţiei sale.

Daquin îi zâmbeşte.

- Am telefonat la Moravuri. Vor veni să se ocupe de dumneavoastră. Proxenetism cu circumstanţe agravante. Sechestrare de minore cu violenţe. Asta nu e domeniul nostru. în schimb, noi vă inculpăm pentru asasinat şi violenţe sexuale

asupra unei minore. Oare nu v-am spus? Fata a fost violată în timp ce sau îndată după ce a fost ucisă.

- N-am omorât-o eu.

87
■ui

- Posibil. Dar, ca să vă spun drept, puţin îmi pasă. Paşaportul ei se află la dumneavoastră. Colegele ei, pe care le vom interoga la München, vor confirma că locuia la dumneavoastră. Şi secretara dumneavoastră, un exemplu de devotament, ne-a explicat că tinerele thailandeze nu se văd la Paris cu nimeni altcineva în afară de dumneavoastră şi de soţia dumneavoastră. Soţia dumneavoastră e o artistă. Pretinde că nu cunoaşte nici măcar sensul cuvântului prostituţie. în plus, fetiţa a fost violată de un bărbat: s-a găsit spermă. E mai plauzibil ca dumneavoastră să fiţi vinovat, nu soţia dumneavoastră.
- N-am omorât-o eu.
- O să explicaţi chestia asta în faţa juraţilor.

Daquin se ridică. Bemachon tace. Thomas intervine.

-Domnule Bemachon, reflectaţi rapid. Nu aveţi decât o singură modalitate de a evita inculparea de asasinat şi anume să ne spuneţi unde se afla victima în seara zilei de 29.

E limpede că Bemachon nu reuşeşte să ia o hotărâre. Daquin strânge dosarul de pe masă. Thomas continuă:

- Dacă aţi vândut-o cuiva, nu vă agravaţi situaţia spunân- du-ne, ba asta vă oferă o şansă de a scăpa de inculparea pentru asasinat. (Daquin se îndreaptă spre ieşire.) Vorbiţi, ziceţi ce-aveţi de zis, înainte ca domnul comisar să părăsească încăperea.
- Domnul Simon.

Daquin se întoarce din dram.

- Mai repede.
- Din când în când, le încredinţez pe tinerele mele dansatoare unor clienţi de încredere. Pentru o seară.

Daquin se aşează, deschide din nou dosarul.

- Pe 29 seara am însoţit-o la domnul Simon, care conduce societatea Video Simon, în boulevard de Strasbourg.
- Şi cu ce anume se ocupă societatea asta? Face filme porno?
- Nu ştiu, nu l-am întrebat niciodată. Am condus-o pe fată acolo, vineri, la ora 20:00. Am venit s-o iau, după cum convenisem, sâmbătă, la ora 8:00 dimineaţa.

-Si?

- Ea nu era-acolo. Simon mi-a spus că nu ştie unde e. Ne-am gândit amândoi c-a fugit. Simon m-a despăgubit.
- Cu cât?
- Douăzeci de mii de franci, bani lichizi.
- De ce i-aţi păstrat paşaportul?
- La vârsta ei, fără acte, în Paris, m-am gândit că aş avea o şansă s-o recuperez. Iar nemţii n-ar fi acceptat-o fără acte în regulă. Actele în regulă costă scump.

Daquin îşi simte capul prins într-o menghină. îşi face socoteala că-i mai rămâne cel mult o oră de luciditate, înainte ca migrena să-l doboare.

- Aveţi grijă de tot ce trebuie pentru o descindere, mâine dimineaţă devreme, la Video Simon. Ne întâlnim aici, mâine dimineaţă la 8:00. Am plecat acasă.

Ora 21:00

Villa des Artistes

Soleiman îşi face loc lângă Daquin, întins pe canapea, în penumbră, ochii închişi, chipul livid.

- Ce-i cu tine? Ce ai?

-O migrenă. (Daquin nu deschide ochii, vorbeşte foarte încet, ezitant.) în câteva ore o să-mi treacă.

- Să-ţi aduc nişte medicamente?
- Nu, nu vreau nimic. Nu iau niciodată nici un fel de medicamente.
- Vrei să plec?
- Nu, te rog, nu pleca. Fă-ţi ceva de mâncare, nu te ocupa de mine.

Când o să-mi treacă, o să urc la culcare, asta după miezul nopţii.

în dosul pleoapelor închise, într-o obscuritate sângerie, imaginea haidamacilor blonzi, mustăcioşi şi a copiilor din cataloagele Bemachon, imagini care pulsează în ritmul sângelui din artere.

Foarte târziu în noapte, epuizat, Daquin se strecoară în pat, îl ia în braţe pe Soleiman şi adoarme pe loc, cu buzele lipite de umărul lui.

JOI 13 MARTIE *Ora 9:00*

Boulevard de Strasbourg

Daquin intră primul la Video Simon. îl întâmpină o brună înaltă, bine făcută, o frumuseţe stereotipă, toată numai zâmbet. Care nu durează prea mult. Daquin s-a decis să abordeze acţiunea în forţă, cel puţin pentru început, asta şi în ideea că ei ar opta pentru jocul de-a baba-oarba. Inspectorii Thomas şi Santoni intră în urma lui şi-şi scot pistoalele. Şocată, bruna încremeneşte.

- Poliţia. Chemaţi-1 pe director.

Doi dintre angajaţi, foarte corecţi, în costum de culoare închisă şi cravată, aşezaţi într-un colţ, care tocmai pălăvrăgeau, amuţesc pe loc. Tăcere apăsătoare, inspectorii sunt tot cu pistoalele în mână. Bruna trece în spatele biroului şi apasă pe butonul interfonului.

- Domnule Simon, sunteţi aşteptat la intrare... Poliţia. Daquin se repede spre uşa biroului pe care scrie DIRECTOR
şi o deschide larg, cu bruscheţe.

- Ieşi de-acolo!

Un semn către cei doi inspectori, moment de care angajaţii profită pentru a dispărea.

1
1

Simon iese, treizeci de ani, dinamic, foarte sigur pe el. Vestă galbenă peste o cămaşă de mătase neagră, pantalon negru. Da- quin îşi zice: I-ar fi plăcut lui Lavorel să se afle aici. Simon se apără ca un diavol.

- Ce-i cu asaltul ăsta, cu pistoalele astea... O întreprindere respectabilă... îmi goniţi clientela, îmi stricaţi reputaţia...

Fentează, e furios? Daquin, foarte oficial:

- Acţionăm în temeiul unui mandat privind o crimă comisă în noaptea de vineri, 29 februarie spre 1 martie. Avem motive întemeiate să credem că această crimă a fost comisă aici. De aceea ne-am luat toate precauţiunile.

Daquin îi face un semn lui Thomas, care-i pune lui Simon revolverul în spate. Acesta se calmează pe loc.

- Aşează-te. Cu ce se ocupă Video Simon?
- Face filme video pentru instituţii, dar mai ales îi antrenăm pe funcţionarii de rang mai înalt să se exprime în public şi în faţa camerelor de luat vederi.
- Faci filme porno?
- Nici vorbă.
- O cunoşti pe fetiţa asta? (Fotografia thailandezei moarte.)
- Nu. (Simon îşi încrucişează mâinile pe piept.)

-Totuşi, Bemachon pretinde că a adus-o aici, vineri 29 februarie, seara. Şi a fost asasinată în cursul nopţii.

Simon îşi desface larg braţele, ridică din umeri.

- Nu cunosc nici un Bemachon.
- Fă-ne un tur al încăperilor.

Thomas îl împinge cu ţeava revolverului. Un tur rapid prin birouri, nu sunt decât trei, al lui Simon, secretariatul. (Unde este secretara? Bruneta de la intrare: Eu mă ocup de secretariat, când n-am clienţi de întâmpinat, stau în biroul ăsta.) Al treilea birou, practic gol.

-îl punem la dispoziţia clienţilor care închiriază peste zi instalaţiile noastre şi care vin cu oamenii lor.

- Si tu n-ai un cameraman sau un animator al tău?

-Nu. Fac eu însumi totul. Şi când e prea mult de lucru, apelez la persoane din afară cărora le plătesc prestaţiile.

Şi acum, studiourile. Daquin se-ntoarce spre brunetă:

- închideţi uşa de la intrare şi urmaţi-ne.

Scară în spirală. Coboară cu toţii într-un fel de vestibul pătrat, neluminat. Pe fiecare latură a pătratului, o cabină de sticlă în care se poate vedea o cameră video fixată pe un suport. Ecran de control, proiectoare, prize şi nenumărate întrerupătoare, diverse materiale etc., etc. în fundul fiecărei cabine, o uşă. Daquin deschide: un mic studio, în întregime tapiţat, pereţi şi tavan, cu o pânză albă, o baghetă lată, de culoare neagră, delimitează fiecare perete, ai zice că e un ecran de cinema, mochetă albă, groasă, două proiectoare fixate pe pereţi. în centru, o masă şi câteva scaune. Cele patru studiouri sunt echipate identic.

- Asta-i tot? întreabă Daquin.
- Tot. (Simon e în defensivă.)

Thomas se pricepe un pic la video. El intră într-o cabină, cercetează totul foarte atent, pune ochiul în vizorul camerei de filmat.

- Cum se face contactul?
- De la masa din studio.

Daquin face contactul. Imaginea este neclară. Bâzâitul motorului electric al camerei, şi declanşarea se face automat la masă. Thomas cercetează cu multă atenţie camera de filmat. S-ar părea că sunt posibile două poziţii de declanşare, prereglate, dar camera e fixă. îl roagă pe Daquin să întrerupă şi apoi să facă din nou contactul. De data asta, nu mai e nici un fel de zgomot de motor şi declanşarea rămâne reglată la masă. Bine. La ce corespunde oare a doua declanşare şi de unde

poate fi făcută?

Thomas intră încă o dată în studio, se apropie de peretele din fund, din faţa camerei de filmat, pipăie, apasă pe bagheta din stânga care se înfundă în perete, şi dintr-o dată culisează un întreg panou. Studioul devine de trei ori mai spaţios. Un pat mare, alb, în centrul spaţiului nou creat, un frigider, un fotoliu. Pe tavan, exact deasupra patului, şi pe cei trei pereţi, oglinzi mari. Un întrerupător aflat la capul patului poate declanşa camera, iar reglarea se face în mod automat deasupra patului. Cele patru studiouri sunt construite în acelaşi fel. Daquin se întoarce către Simon.

-E un dispozitiv foarte ingenios. Explică-mi puţin la ce foloseşte chestia asta?

Simon nu se mai simte deloc sigur pe el. Convivul strălucitor a dispărut.

- în cursul zilei lucrăm în prima parte a studioului.
- Mă-ndoiesc. Şi-apoi?
- Serile, închiriez studiourile unor persoane cărora le place să-şi ia o amintire video de la propria lor şedinţă de amor. Nu e interzis. Ai tot dreptul să dai din fiind şi din picioare după pofta inimii. De altfel, nu e numai părerea mea. Sunt destui şi dintr-ai voştri care văd la fel lucrurile astea. Şi care, prin forţa împrejurărilor, nu vor aprecia acest rodeo.

-Asta o să vedem mai târziu. Nu uita că-ntr-unul dintre studiourile astea a fost ucisă o tânără thailandeză de doisprezece ani. Laboratoarele noastre vor supune totul unei cercetări minuţioase şi, oricât de bine ai curăţat, îţi garantez că o să găsim urmele trecerii ei pe aici şi ale crimei. Şi crima, vezi bine, încă nu e ceva permis.

Daquin simte că cei doi, Simon şi bruneta, simt înfricoşaţi. Să se grăbească. Să-i ridice şi să-i interogheze cât mai repede, căci sunt pregătiţi. Se întorc cu toţii sus. Bruneta descuie uşa de la intrare. Daquin îi face semn unui poliţist care aşteaptă afară.

- începând din acest moment, în acest subsol nu intră decât oamenii noştri. Santoni, rămâi aici şi adună tot ce e de adunat de prin birouri. Thomas, vii cu mine la Brigadă.

în maşina poliţiei care-i duce la Brigada Teritorială, Daquin simte o tensiune între fată si tânărul bărbat. Ceva aproape palpabil.

Ora 11:00 Passage du Désir

Daquin i-1 încredinţează pe Simon lui Thomas. -Interogatoriu dur, dar nimic în plus. Ai auzit, are fără îndoială protectori. Eu iau fata.

- Cum te cheamă?
- Christine.
- Câţi ani ai?
- Douăzeci şi doi.
- Eşti amanta lui Simon?
- Da. (Slab şi ezitant, evident tulburată.)
- O să asculţi cu cea mai mare atenţie ceea ce am să-ţi spun. Poţi să mă întrerupi dacă nu înţelegi ceva, dar nu ca să-mi răspunzi, nu acuma. După aceea, am să te las singură un sfert de oră, ca să reflectezi. Am început. Eşti o persoană mediocră. Pe jumătate drăguţă, pe jumătate deşteaptă, nu ai cine ştie ce educaţie, şi familia ta mai mult ca sigur că n-are mijloace ca să te ţină acasă fără să faci nimic. Cauţi de lucm şi e foarte greu să găseşti. Din plictiseală, te culci cu unul, cu altul. Şi dai peste Simon. El are papagal, o situaţie. îţi dă o slujbă, poate că e şi un amant convenabil. Ai încredere în el. Afli foarte repede despre afacerile lui îndoielnice, cu partidele de dezmăţ în grup, dar dintr-un motiv sau altul ai impresia că el e în stare să se caţere mai sus şi să ajungă să câştige bani buni. Visezi poate să te măriţi cu el. Cum eşti ameţită de romanele din colecţia „Harlequin“, îţi închipui că eşti îndrăgostită de el şi-n clipa asta, chiar acum îţi compui un film, în care eroina eşti tu, tu îl vei salva din ghearele poliţiei, şi ei se vor căsători, şi vor avea mulţi copii... Mai întâi că nu e vorba de orgii, ci de uciderea unei copile. Am adus fotografiile cadavrului, o să ţi le las aici. O să-ţi las şi raportul medicului legist. Poate că n-o să înţelegi chiar totul. Dar vei putea verifica vârsta copilei şi vei vedea că a fost sodomizată după ce murise. într-o afacere ca asta, toţi bunii prieteni, toate relaţiile sus-puse ale lui Simon, pe scurt, toţi cei care profită de afacerea lui îl vor lăsa baltă. Ei sunt dispuşi să acopere partidele de plăceri sexuale, cu dat din fund şi picioare pe sus, mai mult sau mai puţin legale, dar în nici un caz să fie compromişi în poveşti de prostituţie şi de asasinat de copii. Mă urmăreşti?

Ea face semn că da.

- Şi tu, care fără-ndoială n-ai nimic de-a face cu toate astea, dintr-un spirit romanţios, o să te trezeşti amestecată şi vârâtă la puşcărie pentru

complicitate la omor. Când o să ieşi, nici măcar nu-1 vei găsi pe Simon. Şi pe deasupra nu vei mai găsi nici o slujbă. Pentru unul şi acelaşi motiv: afacerile sexuale cu copii,
fie ei şi thailandezi, nu plac nimănui. Ţi-ai făcut o idee despre situaţie?

Ea aprobă din nou.

- Mă duc să beau o cafea. Ai exact cincisprezece minute ca să nu-ţi nenoroceşti restul zilelor.

Când Daquin revine, Christine e albă ca varul. El se instalează de îndată la maşina de scris care se află pe o măsuţă, într-un colţ, şi-i cere numele, prenumele, adresa, starea civilă...

- Cum decurge sistemul de închirieri la studiourile lui Simon?
- Nu m-am ocupat niciodată de asta. Dar ştiu că are un fel de abonaţi. Ei au chei de la uşa de la intrare şi de la studiouri.
- Pot veni oricând poftesc?
- Nu. Cred că telefonează înainte pentru a-şi aranja întâlnirea. La telefon spun aşa: în legătură cu seratele abonaţilor, şi atunci eu nu mai întreb nimic şi-l dau pe Raphaël.
- Aşa-1 cheamă pe Simon?

-Da.

- La ce oră pleci seara de la birou?
- îl aştept pe Raphaël, plecăm împreună, practic, în fiecare seară. Cam pe la şase, şapte, depinde cât avem de lucru.
- Nu-i aşteptaţi pe abonaţi?
- Nu. Eu nu l-am văzut niciodată pe nici unul.
- Şi vineri 29, seara... spune.

Maşina de scris răpăie în rafale întrerupte de lungi tăceri.

- L-am aşteptat pe Bemachon.
- Vine des?

-Nu chiar, dar, în sfârşit... să zicem oarecum regulat. Cred că l-am văzut de patru, cinci ori.

- Apoi?
- A venit cu fata înainte de ora 20:00. Nu părea să aibă doisprezece ani.
- Continuă.
- El a plecat şi fata a rămas. Raphaël a coborât cu ea la subsol. A revenit după... nu ştiu, poate zece minute şi am plecat la cinema.
- Ai putea preciza cât timp a rămas jos?
- M-am pieptănat, m-am rujat, m-am uitat în oglindă şi a şi venit. N-am avut sentimentul că l-aş fi aşteptat.
- înţeleg cam cum vă petreceţi voi timpul pe aici. Nu contează. Şi când a venit Bemachon s-o ia pe fată înapoi?
- Asta nu mai ştiu. A doua zi era sâmbătă şi sâmbăta nu vin niciodată la birou.
- Dar Simon, el s-a dus?

-Da.

- La ce oră?

-La ora 8:00.

- Bemachon venea numai vinerea?
- Nu, nu cred.
- Şi-n cursul dimineţii, cum se desfăşurau treburile?
- Nu ştiu. Eu nu ajung niciodată la birou înainte de ora 9:00. Si la ora asta n-am văzut niciodată vreo thailandeză.

»

- Şi Simon? El pleacă la birou mai devreme?
- Da, adeseori. Are destule de făcut înainte de sosirea clienţilor.

- îmi închipui... Şi tu nu l-ai întrebat niciodată, nimic, despre activităţile lui?

- Nu. La început, nu ştiam nimic. Mai târziu, mi-a explicat că închiriază studiourile şi că trebuie să-i fac lui, direct, legătura la anumite apeluri telefonice. Asta-i tot. în rest, trebuia pur şi simplu să nu fiu una dintre pisăloagele alea care pun tot felul de întrebări.

Daquin şi-a terminat de bătut raportul.

- Citeşte fără grabă ce-am scris. Dacă e exact ceea ce mi-ai spus, semnează. Dacă ceva nu e în regulă, arată-mi şi corectăm imediat.

Ea citeşte încet, cu atenţie.

- E în regulă, semnez.

- Şi acum, domnişoară, dă-mi voie să-ţi spun ceva: pleacă de aici în fuga mare, caută-ţi un nou serviciu, un nou amant şi uită-1 pe Simon. Să ştii că de fapt nu e mai nimic de capul lui.

*

Depoziţia lui Bemachon, depoziţia Christinei, Simon a cedat imediat. Si a spus o poveste foarte ciudată. El a început prin a amenaja, într-un studio, o cameră pe care o închiria ocazional pentru a face filme video, clasate X. Dar foarte repede a început să primească cereri de închiriere provenind de la clientela sa din instituţii, mai ales pentru partide de dezmăţ în grup privat, pe care participanţii pofteau să şi le filmeze. Rapid şi-a dat seama că i se deschide astfel perspectiva unui comerţ extrem de rentabil. Ca persoană cu resurse şi imaginaţie, nu doar că şi-a amenajat cele patru studiouri după acelaşi model, dar a şi organizat un club foarte original. Cincizeci de membri, a câte două mii cinci sute de franci lunar. La înscriere, fiecare membru îşi alege la întâmplare, dintr-o urnă care conţine cincizeci de pseudonime, unul şi primeşte chei de la intrare şi de la studiouri. Simon îi explică modul de funcţionare a aparatului de filmat. Foarte simplu: totul este automat. Apoi fiecare membru al clubului telefonează, folosind pseudonimul ales: anonimat desăvârşit. El reţine un studio pentru una dintre serile săptămânii, sau pentru o jumătate de zi, în week-end, la alegere. Poate veni cu cine vrea, cu condiţia să nu spună nimic despre felul cum funcţionează studiourile, discreţia fiecăruia garantând securitatea tuturor. De asemenea îşi poate comanda fete sau băieţi, caz în care Simon nu este decât intermediar şi nu ia bani în plus, prestaţiile fiind achitate direct prostituatelor, cu excepţia thailandezelor, în cazul cărora el îi remite banii lui Bemachon.

- Să ne întoarcem la thailandeze. Cum e cu ele?

Bemachon aduce o fată sau mai multe, Simon o (le) însoţeşte într-un studio, ea se dezbracă şi aşteaptă clientul. Simon îi închide hainele în cabina cu aparatul de filmat. La plecare, clienţii încuie studioul cu cheia ui urma lor şi fata-şi petrece noaptea acolo. A doua zi dimineaţa, pe la ora 8:00, Bemachon vine s-o ia şi Simon îi dă hainele. în sâmbăta aceea, când a venit, Simon n-a găsit nici fata, nici hainele şi studioul era aparent în ordine. S-a gândit că bărbatul a lăsat fata să fugă. Şi l-a despăgubit pe Bemachon pentru această pierdere.

- Cu cât?

Douăzeci de mii de franci. Ceea ce i s-a părut rezonabil. Nici o clipă nu s-au gândit la o crimă: toţi abonaţii sunt persoane din „lumea bună“. Simon n-ar accepta pe fitecine, trebuie să-i fie recomandat.

- Aşadar, n-ai ştiut cine a fost vineri seara cu thailandeza?

Nu. Simon ştie doar că în seara aceea, în studioul acela, a fost abonatul cu pseudonimul Icar. Dar cine e Icar? N-ar putea spune.

Daquin se ridică.

- Luaţi-i lui Simon o depoziţie. Ne trebuie o listă cu pseudonimele, o listă cu abonaţii şi alta cu „prestatoarele de servicii“ pe care le solicită în mod obişnuit. Plus conturile bancare şi toată contabilitatea clubului. în caz contrar, nu luăm în consideraţie nici un cuvânt din povestea asta şuie a lui şi-l inculpăm pentru crimă. Ca să nu mai spun că avea tot timpul s-o facă. Vă las, am treabă pe sus.

Sobesky a întârziat mai mult de o oră, dar nu pare să-şi dea seama. Se îndreaptă spre Attali, care e aşezat la biroul cel mare. Mic, solid, puternic, burtă. Faţă pătrăţoasă, ochi luminoşi, părul tuns perie şi barba cenuşie tăiată în colier. Deschis, cald. Attali şi Romero se ridică la intrarea lui, se prezintă, îl poftesc să ia loc. Daquin, aşezat la biroul cel mic, e adâncit într-un teanc de dosare, Attali începe:

- V-am convocat pentru ora 16:00 (îşi priveşte demonstrativ ceasul) ca să vă punem câteva întrebări în legătură cu declaraţia dumneavoastră privind dispariţia domnişoarei Lamouroux, declaraţie pe care aţi depus-o marţi 4 martie, la comisariatul aron- dismentului 10. Ne-aţi putea spune ce anume a motivat acest demers al dumneavoastră?

- Virginie este manechinul meu vedetă, de aproape trei ani. (încurcat, Sobesky ezită un pic.) Este, de asemenea, de şase luni, prietenă fiului meu. Locuia la el. Vineri 29 februarie, am avut o masă în familie, cu câţiva prieteni. După masă, fiul meu şi Virginie s-au certat, destul de rău de vreme ce Virginie a plecat de una singură. Nu ştiu de ce s-au certat, Xavier n-a vrut să-mi spună. A doua zi dimineaţă am plecat cu nişte prieteni în

week-end, la Deauville. Luni dimineaţă aveam o prezentare de modele pentru un client important. Trebuia s-o facă Virginie. Ora 11:00, nici urmă de Virginie. Era pentru prima dată în trei ani că se întâmpla aşa ceva. în grabă şi pe nepregătite, a înlocuit-o soţia mea. Pe vremuri... e mult de-atunci, făcea şi ea prezentări. Clientul a plecat, afacerea de altfel a fost ratată, l-am sunat pe fiul meu la spital, unde era de gardă - e student la Medicină - şi mi-a spus că n-a văzut-o pe Virginie de vineri seara. La acestea, m-am neliniştit de-a binelea. în decursul zilei de luni, am telefonat la toţi prietenii ei pe care-i cunoşteam, nimeni nu ştia nimic. Şi atunci, marţi dimineaţă, m-am hotărât să merg la Comisariat.

- Ştiţi că Virginie este din nou la Paris? Şi anume, exact din 5 martie?
- Am aflat de la un prieten al meu, fabricant.
- Deci n-a luat legătura cu dumneavoastră după ce s-a întors?

-Nu.

- Nu vi se pare curios?
- Bineînţeles, dar ce-aş putea să vă spun?
- Ştiaţi că Virginie Lamouroux s-a aflat la New York, între 1 şi 5 martie şi că s-a întâlnit acolo cu asociatul dumneavoastră, domnul Baker?
- Nu, n-am ştiut nimic despre asta. (Sobesky e sincer uimit.)
- De ce credeţi că s-au întâlnit?
- De unde-aş putea să ştiu?
- îl cunoştea de mult timp pe domnul Baker?
- Nu cred că-1 cunoştea.
- De când e domnul Baker asociat cu dumneavoastră?
- Ce legătură au aceste întrebări cu demersul meu de la Comisariat?

Romero preia ştafeta:

- Noi am arestat-o pe Virginie Lamouroux, după întoarcerea ei de la New York. Era în posesia unei anumite cantităţi de heroină.
- Virginie? (Vocea i se sparge în acute.)
- N-aţi suspectat-o că făcea trafic de droguri?
- Nu, nicidecum. Ţin foarte mult la Virginie. Ca multe alte fete, face şi ea meseria asta de manechin doar pentru un timp, ca să-şi poată plăti studiile. Ea vrea să se facă muzeograf.

Attali şi Romero şi-o imaginează pentru o clipă pe VL în chip de muzeograf. Cam dificil.

- Cu siguranţă că a avut nu puţine aventuri, e normal pentru o tânără, în zilele noastre. Dar de aici, să te gândeşti că ar vinde droguri...

-Iată de ce am dori să clarificăm relaţiile ei cu domnul Baker.

- Lucrez cu Baker de un an şi jumătate. Ne-am cunoscut la Salonul confecţiilor. Mi-a propus un contract de licenţă pentru Statele Unite. Evident, am acceptat. Şi treaba merge bine. Nu i-am văzut niciodată împreună pe Baker şi pe Virginie.

Daquin, fără să se mişte de la birou:

- Lucraţi cumva cu doamna Anna Beric?

Sobesky se-ntoarce spre el, cu sprâncenele încruntate.

- Desigur. Ce sens are întrebarea asta?
- Doamna Beric a dispărut exact în acelaşi timp cu Virginie Lamouroux, numai că ea n-a mai apărut
- Ce legătură credeţi că ar putea fi între aceste două femei?
- Habar n-am. Vă întreb pe dumneavoastră. Au cumva relaţii profesionale?

-Nu, se mişcă fiecare în sectoare cu totul diferite. După părerea mea, nici nu se cunosc. Anna este o veche prietenă a mea. Si-a început meseria la mine, ca retuşoare, să fie douăzeci de ani de atunci. Apoi, tot la mine, a făcut de toate: manechin, vânzătoare, reprezentantă, secretară. Am învăţat-o de toate. Şi a plecat ca să-şi facă propria ei întreprindere, acum vreo doişpe ani. De atunci, am continuat

să lucrez cu ea. Şi să nu-mi spuneţi că şi ea se droghează, pentru că o să vă râd în nas.

- Cum a ajuns la dumneavoastră?
- Mi-a adus-o comisarul Meillant. Era pe atunci inspector. Fata era în rahat şi trebuia s-o ajutăm. Dar s-a descurcat foarte bine.
- îl cunoaşteţi pe comisarul Meillant?
- A dispărut cumva şi el? (Zâmbet.)
- Din câte ştiu, nu. (Daquin îi întoarce zâmbetul.) A fost o simplă curiozitate din partea mea.

Pentru o clipă, Sobesky îşi ia un aer grav. Apoi:

- N-am nici un motiv să nu vă răspund. Da, îl cunosc pe Meillant, de foarte mult timp. Din primăvara lui ’43, ca să fiu exact. Eram copil. Evreu. El era doar cu puţin mai mare decât mine. Mi-a salvat viaţa. Am rămas prieteni. Şi acum, aş dori să-mi explicaţi limpede ce caut eu aici, la dumneavoastră.

Răspunde Attali:

- Pur şi simplu, domnule Sobesky, vă aducem la cunoştinţă m mod oficial că domnişoara Lamouroux n-a dispărut, în consecinţă, declaraţia dumneavoastră este clasată şi vă mulţumim foarte mult că aţi avut bunăvoinţa să răspundeţi la întrebările noastre.

Sobesky se ridică, strânge mâna celor doi inspectori, aruncă o privire spre Daquin, care e din nou cufundat în dosarele lui, şi pleacă.

Daquin se ridică să pună de cafea.

- Cum stăm, şefu’?
- Ca să spun drept, habar n-am. Un singur lucru e sigur: VL îl cunoaşte pe Baker. S-o întrebăm pe ea cum se face că Sobesky nu e la curent.

înainte de a pleca, Daquin ia dintr-un sertar al biroului său un plic din hârtie de ambalaj. înăuntru se află două fotografii în alb-negru, luate fără-ndoială la un cocteil. Pe fiecare dintre ele, chipul unei femei, încercuit cu un creion, şi o notă a lui Lavorel: Anna Beric. Este încă foarte frumoasă. înaltă, brunetă naturală. O reminiscenţă a rochiei roşii din dulapul cu haine. Şi două fotografii mai mici: Meillant, ieşind de la Comisariat.

Meillant nu şi-a încrucişat drumul doar o singură dată cu Anna Beric. El s-a îngrijit să-i găsească de lucru. E puţin probabil s-o fi pierdut cu totul din vedere. Prea frumoasă, fascinantă. Si el, şi ea lucrează în Sentier.

VINERI 14 MARTIE

Ora 9:00

Comisariatul arondismentului 10

Attali o aşteaptă pe Virginie Lamouroux. Ea intră în marea sală de primire, vine până la el, un mic semn din cap şi un zâmbet.

- Unde e registrul în care să semnez?

Attali i-1 împinge în faţă. Ea semnează.

- Domnişoară, îmi permiteţi să vă spun că arătaţi încântător în această dimineaţă?

-Mulţumesc, domnule inspector, complimentul dumneavoastră îmi merge drept la inimă.

- Nu am să vă pun decât o singură întrebare. (El se ridică şi-i ia braţul, un gest pe jumătate galant, pe jumătate ca să se asigure că n-o să-i scape din mână.) Cum se face că Sobesky nu ştie că-1 cunoaşteţi pe Baker, şi încă atât de bine încât să-i faceţi o vizită la New York?

Virginie e uşor tulburată de întrebare, dar nu într-atât încât să-şi strice buna dispoziţie. Ii surâde lui Attali.

- Pentru că Sobesky e un tip care se crede isteţ, fiind de fapt un tâmpit vanitos şi naiv. M-am săturat de el, de micile lui escrocherii, de obiceiul pe care-1 are de a-şi pune mâinile pe

1
2

fundul meu. M-am săturat şi de el, şi de fiu-său. Şi-i bag în mă-sa. Puteţi înţelege chestia asta, domnule comisar?

Attali e descumpănit.

- înţeleg foarte bine, domnişoară Lamouroux.

Ea pleacă, mişcându-se în felul ăla al ei, dansant.

Romero, plantat la ieşirea din comisariat, o ia în filaj, de la distanţă. Ea intră în gangul unui imobil din rue des Vinaigriers. Romero ar jura că a văzut-o făcând cu mâna în direcţia lui un mic gest de adio. El grăbeşte pasul şi intră, la rându-i, în acelaşi gang. Mai multe scări, trei curţi care dau dintr-una într-alta, altele două deschise spre un pasaj şi spre strada... Câteva minute îi sunt de ajuns ca să fie sigur că Virginie, cu bună ştiinţă, i-a tras clapa.

Ora 10:00

Autostrada de Sud

După o primă parte a dimineţii, foarte liniştită - amor cu Soleiman şi micul dejun la pat, (blinî, smântână, icre tarama, cafea) - Daquin se îndreaptă cu maşina în direcţia Fontainebleau. Vremea e destul de frumoasă, îi face bine să lase puţin în urmă mizeriile de tip Bemachon-Simon. Dar, de fapt, cam cât câştigă Simon? Cincizeci de abonaţi a două mii cinci sute de franci, o sută douăzeci şi cinci de mii de franci pe lună neimpozabili, la dracu'L. Asta peste veniturile lui oficiale... Evident, ar fi de scăzut de aici sumele pe care le varsă protectorilor săi, despre care noi, de altfel, încă nu l-am auzit vorbind. Daquin nu conduce prea repede, asta-i permite să reflecteze în tihnă la o mulţime de lucruri. Si să acorde oarecare atentie micului semnal de alarmă

pe care i-1 dă instinctul, precum că la această oră, deloc aglomerată, rulând cu o sută zece la oră, nu e câtuşi de puţin normal să descopere mereu în spatele lui acest Citroen CX. Voi verifica, am să-mi fac plinul. Citroenul îşi continuă drumul. Dar la o distanţă de numai doi kilometri, maşina se află din nou în spatele lui. Daquin o ia pe bifurcaţia spre Barbizon, se opreşte într-un refugiu, desface o hartă cu aerul că o cercetează, Citroenul îl depăşeşte. Pleacă şi el. Acum are o certitudine. Să pui să fie urmărit un comisar de poliţie, iată ceva prea puţin obişnuit. Dar cine? Traficanţii? Sau alte departamente ale poliţiei? De exemplu, cei care s-au ocupat de pista marsilieză? Cum să reacţionezi? Dat fiind că habar n-am despre ce-i vorba, prudenţă, răbdare, am să văd ce-o fi mai departe. Mă duc totuşi la Barbizon.

Ora 11:00

Hanul Bas-Breau

Hanul este încântător. în faţă, o construcţie veche, în spate alte construcţii, joase, mai recente, dar discrete, o grădină plină de flori şi de culori. Trebuie să fie un loc minunat pentru întâlniri amoroase. Daquin o înscrie perfect pe Anna Beric în acest cadru. Mai puţin pe Meillant. Dar de fapt, poate că nici nu-1 cunoaşte prea bine. Intră la bar. Interiorul, pe trei sferturi englezesc. Clienţii n-au apărut încă, barmanul e singur, este dimineaţă, destul de devreme.

- O cafea, vă rog. (îşi scoate legitimaţia.) Nimic grav, fiţi liniştit, o anchetă de rutină, două persoane despre care avem motive să credem că sunt clienţii hotelului.

Fotografii. Chipul barmanului se luminează tot intr-un zâmbet.

- Bineînţeles. E doamna Beric. O femeie frumoasă, foarte plăcută, foarte politicoasă, nu vreuna dintr-alea, cu nasul pe sus, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

- înţeleg foarte bine. Vine adeseori?

- Da, e o obişnuită a casei. N-aş putea să vă spun de câte ori vine, dar o vedem cel puţin o dată pe lună.

- Si el?

-Nu-i ştiu numele. O însoţeşte întotdeauna. De cele mai multe ori, sosesc separat şi se întâlnesc la bar, spre orele 8 ale serii, înainte de a lua masa şi de a-şi petrece noaptea aici. în ziua următoare, pleacă, tot aşa, separat. Dar întotdeauna ea plăteşte. Nostim, nu? Iar el n-arată chiar a gigolo.

- într-adevăr, nu prea. Când i-aţi văzut ultima dată? Cu aproximaţie.

- Să fie trei săptămâni de-atunci! Spuneţi-mi, nu-i aşa că nu are necazuri serioase? Sper să n-aibă.

-Din partea noastră, nu. Este amestecată, dar vag, într-o poveste extrem de complicată, în care aş dori s-o audiez ca martor. Va mulţumesc foarte mult pentru amabilitate.

Şi Daquin îşi plăteşte cafeaua, cu toate protestele barmanului.

Apoi, un tur pe jos, într-o plimbare, pe strada principală din Barbizon: ateliere şi galerii de pictură expunând tablouri proaste, unul lângă altul, şi acum, fără nici o dificultate, repereză Citroë- nul, parcat într-o străduţă adiacentă. îşi fixează numărul în memorie, îşi ia în linişte dejunul, pe terasa unei cafenele micuţe, citind ziarele. Apoi drumul de întoarcere, fără probleme, spre passage du Désir.

Ora 15:30

Passage du Désir

Să verificăm numărul Citroënului CX. Numărul aparţine unui mic Renault: învăţător, MAIF, nici o semnalare de furt. Deci, plăcuţe false. Apoi, telefon lui Soleiman. Daquin vorbeşte din alt birou, nu se ştie niciodată.

- Sol, sunt urmărit şi nu ştiu de către cine. Precauţie imediată, nu vii la mine, nu mă cauţi, nici acasă, nici la birou. Te caut eu, îndată ce limpezesc lucmrile. Fii foarte prudent, Sol. Nu ieşi de unul singur. Probabil că sunt traficanţi, şi ăştia au la dispoziţie toate mijloacele.

Să-l căutăm pe Lavorel.

- Cam pe unde ai ajuns cu cercetările?

- Am reconstituit în întregime reţeaua de fabricanţi a Annei Beric. Când mi-o veţi aduce, dacă mi-o veţi aduce, voi fi în măsură să lansez cea mai mare operaţiune de redresare fiscală cunoscută vreodată în Sentier. Nu vă pot garanta vreo legătură cu drogurile, dar banii negri şi praful alb fac adesea casă bună.

- Meillant este si acuma amantul Annei Beric. Si amândoi ascund cu multă grijă această legătură. (Lavorel îl priveşte pe Daquin şi aşteaptă continuarea.) O să-i ceri lui Meillant o întrevedere. Şi-o să-i pui întrebări despre Sentier. E în zonă de două-
zeci de ani, ştie tot. Nimic mai normal decât să-i ceri părerea. (Daquin îşi lasă un timp de gândire.) Poţi chiar să aminteşti numele Annei Beric. Am fi nişte sticleţi jalnici, dacă n-am reuşi să ajungem până la ea.

- Ce-ai vrea să afli, şefu'?

- Aş vrea să ştiu în ce ape se scaldă Meillant: e samurai sau unul care-şi pregăteşte pensia?

Thomas şi Santoni oscilează între triumfalism şi descurajare. Simon le-a dat totul pe tavă, liste, contabilitate. Cincizeci de abonaţi. Vreo douăzeci de funcţionari superiori, posturi înalte în mari întreprinderi, şase deputaţi, doi senatori, trei avocaţi cunoscuţi, doi realizatori de televiziune şi un comisar de la Moravuri, de şase luni la pensie. Necazurile abia acum încep.

Au obţinut de asemenea pseudonimele vizitatorilor de vineri 29 februarie. Icar, deci, pentru micuţa thailandeză. Ahile, Prome- teu şi Teseu, în celelalte studiouri. Lui Daquin îi vine să râdă. Iată la ce foloseşte în zilele noastre cultura greacă. Prometeu - ca să te destrăbălezi în gaşcă şi să tragi haşiş pe nas.

Pe lista „prestatoarelor de servicii" obişnuite, Virginie La- mouroux.

Tăcere.

- O acoperire pentru minunatul lui comerţ?

Thomas ridică din umeri. Daquin gândeşte cu voce tare:

- O să punem cât mai repede, în mod oficial, Moravurile în legătură cu această afacere şi-o să-i lăsăm pe ei să se descurce cu fostul lor comisar şi cu ipoteticii, dar posibilii, protectori ai lui Simon. în ce ne priveşte, nu ne interesează decât crima. Şi Virginie Lamouroux. De data asta o s-o punem la răcoare şi să vedem mai pe îndelete cam ce-ar mai avea ea de spus. In rest, continuarea logică este să luăm lista celor cincizeci de abonaţi, nici nu e chiar aşa de mare, să-i interogăm pe toţi, să verificăm pseudonimele, alibiurile, obiceiurile indivizilor în

materie de consum de droguri şi de fetiţe şi să ne spună ce ştiu despre Virginie Lamouroux. Dar ţinând seama de onor clientela cu care ne-am căptuşit, trei pătrimi dintre ei vor refuza să-şi recunoască apartenenţa la reţea. Dacă-i scuturăm numai puţin, ne-am şi pus
în spinare, dacă nu Comisia Europeană a Drepturilor Omului, atunci sigur ONU. Ca să nu mai vorbim de superiorii noştri direcţi. Lăsaţi-mi toate hârtiile astea să le citesc, să-mi scriu raportul, să mă văd cu şeful meu.

In linişte, fotoliu, cafea, picioarele pe birou, Daquin parcurge cu multă atenţie lista abonaţilor. Numele sunt bătute la maşină, unele sub altele. In dreptul fiecăruia, data aderării, data achitării sumelor lunare, cu cec sau bani gheaţă. Totul la zi. Pe margine, Thomas şi Santoni au făcut diferite adnotări în creion: *deputat... comisar de poliţie la Moravuri până-n 1979... ziarist la* Le Monde... Şi, printre altele, trei nume care lui îi spun ceva: Osman Kashguri, *bancher,* Franco Moreira, *antreprenor,* Themis- tocle Lestiboudois, *antreprenor*.

Kashguri. Iarăşi Kashguri. Un vechi client al Annei Beric, căreia i-a oferit un alibi, la moartea peştelui ei. Un iranian. Iranienii m-au învăţat să fumez heroină, zicea VL. Drogurile turceşti vin din Iran. E momentul să-i telefonez lui Lenglet ca să obţină informaţii despre acest Kashguri.

Ora 18:00

Nanterre

E ora la care, în depozitele Societăţii Morora e mare forfotă şi grabă, ora la care se întorc din cursă aproape toate camionetele.

- Departamentul Muncii. (Attali îşi flutură legitimaţia tricoloră prin faţa ochilor unui şef de echipă luat prin surprindere.) Patronul e aici?
- Nu. Domnul Moreira nu-i aici. Nu e niciodată de găsit pe aici vinerea seara.
- Vreţi să mă însoţiţi? O să inspectez întreprinderea în compania dumneavoastră. Domnul?...
- Janvier. Dar, ştiţi, eu nu sunt aici decât un simplu salariat.
- Bineînţeles, domnule Janvier, v-am cemt numele doar ca să-l înscriu în procesul-verbal. Aş vrea mai întâi să-i văd pe muncitori.

Băieţii tocmai îşi rânduiesc camionetele la locurile lor, descărnând materialul şi produsele. De cum a început să circule vestea că străinul de acolo e de la Departamentul Muncii, s-a lăsat o linişte mormântală, nu mai mişcă nimeni. Imigranţii nu ştiu ce înseamnă Departamentul Muncii, dar adulmecă primejdia. Janvier îi prezintă pe fiecare în parte, rostindu-le numele. Attali îşi notează toate identităţile, inclusiv locul de baştină. Toţi sunt din acelaşi sat, din Riful marocan. Le cere de asemenea permisele de muncă. Un moment de şovăială.

- Astea trebuie să i le cereţi patronului. Noi nu suntem la curent.
- Nu au asupra lor permisele de muncă?
- Nu.
- Dar permisele de şedere în Franţa? (Dacă le-or fi având...)
- Nici pe alea.

Atmosferă apăsătoare. Attali, grav, notează lipsa actelor, a fi cerute patronului, apoi porneşte să viziteze locurile de muncă.

- Unde-i afişat regulamentul de ordine interioară?

Surpriză sinceră la Janvier. Ar fi trebuit să existe?

Attali notează în procesul-verbal: *lipsă regulament de ordine interioară, nu e afişat.* în prima jumătate a hangarului, sunt parcate camionetele şi sunt aranjate cu grijă uneltele şi maşinile de lucra. Pe de lături, trei bancuri de lucra pentru reparaţii întâmplătoare. Attali păşeşte dincolo de uşa decupată în peretele din fund: a doua jumătate a hangarului. Pe jos pământ bătătorit, pereţi de tablă. în partea stângă, paturi suprapuse, şase rânduri de câte patru paturi. Cinci becuri atârnând la capătul unor fire lungi dau o lumină sinistră. în colţ un rând de dulapuri, pe peretele din fund, cinci chiuvete, două WC-uri chimice, fără uşi, un frigider, două

reşouri de aragaz, o masă şi nişte bidoane servind drept scaune. E sordid, deşi foarte curat şi îngrijit.

în partea dreaptă a hangarului, fără să fie despărţite în vreun fel, se află stocate produsele chimice folosite de întreprindere. Butoaie, damigene, cutii de carton, aliniate cu grijă şi etichetate. Attali îşi notează conştiincios în carnetul lui toate denumirile produselor. Un rând de damigene, ceva mai la o parte, fără nici o etichetă. Se apropie:

- Ce-s astea?
- Nu ştiu, nu le folosim niciodată.

Janvier pare să nu fi avut nici o ezitare. Attali deschide o damigeană, se degajă un miros pe care el îl cunoaşte foarte bine: anhidridă acetică. Nici că putea să spere la aşa ceva.

- Astea sunt aici demult?
- N-aş putea să vă spun. Am impresia că nu.

Attali se întoarce în prima jumătate a hangarului. Marocanii, cu celălalt şef de echipă, sunt strânşi pe lângă unul dintre bancurile de lucru. Evident, ei se şi văd la închisoare cu toţii şi expediaţi apoi acasă. Mizeria şi ruşinea.

Attali îi salută pe şefii de echipă, îi informează că va lua luni legătura cu patronul şi iese demn. Aude în urma lui zgomotul confuz al conversaţiilor care se reiau. Se aşează la volanul maşinii de serviciu pe care a parcat-o exact în dreptul cafenelei de vizavi. Un claxon scurt pentru Romero, care stă la bar. Acesta îl salută pe patron şi sare în maşină lângă colegul lui.

- Ai reuşit să-l convingi că suntem ziarişti?
- Da, dar mi-a trebuit mult timp şi nici n-a fost prea uşor. N-a văzut în viaţa lui un ziarist.
- Din fericire!

Ora 20:30

Passage du Désir

- Şefule, o escrocherie genială. Moreira declară douăzeci şi doi de muncitori, pe care nu-i foloseşte, turci. în schimb, lucrează alţi douăzeci şi doi, pe care nu-i declară, dar pe care nici nu-i plăteşte, marocani.

Attali e euforic ca un licean căruia i-a reuşit farsa, lucru cu totul surprinzător la el.

- Cum adică nu-i plăteşte?
- Pur şi simplu sunt foarte sigur că nu-i plăteşte. Le dă casă, masă, rămâne de văzut în ce condiţii, dar nu-i plăteşte. Sunt toţi din acelaşi sat. Moreira trebuie să fie de conivenţă cu un latifundiar marocan care probabil le-a organizat trecerea în Franţa contra unei sume importante. Familiile au rămas acolo, în satul lor. în
felul acesta, dacă unui muncitor îi trece prin cap să protesteze, ceea ce i s-ar putea întâmpla familiei lui îl face să-i treacă pofta, întreprinderea lui Moreira pare să fie în regulă, nimeni nu-1 deranjează, nici fiscul, nici Departamentul Muncii. Turcii din filieră au astfel aerul unor muncitori nevinovaţi, iar patronul scoate un imens beneficiu de pe urma muncitorilor cărora le plăteşte asigurările sociale, dar nu le plăteşte salariile. Ceea ce, vă rog să notaţi, e diferit de Sentier, unde patronii plătesc mai ales salariile, dar nu asigurările...
- Pornind de aici, am putea face nenumărate supoziţii. Şi uite că n-avem timp pentru asta.
- Şi încă nu v-am spus tot. Am găsit în ateliere anhidridă acetică, ascunsă printre alte substanţe chimice. Activitatea întreprinderii este ideală pentru a cumpăra, fără a atrage atenţia, substanţe chimice folosite de turci pentru rafinarea heroinei, pe care le transportă la ei probabil prin acelaşi mijloc utilizat pentru a aduce drogul aici.
- Asta da, e ceva mult mai important. O să cerem punerea sub ascultare a telefonului lui Moreira, la întreprindere şi la domiciliu. Tu şi ceilalţi continuaţi să-l urmăriţi. Avem noutăţi în ce-o priveşte pe VL. E băgată într-o combinaţie încâlcită de prostituţie în care face pe intermediara. Şi, în plus, pe lista clienţilor se află Moreira şi Lestiboudois. Avem toate şansele să fi picat peste o reţea care revinde drogurile. Heroina noastră sau altele. Avem acum destule elemente ca să scoatem de la ea şi ce n-a mâncat. Attali, trebuie s-o găseşti urgent, o arestezi şi mi-o aduci aici pentru interogatoriu.

S-a făcut noapte. în passage du Désir, linişte desăvârşită. Să-mi iau un timp de gândire. Sunt încă în plină ceaţă, dar cel puţin am câteva piste. Moreira şi organizarea filierei aici? VL, Lestiboudois, clubul Simon şi revânzarea? Anna Beric

şi adunarea paralelor? Dar nimic care să mă lege de mafia şi de extrema dreaptă turcă. Dacă nu cumva, prezenţa, o singură dată, a Băncii Ciprului şi a Orientului. Să fiu foarte reţinut în raportul meu.

Mai întâi, rezultatele concrete obţinute de Attali şi Romero: câte ceva despre Moreira şi Martens ca să pot argumenta cererea
de punere sub ascultare a telefonului cât mai curând posibil. Nimic despre metodele folosite, bineînţeles. Apoi, Bema- chon-Aratoff, asta am făcut-o. Totul despre combinaţia lui Simon. Lista clienţilor. Cu mare plăcere. Reacţiile din sferele înalte nu vor întârzia. Cele două anchete trebuie să rămână în răspunderea grupului meu, prezenţa Virginiei Lamouroux, ca şi a lui Moreira, dovedind că ambele sunt legate de traficul de droguri. Nimic despre Citroenul CX şi filajul probabil. Să aştep-tăm. In ce-i priveşte pe Anna Beric şi Meillant, absolut nimic, asta-i grădina mea secretă.

Terminat. E trecut de ora 11 din noapte. Oboseală. Să depun raportul în drum spre casă. Şi regretul puternic de a nu-1 putea întâlni pe Soleiman. Amintirea trupului său adormit, sub pilota oranj. Pielea bronzată, sexul şi mai întunecat, aproape negru. Nici o grabă pentru cină. Câteva mezeluri cu garnitură de varză şi cartofi, într-o braserie, în dmm, şi gata.

SÂMBĂTĂ 15 MARTIE

Ora 10:00

Passage du Deşir

- Pentru început, vom lua oarecum la întâmplare câţiva oameni de afaceri şi câţiva politicieni.

Thomas şi Santoni ascultă şi notează, bucuroşi că Daquin preia chestiunea.

- N-avem nimic împotriva unui bărbat care se duce la curve, indiferent de ce soi ar fi acestea. încât, *a priori*, ne vom mişca blând. Dar ne străduim să facem lumină în asasinarea unei fetiţe thailandeze, o crimă comisă în data de 29 februarie de către un oarecare Icar. Aşadar să-şi dea fiecare pseudonimul, să spună ce-a făcut pe 29 seara, ce-a văzut în seara respectivă la clubul Simon... dacă sunteţi atât de amabil, domnule... Şi, cum suntem perseverenţi, stimate domnule, ne-am bucura să ştim de asemenea dacă o cunoaşteţi pe Virginie Lamouroux, în ce fel de circumstanţe aţi frecventat-o, dacă aţi folosit-o ca să vă procure fete şi droguri... îi vom contacta telefonic. Fireşte, nu sunt obligaţi să stea de vorbă cu noi. Dar le putem spune că anchetăm o crimă cu molestări sexuale asupra unui copil şi, în cazul că am fi nevoiţi să cerem un mandat pentru a-i putea convoca în calitate de martori,

1
3

am fi mult mai puţin discreţi. Iată şi lista cu numele celor ce-ar trebui contactaţi la telefon. E clar? La treabă!

Rămas de unul singur, Daquin începe cu Lestiboudois. Nu e acasă, joacă golf la International Club du Lys, la Chantilly. Telefon la club.

- Domnul Lestiboudois tocmai a sosit.
- Daţi-mi-1, vă rog. Comisarul Daquin la telefon.

E destul să amintească de club Simon, ca să obţină o întâlnire. La ora 13:00 la restaurantul clubului.

- Voi fi însoţit de unul dintre inspectorii mei.
- Vă aştept în hol. Şi, fireşte, sunteţi invitaţii mei la dejun. Reţin îndată o masă.

Iar acum, Kashguri. De ce m-aş opune oare curiozităţii de a-1 cunoaşte? Kashguri este în cartea de telefon şi răspunde la primul apel.

- Domnul Kashguri? Comisar Daquin, de la Brigada de Stupefiante. Va deranjez?
- Lucram. Spuneţi ce doriţi.
- L-am arestat de curând pe domnul Simon pentru proxenetism cu circumstanţe agravante. Figuraţi pe lista clienţilor lui obişnuiţi.
- Nu e ilegal.
- O ştiu la fel de bine ca dumneavoastră. Dar aş dori să vă pun câteva întrebări privind modul de funcţionare a acestui club particular.
- Si dacă refuz?

»

- Voi cere un mandat, îl voi obţine şi veţi fi convocat de o manieră, să zicem... mai oficială.
- Bine. Să-mi consult agenda. Aş putea să vă întâlnesc miercurea viitoare, la ora 10:00. Prefer să vin eu la dumneavoastră.

Si unde anume ar trebui să vin?

>

- Aş dori să vă văd mai curând.

-Mi-e imposibil. De altfel, n-aţi înainta mai repede nici apelând la judecător.

Daquin tace un timp.

-Miercuri, la ora 10:00, la sediul Brigăzii Teritoriale, passage du Désir, arondismentul 10, biroul comisarului Daquin.

Lasă receptorul jos şi rămâne câteva clipe nemişcat, privin- du-1 fix. Nu va fi uşor.

Ora 13:00

Rue Fiat

O întreagă dimineaţă de aşteptare într-un R5 de serviciu, în faţa casei lui Martens. Un imobil vechi, dar pe de-a-ntregul renovat, exact deasupra parcului Belleville. Fără-ndoială, una dintre cele mai frumoase panorame ale Parisului. Radio, cuvinte încrucişate, e a naibii de lungă o dimineaţă întreagă de aşteptare. Martens iese din casă şi o ia pe jos, costum-cravată, eleganţă sobră şi clasică. Face câţiva zeci de metri şi intră într-un restaurant, me Piat colţ cu me des Envierges. E primit ca un obişnuit al casei. Masă rezervată, la fereastră. Comandă o sticlă de şampanie. Soseşte o tânără splendidă, păr negm, ochi negri, expresie vie, atrăgătoare. îşi scoate mantoul, lung, gri, are pe ea o rochie oranj, foarte colantă, foarte scurtă. Romero şuieră admirativ.

Un dejun stropit din abundenţă cu şampanie, aparent foarte vesel. Afară e frig şi trist, nimic de băgat la ghiozdan. Oare asta să fie meseria pe care-ar fi trebuit s-o fac?

Apoi ei ies împreună şi, înlănţuiţi, se îndreaptă spre locuinţa lui Martens. Ce norocos e mizerabilul, ticălosul... Romero profită de răgaz ca să înfulece un sandviş.

Ora 13:00

Chantilly

Cu Santoni, maşină de serviciu, direcţia Chantilly. Lui Daquin nu-i trebuie prea

mult timp pentru a repera maşina care-i urmăreşte. Nu mai e un CX, ci un Peugeot 405. Filaj executat perfect, mai discret decât în ajun. Trebuie spus însă că şi circulaţia este mai aglomerată. Daquin se opreşte în faţa unei tutungerii, îşi notează numărul maşinii când trece prin dreptul lui. Apoi îşi
continuă dramul până la Club du Lys, fără să-i mai pese. Santoni n-a remarcat nimic.

Au sosit. Daquin urăşte cluburile de golf, amintiri din copilărie se năpustesc asupra lui, toate week-end-urile când era abandonat în această ambianţă luxoasă, pseudoenglezească. Acum, opreşte-te, gata. Gândeşte-te la altceva. îţi ajunge săptămâna asta.

Lestiboudois i-a zărit şi se îndreaptă spre ei. Un bonom, mic de statură, cu părul alb, durduliu şi amabil, îmbrăcat elegant, jachetă bej, lână şi antilopă, peste o cămaşă maro şi un pantalon din velur, la culoare. îi conduce spre sufragerie. O masă rezervată, puţin mai retrasă lângă un perete de sticlă. Feţe de masă albe, serviciu discret. Aperitive? Daquin comandă mărgărită, Santoni whisky, la fel şi Lestiboudois. Daquin se aşează cu spatele spre peretele de sticlă, ca să nu fie silit să privească terenul de golf, de un verde artificial şi petele galbene, desenate cu grijă în jurul obstacolelor. îşi aminteşte: copil, o duminică la barul terenului de golf din Saint-Cloud, tatăl lui într-un imens fotoliu de piele, bând whisky şi povestind, cu o căldură omenească rezervată în exclusivitate acestui sport, pas cu pas, partida pe care tocmai o câştigase. Din numai opt lovituri, el, un amator, jucător de duminică, ajungând de obicei la cincisprezece, chiar optsprezece lovituri.

Partida vieţii lui. în acest timp, soţia lui agoniza sub efectul unui savant cocteil de medicamente. Când au ajuns acasă, era moartă. Şi de atunci micul Théo a rămas cu impresia că tatăl lui ştiuse. De aceea jucase atât de bine în ziua aceea. Iar eu, eu i-am servit drept alibi.

Lestiboudois îşi pune mâna pe braţul lui Daquin.

- Vă supără ceva?

- Nici vorbă, domnule Lestiboudois. Ca să fiu totuşi sincer cu dumneavoastră, mi-e puţin cam greu să vă văd în închipuirea mea, făcând gimbuşlucuri amoroase, în faţa aparatului de filmat, la club Simon.

- Aveţi perfectă dreptate. Nici măcar nu m-am aşezat vreodată pe unul dintre paturile acelea.

Soseşte chelnerul. Câte un grătar mixt. Şi un spumos rece de Saumur.

- Şi atunci, explicaţi-mi, vă rog, de ce aceste sume vărsate lunar?

- Eu conduc sectorul de exporturi într-o mare firmă franceză de cosmetice şi alte produse de frumuseţe...

- Asta ştim.

- In această calitate, mă ocup de clienţii noştri din lumea întreagă, care vin să semneze contracte foarte importante. Parisul are reputaţia lui, nu-i aşa? Când ajung aici, toţi îşi doresc... (ezitare, stinghereală?) s-o spunem pe şleau, îşi doresc un cur. Folies Bergère, Crazy Horse nu mai corespund exigenţelor clientelei noastre. Poate doar vreunui reprezentant Chrysler din Iowa sau unui fermier danez, în nici un caz persoanelor cu care tratăm noi. Agenţiile specializate de call-girls pentru oamenii de afaceri, care furnizează fete foarte drăguţe poliglote, şi care să-i însoţească pe clienţii noştri la dineuri sau la spectacole şi să se culce apoi cu ei, reprezintă un anume nivel. Folosim şi noi uneori aceste agenţii. Dar club Simon, credeţi-mă, e o idee genială. Am găsit acolo manechine superbe, pe unele dintre ele clienţii noştri apucaseră să le vadă în fotografii, prin reviste, tinere care ştiau să lase impresia de amatoare. Şi apoi, genul ăsta de secret: abonat, pseudonim, o cheie, e foarte incitant. Şi caseta video... îţi iei caseta şi pleci încântat. O amintire cu adevărat personală, şi nu un „suvenir“ de prost gust din „Parisul vesel“. Unii dintre cei care au venit de mai multe ori îşi aduc propria lor casetă, cu un generic pregătit de acasă. Pot spune că astfel, club Simon ne-a ajutat să încheiem câteva contracte internaţionale grase. O excelentă investiţie.

- întreprinderea plăteşte?

- Bineînţeles. Bani incluşi în cheltuielile de protocol. în ce mă priveşte, îi însoţesc pe clienţii noştri, controlez dacă totul merge cum trebuie şi apoi plec.
- Care e pseudonimul dumneavoastră?
- Homer. Am impresia că toate pseudonimele sunt extrase, mai mult sau mai puţin, din Antichitatea greacă.
- Bine. Să trecem la fetele pe care le folosiţi. De fapt, nu sunt decât fete?
- - Nu, nu întotdeauna. (Lestiboudois e roşu la faţă.)
- Să ne oprim la fete. Cine sunt intermediarii?
- Simon ne-a dat coordonatele unei anume Virginie Lamou- roux. Eu îi telefonam cu câteva zile înainte. îi spuneam, în linii mari, cam ce ne-ar trebui şi ea se îngrijea de toate. A mers perfect întotdeauna. Si am ieşit mult mai ieftin decât folosind reţelele obişnuite de call-girls.
- Cum se efectuau plăţile?
- în cazul nostru, ne-am pus de acord ca fetele să nu ceară nimic de la clienţi. Ele îşi trimiteau nota de plată a doua zi direct la întreprindere. Eu verificam totul. Dacă apărea un litigiu, îl rezolvam cu Virginie. O fată formidabilă, comisare. Mă rog, o activitate mai specială, dar astfel îşi plătea studiile, cred că ştiţi.
- Da, ştiu. Vrea să se facă muzeograf. Cum luaţi legătura cu ea?
-Telefonic. îmi răspundea robotul. Şi în cursul zilei, mă chema ea. Pentru plată, îmi trimitea nota şi-i expediam banii prin poştă.
- Tot din fondul de protocol?
- Bineînţeles.
- Câteva întrebări suplimentare. Cine v-a pus îh legătură cu club Simon?
- Domnul Hershel, im industriaş aflat în topul informaticii. Şi acesta un sector extrem de expus concurenţei internaţionale.
- Aţi folosit uneori serviciile tinerelor thailandeze?
- Nu cred, nu. Interesul nostru viza autenticul parizian.
- Aţi închiriat un studio în seara de vineri 29 februarie?
- Nu, domnule comisar. Noi închiriem doar în cursul săptămânii. Clienţii noştri se întorc acasă în week-end.
- In familie...
- Exact, în familie.
- Se consumă droguri la aceste serate?
-Nu ştiu. (Lestiboudois s-a înroşit din nou.) Dar n-ar fi exclus. N-am fost niciodată de faţă.
- Un pic de curaj, zău aşa, e o convorbire particulară.
–
- Anumiţi clienţi au făcut uneori aluzie la droguri, în faţa mea. Ei mi-au spus simplu că fetele le procurau orice le-ar fi dorit inima. Nu trebuia decât să le ceară. Dar eu mă prefăceam că nu înţeleg.
- Şi-n notele de plată?
- Asta nu apărea niciodată. •
- Nu ca atare, dar poate sub altă formă...
- Ei bine, da, anumite note de plată erau mai piperate decât altele, o dată am şi întrebat-o pe Virginie şi atunci ea mi-a dat lista produselor ce le fuseseră oferite clienţilor noştri în seara respectivă. După aceea, n-am mai pus niciodată întrebări.
- Despre ce fel de produse era vorba?
- Haşiş şi LSD, în ziua aceea. Ascultaţi, domnule comisar. Sunt pe deplin conştient că toate astea nu sunt nici foarte legale, nici foarte morale. Dar suntem angajaţi într-un adevărat război economic, nu putem lăsa întreprinderile noastre să piardă teren în faţa concurenţei străine. Asta ar însemna ca Franţa însăşi

să piardă din forţa ei.

- Nu vă mai daţi atâta osteneală, domnule Lestiboudois. Dacă aş vrea, aş putea rosti eu însumi un discurs identic.

O îngheţată, o cafea.

- Vă mulţumim pentru toate, domnule Lestiboudois.

întoarcerea. Conduce S antoni. Daquin pe locul din dreapta. Tăcere.

- Ce i-ar mai plăcea lui Lavorel s-audă toate astea. (Şi, câţiva kilometri mai departe:) Un jucător de golf e în stare de orice.

Santoni, perplex.

Om 16:15

Passage du Désir

- Şefu', am veşti bune şi veşti rele. Cu ce vreţi să încep?
- începe prin a-mi face o cafea, Attali, şi apoi ia-o cu cele rele.
- VL pare de negăsit. N-a dormit la colega ei, n-a lăsat nici un mesaj şi junele Sobesky n-a mai revăzut-o. Nici unul dintre cei cu care lucrează n-a mai auzit vorbindu-se despre ea de ieri de la prânz.
- O să mai vedem mâine dimineaţă. Mai departe.
- Echipa de la Stupefiante, care de lunea trecută supraveghează cele două prăvălii, a lăsat un pachet mare de fotografii. Le-am cercetat, le-am confmntat cu ale noastre. Am întocmit un fişier de vreo treizeci de figuri, să zicem nucleul dur care frecventează prăvăliile. Nu ne mai rămâne decât să le identificăm. Am putea începe prin a le confrunta cu cele douăzeci şi două de nume găsite la ONI. Ceea ce riscă să ne ia mult timp şi ne cere destul de mulţi oameni.
- Nu cred. Mă ocup eu. Altceva?
- Colegii de la Stupefiante ne semnalează faptul că vineri, în afara administratorului, n-a călcat pe-acolo nici picior dintre obişnuiţi.

-Ieri? Hopa, foarte interesant! Roagă-i să menţină totuşi supravegherea până luni.

- Credeţi că traficanţii au neutralizat prăvăliile după arestarea lui VL?
- Foarte posibil. Mai ai şi altceva?
- Da. Asociatul american al lui Sobesky este la Paris.
- Dă-i drumul. Povesteşte. (Daquin e dintr-o dată foarte încordat.)
- Sobesky i-a telefonat aseară unui fabricant, pe care urma să-l vadă, în week-end, la Deauville, ca să contramandeze întâlnirea, fiindcă asociatul lui de la New York sosise pe neaşteptate. In seara asta, iau masa împreună.
- Baker nu i-a telefonat?
- Nu, am ascultat încă o dată toată banda. Nici urmă de aşa ceva.

-Joi sau vineri, Baker e la Paris. Vineri VL dispare. Tot vineri, prăvăliile sunt scoase din circuit. O coincidenţă?

- Staţi puţin, încă n-am spus tot. Aproape întreaga zi de vineri, Sobesky s-a certat violent, la telefon, cu reprezentanţii lui. Ei nu mai vor să-i plaseze noua colecţie de impermeabile; preţurile sunt mici, marjele neîndestulătoare.
- Pasionant.
- Impermeabilele urmează a fi livrate la sfârşitul lunii. Sosesc din România.

România: şase sute de kilometri de graniţă cu Bulgaria.

Ora 18:00

Villa des Artistes

Taxi. Să trec pe-acasă; fac o baie, mă schimb, citesc puţin, înainte să mă văd cu Lenglet. Şi, dintr-o dată, oboseala. Se gândeşte că probabil e urmărit, că se duce acasă, dar Soleiman nu va fi acolo, şi e păcat. Deschide uşa. Şi rămâne ţintuit locului, fără să aprindă lumina. Miros de tutun. Nu atât de tare încât să-l simtă un fumător, dar pentru el care nu suportă tutunul, nu există nici o îndoială. Un necunoscut a intrat în casă şi a rămas destul timp ca să fi fumat una sau mai multe

ţigări. Dar ce să caute aici? Hârtii? Nu ţine în casă. Să pună microfoane? Bombe? Dacă aprind lumina, poate să explodeze. Dar dacă nu o aprind şi nici nu plec imediat de aici, cel care poate mă urmăreşte afară, şi care acum în mod sigur se află la poarta de intrare, va şti că ştiu. Şi dacă-i vorba de traficanţi, şansele mele de a-i prinde slăbesc. Daquin se lasă pe vine, cu spatele spre interior şi întinde mâna ca să aprindă lumina.

Nu se întâmplă nimic. Bun. Se aşează cu totul, îşi întinde picioarele, respiră, se relaxează. Acum, să reflectăm puţin. Cineva îl urmăreşte. Pentru a afla unde a ajuns cu ancheta? Există mijloace mult mai simple şi mai discrete, la îndemâna atât a brigăzilor de poliţie concurente cât şi a traficanţilor. Ca să descopere cine ştie ce pentru a face presiuni asupra lui, într-un fel sau altul să-l şantajeze? Unii care ştiu că e homosexual. Si sunt destui. Posibil. Mai mult ca sigur că i-au pus microfoane. N-are nici un rost să-mi asum vreun risc. Nu mă mişc din locul ăsta şi mâine aduc specialişti să-mi controleze casa. Mai sunt două ore până la întâlnirea cu Lenglet. încearcă să se instaleze cât mai comod posibil, acolo unde se află. Şi n-am la îndemână nimic de citit.

Amintirea tatălui său, ca la prânz, la club. Autoritar şi rece. Rece. Nu l-a atins măcar o singură dată. Nici un sărut, nici măcar o strângere de mână. Când făcea dragoste cu soţia lui, mama mea, îşi punea mănuşi. Mama mea, care se îndopa cu alcool şi medicamente ca să uite de soţul ei, tatăl meu. Momentele cele mai fericite ale copilăriei lui, nesfârşitele hoinăreli prin pădure, în timpul vacanţelor la bunica. Şi apoi, violul, în aceeaşi pădure, când avea treisprezece ani. Anul morţii mamei sale. într-o străfulgerare, un gând chinuitor: n-am nici un mijloc de a-1 apăra pe Soleiman. Un flash: trupul bronzat, sub pilota oranj. Adormit. Neînsufleţit. Nu vreau să mori.

Ora 17:00

Hipodromul de la Vincennes

La volanul maşinii sale R5, Martens intră în parcarea rezervată proprietarilor şi antreprenorilor. Romero îi lăsă un avans, apoi se prezintă la intrare cu legitimaţia de poliţie. Controlorul ridică din sprâncene, dar îi permite să intre. Până-şi parchează maşina şi, gata, i-a şi pierdut urma lui Martens. Romero pătrunde în incinta pistelor de alergare şi-şi procură programul alergărilor din nocturnă, care vor începe peste două ore. In cursa a doua, L'Or du Rhin, proprietar D. Martens. Romero se duce în zona grajdurilor, le găseşte pe acelea unde se află caii care aleargă în cursa a doua. Şi aici, în labirintul boxelor, îl zăreşte pe Martens care, febril, se aferează pe lângă un trăpaş frumos, de gabarit mic, un roib iute, nervos. Exact când Romero ajunge la înălţimea boxelor, jocheul şi îngrijitorul îl împing cu gentileţe, dar ferm, pe Martens să iasă de-acolo.

- Acum, plecaţi, domnule, calul începe să fie nervos. Du- ceţi-vă să beţi ceva, ne vedem după cursă.

O clipă de inspiraţie şi Romero îl ia pe Martens de braţ, un zâmbet întins pe toată faţa, apoi îşi ia avânt:

-Ei bine, asta e, al meu sunteţi, vă poftesc să bem ceva împreună.

Martens se lasă pe braţul lui şi-l urmează. Nu vrea să urce la restaurantul panoramic, preferă să rămână în holul mare unde se înghesuie pariorii: se simte mai bine aşa, în anonimat, ar prefera chiar să-l înghită pământul. Se duc amândoi să ia un pastis la barul de la parter. E lume multă, zăpăceală, dar nici un risc să se piardă unul de altul, Martens s-a agăţat de Romero ca şi cum dintr-o dată acesta ar fi singurul lui reazem.

- Ştiţi, e pentru prima dată că unul dintre caii mei aleargă la Vincennes.
- Aveţi mai mulţi?
- Nu, doar doi. îi antrenez în Ome, la două sute de kilometri de Paris. îmi trebuie timp ca să ajung acolo, să-i văd alergând, dar nu pierd nici una dintre cursele la care participă. Şi dumneavoastră?

Să rămână evaziv, altfel cum ar putea să-şi explice prezenţa în perimetrul boxelor? Dar întrebarea şi răspunsul n-au nici o importanţă, Martens nu e

preocupat decât de sine şi de caii lui. Romero mai comandă un rând.

- V-aţi făcut pariurile pentru prima cursă?
- Nu, nu încă.

-Duceţi-vă repede, vă aştept aici şi apoi mergem să ne instalăm în tribune.

Romero n-a jucat în viaţa lui la curse, n-a pariat nici la hipodrom, nici la PMU, la tutungeria din colţ. Trage cu ochiul la ceea ce fac persoanele din faţa lui şi pune de două ori câte zece franci pe doi cai la întâmplare, nr. 4 şi nr. 11. Iar pentru cursa a doua, cinci sute de franci pe L'Or du Rhin. Exclus să fi pus mai puţin. Dacă or să mi-i deconteze sau nu, e altă poveste.

Urcă amândoi la tribune. Martens e palid, încordat, din ce în ce mai tăcut. Romero e cucerit de spectacol. în seara care se lasă proiectoarele dau o lumină ireală. Trăsurile cu două roţi trec si revin prin faţa tribunelor, cai automatizaţi, cai zburători, demaraje aiuritoare. Şi vuietul tribunelor, deocamdată în surdină. E răcoare. Caii sunt la start. Au plecat. Romero încearcă să-i descopere pe nr. 4 şi nr. 11. Dar nu reuşeşte. Din fericire, există comentatorul care însoţeşte întreaga cursă cu un fel de recitativ. Vuietul creşte. Nr. 4 ia conducerea, tribunele urlă, 4 a câştigat, tribunele se golesc. înnebunit, Romero se întoarce către Martens: Am câştigat. Un surâs pierit pe faţa lui Martens: Felicitări.

- Nu-mi place deloc cum arătaţi. Nu vă las singur. O să-mi iau banii ceva mai încolo.

-Trebuie să ştiţi că pentru mine este extrem de important să-mi văd calul alergând la Vincennes. N-aş fi crezut ca aşa ceva să fie cu putinţă. Culorile mele pe acest teren... Dar aţi văzut, cota nu e prea bună.

- De cât timp sunteţi proprietar?
- De cinci ani. Cinci ani în care le-am consacrat cailor toate paralele şi toate week-end-urile mele.

Pe puţin cinci ani de când durează combinaţia lui, îşi spune Romero. Caii din cursa a doua au intrat pe teren, L'Or du Rhin, nr. 5, cazacă gri, două benzi oranj, tocă oranj. Romero, un flash: rochia tinerei de la dejun, acelaşi oranj, mantoul gri. Un cadou de la Martens?

Caii sunt pregătiţi. Plecarea de la autostart, pe linia din faţă. Martens se agaţă de braţul lui Romero. Comentatorul şi-a reluat psalmodierea. Nr. 5 ratează startul, dispare în mijlocul plutonului. Surprins, Romero constată că i se strânge inima. Martens tremură, mormăie, îi vorbeşte calului ca o mamă bebeluşului ei bolnav. Caii trec prin faţa tribunelor. Tropăitul copitelor, vuietul tribunelor. Nr. 5 în anonimat. Romero nu reuşeşte să-l descopere. Linia din faţă, nr. 5 se apropie de exterior. Ultima turnantă: nr. 5 prinde viteză tot mai mare, tot singur, în exterior. Ultima linie dreaptă, comentatorul e surescitat, nr. 5 depăşeşte plutonul, minunat efort, accelerează, linia de sosire, nr. 5 o trece primul. Romero respiră greu, a fost de-a dreptul hipnotizat de cursa lui L'Or du Rhin încât de data asta nici n-a mai auzit tribunele. Se întoarce spre Martens care stă jos alb ca varul şi cu lacrimi în colţul ochilor.

- Vă rog să mă scuzaţi, mi se-nvârte capul.

Romero îl priveşte cu atenţie: să nu-1 las singur nici o clipă, acuş-acuş cedează. Instinctul vânătomlui. îl ridică de braţ şi-l pune pe picioare.

- Trebuie să mergem să-i salutăm pe învingători.

îl susţine şi în continuare ca să se poată mişca.

înghesuială, râsete, îmbrăţişări, felicitări. Oficialii, cupa.

Toate acestea, cumva în grabă. Jocheul aleargă şi în cursa a patra, încă nu are timp pentru Martens. Acesta îşi însoţeşte calul până la boxa lui. Romero profită pentru a da fuga să-şi încaseze biletele câştigătoare, în timp ce se desfăşoară cursa a treia. încasează mai mult decât salariul lui pe o lună. Găseşte că seara virează brusc în suprarealism. Fuge la boxe. îl găseşte pe Martens, care-şi contemplă calul, îndrăgostit şi complet aiurit. Este într-adevăr foarte frumos un trăpaş după cursă, dezintegrat parcă de efort.

îngrijitorul îl spală, îl usucă, îşi pregăteşte cele necesare ca să-i protejeze picioarele.

- Să mergem, s-a terminat. Trebuie să sărbătorim.

Martens se trezeşte.

-De acord. (Către îngrijitor:) Spune-i şefului tău că ne găseşte la Rendez-vous des Trotteurs, dacă vrea să ne întâlnească după curse.

Ora 22:00

Closerie des Lilas

Pianistul atacă o arie de jaz. Daquin se aşează la masa lui Lenglet care-1 aşteaptă, pe bancheta roşie din braserie, ţinută strictă, costum şi cravată.

- Cum ţi-a mers azi la minister?

-Aşa şi-aşa. M-am cam săturat de aerul închis din ca- sa-mamă. Am chef să mă întorc în Orientul Mijlociu, ca să fiu bine plasat, în primele rânduri, când se va declanşa războiul mondial, pe care ni l-a anunţat Giscard de Anul Nou.

- Nu crezi în acest război?
- Deloc. Ca şi tine, de altfel. Nu-i aşa? îmi amintesc că la facultate aveam aceleaşi vederi, făceam la fel analizele politice.
- Da, însă au trecut mai bine de zece ani de-atunci. Poate că mi-am ieşit din mână.
- Muşchi tartar. De două ori. Şi un Beaujolais rece.
- Ai aflat ceva despre omul meu?
- Da, şi chiar multe. în primul rând, prudenţă, să nu te încrezi în el. Nu-1 atinge decât dacă eşti sigur de lovitură, de nu, te-nghite cu fulgi cu tot.
- Te deranjează dacă-mi notez câte ceva?

-Deloc, dar ca de obicei nu ştii nimic de la mine. Să începem cu începutul. Omul aparţine unei importante familii iraniene, proprietari de pământuri extrem de bogaţi, din anturajul Şahului. A urmat, ca student străin, Politehnica, promoţia 1959. A fost un timp în Statele Unite, apoi s-a întors în Iran. Din 1970 a servit ca intermediar în negocierea tuturor contractelor importante dintre Franţa şi Iran, în special la Eurodif. El a reuşit să
obţină decizia iraniană. N-am verificat cifra exactă a contractului, îţi atrag atenţia totuşi că ajunge la mai multe miliarde de franci. In ianuarie 1979, a părăsit Teheranul, aproape în acelaşi timp cu Şahul, numai că el a venit în Franţa. întâmpinat de reprezentanţi ai guvernului la aeroport, poţi să-ţi imaginezi scena. S-ar zice că încă mai are destule legături în ţara lui, acolo unde luptele politice sunt atât de complicate, de vreme ce Banca Centrală a Iranului l-a luat ca expert în procesul pe care l-a intentat, la Paris, contra Bank of America, miza cifrându-se la miliarde de dolari. El este de asemenea „consultantul“ grupului parlamentar de studiu asupra Iranului şi expert al guvernului francez în probleme iraniene în grupele de lucru europene. în momentul de faţă, în plină criză a ostaticilor, şantaj american, ameninţări de război şi toate celelalte, nu-i nevoie să-ţi fac o schiţă. Pe lângă aceste activităţi, mai mult sau mai puţin oficiale şi care probabil sunt plătite gras, mai este şi împuternicitul pentru Europa al Băncii Ciprului şi a Orientului, puţin cunoscută aici, dar care este pivotul întregului trafic de arme din Orientul Mijlociu. Te las să-ţi imaginezi singur cam ce reprezintă asta. Este cu adevărat puternic.

Daquin se lasă pe spate m scaunul lui. Pianistul atacă tema din *Blue Monk.* Nu e la înălţime, dar n-are a face, ascultându-1 îţi poţi aminti de marii interpreţi. Un moment de intensă fericire. Un adversar, un adevărat adversar. O provocare, sentimentul primejdiei. Tipii ăştia, cei patru, pe unul dintre ei îl voi avea m mână.

Lenglet îl priveşte, zâmbind:

- într-o zi, Théo, o să dai de dracu'.
- Posibil. Dacă scap cu bine, te caut în Orientul Mijlociu, să mă angajezi ca mercenar.
- Până atunci, ce-ai zice de-o mică vânătoare, în seara asta?
- Mai degrabă m-aş îmbăta, dar te însoţesc o bucată de drum.

Ora 23:00

Vincennes

Un bistrou popular, de cealaltă parte a lui avenue de Joinville. Băieţi de grajd, jochei, antrenori, proprietari, pariori, escroci de tot felul, toată lumea trăieşte aici din trap şi despre asta
vorbeşte. Martens intră, urmat de Romero. Un murmur: e cunoscut de obişnuiţii localului. Ajunge la bar şi anunţă:

- De băut la toată lumea, fac cinste pentru calul meu, L'Or du Rhin, din cursa a doua.

Martens şi-a recâştigat aplombul, dar e deja uşor ameţit. Romero ştie cum să conducă lucrurile în continuare. Să soarbă doar câte puţin, să-l facă pe Martens să bea cât mai mult şi să fie gata să-l culeagă. Să se ţină tare cam două ore, în mijlocul acestui du-te-vino neîncetat, în bistroul înţesat de lume. Are o senzaţie de greaţă, n-a mâncat mai nimic pe ziua de azi.

Si apoi, brusc, Martens leşină. Emoţiile, alcoolul. Romero îl înhaţă din zbor. îl duce până la R5. Aerul curat, câteva palme, Martens îşi revine, Romero îl ajută să vomite. îl caută prin buzunare, scoate cheile maşinii, cheile casei, apoi îl urcă în R5. Doarme. La drum.

DUMINICĂ 16 MARTIE *Ora 1:00 Rue Piat*

Romero îl târâie pe Martens, care e tot adormit, afară din maşină. La intrarea în imobil nu este cod, numai un interfon. Ascensor, etajul cinci. A reuşit să deschidă. îl lasă pe Martens la intrare, lungit pe jos. Aprinde lumina, face înconjurul apartamentului: spaţios, bine amenajat, bucătărie, o sufragerie mare, o cameră pentru prieteni, poate puţin cam rece. La intrare, o scară în spirală. Romero urcă şi, ce să vezi, surpriză! Un spaţiu mare, complet degajat, numai din sticlă, care dă spre o terasă plină de flori şi, de acolo, întreg Parisul, din Montmartre până-n Montpamasse. La această oră, oraşul e mai slab luminat, o privelişte de-a dreptul emoţionantă. La dreapta scării, un pat imens şi, în spate, o baie de două persoane, încastrată pe o estradă. De-a lungul peretelui, dulapuri, un lavabou. La stânga scării, cu faţa spre Paris, un birou cu nenumărate sertare, o masă joasă, canapele. Romero trage câteva sertare. Dosare aranjate cu grijă în mape transparente de plastic, fiecare având un nume şi un număr. Le răsfoieşte. Mai mult decât spera: se află aici tot traficul, clasat riguros, aşa cum se învaţă în administraţie.

1
4

Romero coboară, îl ia pe Martens, care sforăie, şi-l cară cu destulă greutate până-n dormitor. El sforăie în continuare. Romero îl întinde pe pat şi, cu precauţie, îi scoate pantofii. Apoi se-ndreaptă iute spre birou, aruncând câte-o privire celui adormit. Martens aprovizionează cu permise de şedere şi permise de muncă virgine, dar ştampilate, o întreagă reţea de distribuitori: ambasade străine, dar mai ales poliţişti francezi. Nimic legat de vreo întreprindere. Nimic privitor la Moreira. La ambasada turcă, un oarecare Turgut Sener cumpără o sută de permise pe an. Martens le vinde cu două mii de franci bucata. Exact în clipa asta, Martens se răsuceşte puţin şi mormăie. Romero se-ndreaptă rapid spre el, să nu care cumva să ezite, îşi scoate revolverul şi-i aplică o lovitură seacă, după ureche, cu patul armei. Martens cade la loc, ca un sac. Un timp, ca să se asigure că nu e mort, apoi Romero fuge înapoi la birou. Mai mult ca sigur că mâine Martens nu va fi în stare să-şi amintească nimic.

Să examineze sistematic toate dosarele, să ia note. Să pună totul la loc exact cum a fost, să lase cât mai puţine urme cu putinţă. Când pleacă, e 5:00 dimineaţa, înainte să iasă, aruncă o privire asupra Parisului luminiscent. Martens doarme liniştit. Să stingă toate luminile. Să lase cheile pe jos, la intrare.

Romero ajunge acasă. Mediocra, apartamentul lui... Două camere micuţe, bucătărie, baie. Spre curtea interioară, soare şi linişte, deasupra fabricii de conserve de came, bună dimineaţa, vara, tuturor mirosurilor. Stă multă vreme sub duş, se rade, se schimbă... şi descoperă în buzunarul pantalonilor teancul de bancnote. A uitat cu totul de bani. îi pune cu grijă în dulapul din bucătărie. Şi înfulecă un mic dejun copios: pâine, ouă, brânză, un suc de portocale şi o juma' de litra de cafea. Şeful va fi încântat, iar el s-a distrat, pe bune.

Ora 1:00

In zona Operei

Un bar, fotolii adânci, lumini estompate, pian, întâlniri. La subsol, contactele sunt mult mai strânse. Lenglet coboară rapid. Daquin n-are însă nici un chef să-l urmeze. Adâncit într-un foto-
liu dintr-un colţ mai întunecat, soarbe câte o înghiţitură de coniac, cu ochii pe jumătate închişi. O să tot bea până la sfârşitul nopţii. Ciocnind cu amintirea mamei sale. Din când în când, câte o privire în jur. Oare cine îl urmăreşte? Să fie bărbatul ăsta, de vreo patruzeci de ani, puţin cam ţeapăn, pe scaunul înalt de la bar? Sau unul din fermecătorii adolescenţi, care trec întruna prin faţa lui? Spre dimineaţă, unul dintre aceştia vine şi i se aşează pe genunchi.

- Ce faci, frumosule brunet, bei aşa de unul singur?

Daquin îi zburleşte părul, îl sărută pe frunte. Altă dată, poate.
Apoi se ridică şi o ia din loc. Coboară iute la subsol, se duce la toaletă. Un itinerar cunoscut, folosit nu o dată. O uşă pe care scrie PARTICULAR, un culoar neluminat, mai multe uşi închise şi, la capăt, altă uşă, o scară, o curte, încă o curte. Şi, în fine, o stradă paralelă cu cea pe care se află intrarea la bar.

S-a făcut ziuă. După o noapte pe care ai petrecut-o bând în întuneric, când dai astfel de lumina zilei, faci întotdeauna un mic şoc. Să nu laşi să te cuprindă beţia. Să mergi repede până la Halles, care se află în apropiere. Cabina telefonică, numărul şefului. E 7 dimineaţa, o oră decentă.

- Vino imediat.

Taxi, un imobil burghez, în boulevard Malesherbes, cartier sinistru. La etajul al doilea, un apartament mare, liniştit. Probabil că toţi ai casei mai dorm. Şeful îl conduce în bucătărie, o surpriză plăcută: un mic dejun în toată regula e pregătit pe masă. Cafea, brioşe, unt, dulceaţă, suc de portocale, iaurturi. Exact ce trebuie ca să ştergi urmele nopţii. Daquin povesteşte. Filajul - a fost urmărit cel puţin de două ori - şi, ieri, o vizită la locuinţa lui. Să fie de-ai noştri, sau traficanţii?

Şeful se strâmbă, nu-i prea vine să creadă. Miros de tutun stătut, aiureli de fată bătrână. Drept cine-1 ia ca să-i înghită chestia asta? Si, totuşi, să nu rişte, să nu lase să i se întâmple ceva unuia dintre cei mai străluciţi comisari ai lui.

-Mă voi îngriji personal de treaba asta Lasă-mi, te rog, cheile de la casă. Şi ne

vedem în seara asta, la mine, la birou.

Dacă totuşi Daquin n-a luat-o razna, dacă într-adevăr e urmărit, oare cine trage sforile? Nimic cert.

Ora 10:00

Passage du Désir

Daquin le zâmbeşte celor doi. Beţia a început să se destrame.

- Cine începe? Attali?
- VL nu s-a prezentat în dimineaţa asta la comisariat.

-Bine, la treabă, Attali. Notă către toate poliţiile să fie căutată. Şi află-mi totul despre ea, familie, prieteni, clienţi.

Daquin se întoarce spre Romero, care-şi povesteşte seara şi noaptea. Simte interesul şi amuzamentul lui Daquin şi devine radios. Attali îl invidiază.

- Martens vinde partenerilor săi acte virgine, dar autentice, cu două mii de franci bucata. Clandestinii, cu numele lor înscris acolo, le plătesc cu sume între cinci şi şapte mii de franci. O trebuşoară pe cinste. Dar mă îndoiesc că ar fi implicat direct în filiera drogului. Clienţii lui sunt foarte diversificaţi.

Romero împinge în faţa lui Daquin teancul de note luate peste noapte. Daquin le răsfoieşte distrat.

- Martens ăsta ar putea să te găsească?
- Să mă recunoască, desigur. Dar nu să mă găsească. Nu ştie nimic sigur despre mine, nici măcar numele nu mi-1 ştie.
- Poate să-şi dea seama curând că i-a fost răscolit biroul?
- Nu în mod obligatoriu. Am luat dosarele unul câte unul şi am pus fiecare foaie exact la locul ei. Am fost extrem de atent. Şi n-am luat decât un singur original.

Şi Romero pune pe birou o foaie acoperită de cifre şi date. In fiecare lună, zece permise de şedere şi zece permise de muncă virgine. Preţ pe bucată: două mii de franci. Data livrărilor, data încasărilor. Destinatar: Pierre Meillant. Daquin nu încearcă să-şi ascundă surpriza şi interesul.

- Romero, pot spune că ai cu adevărat norocul de care e. nevoie ca să fii un bun poliţist. Nici o vorbă lui Thomas ori Santoni, evident, sunt apropiaţii lui Meillant. Şi despre partea turcă, ai ceva?
- Omul lui Martens la ambasadă, cel care cumpără regulat acte, este un oarecare Turgut Sener. Asta-i tot ce ştiu. Actele în regulă ale turcilor, care ne-au pus pe urmele lui Martens şi Moreira, nu par a fi fost cumpărate. în orice caz, eu nu le-am găsit urma. S-ar putea să fie un schimb de servicii.
- Trebuie să găsim orice l-ar putea apropia pe acest Sener de Sentier şi de droguri. Dacă memoria nu mă înşeală, ai stabilit deja un „contact“ la ambasadă?
- Da, domnule comisar.
- Ei bine, a venit momentul să-l activezi, cum se exprimă spiritualii noştri confraţi din serviciile secrete.

Romero se simte puţin cam stingherit. Dar n-are ce spune. Acum două luni, când a început să lucreze cu Daquin, i-a telefonat o verişoară: o rudă îndepărtată („E nepoata sorei uneia dintre străbunicile mele.“ „Stai aşa, că nu te mai pot urmări.“) sosea în Franţa ca secretară la ambasada Turciei. Ca să vezi, interesant! îi place să se vadă cu francezi, uneori chiar iese în oraş. („Ca să-ţi spun totul, am impresia că i-ar plăcea să se mărite cu un francez, ca să părăsească definitiv Turcia, unde n-ar mai vrea să pună piciorul, mi-a zis ea.“) Ai-ai-aL. Romero şi-a reprezentat pe loc o uscătură descărnată şi ursuză... De atunci, i-a telefonat de două ori acestei rude îndepărtate, conştiinţa profesională i-o cerea, fără s-o întâlnească însă niciodată. în esenţă, problema era să întreţină legătura telefonic, evitând însă relaţiile strânse. Pfui... Şi uite că am ajuns şi la asta.

Noi întâlniri cu abonaţii de la club Simon. Primul mărturiseşte fără nici o reticenţă participarea la club, sub pseudonimul Minos (i s-ar potrivi de minune unui

asasin de copii) şi oferă aproximativ aceeaşi versiune ca şi Lestiboudois. Sectorul lui - derivatele din petrol. Clienţii arabi au fost încântaţi de serile la club Simon. Apoi se îmbarcau cu toţii, fete şi băieţi, să-şi încheie noaptea în cele mai scumpe baruri din Paris şi când erau mulţumiţi de performanţele lor, proiectau în public casetele pe care le înregistraseră.

- Aţi fost vreodată cu ei?
- Eu? A, nu, niciodată. Mi s-a povestit.

Thailandezele: nu, nici măcar n-am încercat, nu erau în spirit parizian. N-o cunoaşte pe Virginie Lamouroux.

Al doilea e mult mai interesant. Un oarecare Lamergie, activând în domeniul agroalimentar. Pseudonimul lui, Teseu (Ca să vezi... în fine!) şi recunoaşte că a participat întotdeauna la seratele pe care societatea lui le oferea clienţilor străini. Şi că a folosit în mai multe rânduri serviciile tinerelor thailandeze. Când Daquin face precizarea că e vorba de fetiţe de zece-doisprezece ani, sclave cumpărate, vândute şi închise, lăsate fără haine în studiouri ca să nu poată fugi, nu pare impresionat din cale-afară şi declară simplu că nu era la curent. O cunoaşte bine pe Virginie Lamou- roux, la ale cărei servicii a recurs în mai multe rânduri.

Şi, vineri 29 februarie, seara? îşi scoate agenda. La acea oră era la club, cu doi clienţi şi cu fetele aduse de Virginie Lamouroux.

*

Numele? Estelle, Maud şi Véronique, mai mult nu ştie, dar le-ar putea recunoaşte.

N-a remarcat nimic în seara aceea? Nu. Serata s-a terminat devreme, spre miezul nopţii, greu de spus exact la ce oră. In holişorul de la subsol, a dat nas în nas cu Virginie Lamouroux, care ieşea dintr-o cabină de proiecţie.

- Sunteţi sigur?
- Absolut. (îşi răsfoieşte agenda.) Atunci am fost pentru ultima dată la club. Am salutat-o pe Virginie, părea în formă. I-am propus să ni se alăture, mergeam la masă, dar a refuzat.
- Era singură?

-Da.

- Şi vă amintiţi din care cabină de proiecţie ieşea?

Lamergie se concentrează.

- Eu veneam din studioul din fund. (Daquin verifică la iuţeală pe notele din faţa lui.) Virginie ieşea din cabina din stânga, de la baza scării.

Daquin îşi cercetează din nou planul, deşi ştie: este studioul închiriat lui Icar, acela unde, după toate probabilităţile, a avut loc crima

După plecarea lui Lamergie, Daquin trage câteva înjurături, cu voce tare, umblă de colo-colo prin birou, lovind ba în scaune, ba în masă, ba în perete. Cum am putut eu s-o las să plece pe fata asta? Lamouroux, amestecată acum şi în asasinarea thailandezei... M-am comportat ca un misogin imbecil, întotdeauna am subestimat femeile.

E o oră numai bună de telefonat la New York, într-o duminică dimineaţa. La ei trebuie să fie ora 10:00 sau 11:00, de trezit s-au trezit, şi mai sunt încă acasă. Daquin trece într-un birou gol, cheamă New Yorkul şi-l găseşte pe Frank Steiger acasă. Un prieten foarte bun de la FBI. Au lucrat împreună un an de zile la o treabă delicată şi americanul îi este obligat.

- Steiger? Aici Daquin... Vreau să te rog să-mi faci un serviciu. îl cunoşti pe Baker? Conduce un mare magazin de confecţii la New York şi lucrează mult cu străinătatea.

De partea cealaltă a Atlanticului, tăcere. Apoi:

- Daquin, eu nu întreb de ce te interesezi de el, dar nici o referire la această conversaţie, bine?
- Bineînţeles.

-Baker trece drept un cetăţean în afara oricăror bănuieli. Este un fost al CIA. E consultat adesea, încă şi acum, de ai casei şi de către alţii.

- Ce înţelegi prin „trece drept“?
- Nimic special.
- O ultimă întrebare: când a părăsit CIA şi care au fost ultimele lui posturi?
- Nu ştiu nimic referitor la asta. Pot să te sun diseară? Mă rog, la voi o să fie noapte.

-Mai bine ar fi să trimiţi un telex la sediul Brigăzii de Stupefiante.

- Peste două sau trei luni, o să vin în Franţa. Voi trece să te văd.

- Să-ti dau noua mea adresă de la birou.

»

-Passage du Désir? („Pasajul Dorinţei“, n.t.) O adresă ca asta te lasă visător...

Ora 14:00

La Paris

Prima adunare generală a tuturor membrilor turci din Sentier. Pe ordinea de zi: modalitatea de a face faţă deciziei ministerului care, după vreo zece zile de negocieri, a luat iniţiativa de a

*

deschide un birou pentru legalizarea situaţiei clandestinilor potrivit unor criterii care nu iau în considerare propunerile Comitetului. Toată lumea se aşteaptă la discuţii furtunoase. în cel mai bun caz, legalizarea guvernamentală, aşa cum este concepută, nu va rezolva decât zece până la douăzeci la sută din cazuri. Ca să poată discuta în linişte, feriţi de urechi indiscrete, o confederaţie sindicală le-a împrumutat o sală liniştită şi bine amenajată: două sute cincizeci de locuri, fotolii prevăzute cu măsuţe de scris. Si liberă duminicile.

Sala se umple repede: cinci sute de persoane, numai bărbaţi mustăcioşi. Atmosferă supraîncălzită. Zgomotul glasurilor, trebuie să strigi ca să te poţi face auzit. Şi curând, aproape că nu se mai vede om cu om din cauza fumului de ţigară. Peste tot în jur sunt tăbliţe cu inscripţia: FUMATUL INTERZIS. Urme de chiştoace strivite pe mochetă şi pe scaune. în holul de la intrare, de piatră lustruită, un automat pentru cafea. Paharele de plastic folosite se revarsă din pubele, se rostogolesc pe jos, în hol şi-n sala de şedinţe.

La tribună, Soleiman, trei francezi care susţin Comitetul şi participă la negocieri, şi un student turc, care a acceptat să le traducă francezilor. Soleiman deschide adunarea generală, cerându-le membrilor să confirme desemnarea lui ca secretar general. Unanimitate prin aclamaţii. E cuprins de o mare fericire. Am ajuns să cunosc asta, fie şi pentru o singură dată în viaţa mea. El începe prin a reaminti poziţiile apărate de Comitet în timpul negocierilor: legalizarea situaţiei tuturor turcilor care au un loc de muncă. Concluzia logică este deci respingerea hotărârii guvernamentale. Urlete entuziaste. Studentul traduce cu fidelitate.

Şi acum, ce-i de Scut? Adunarea generală izbucneşte în strigăte: propuneri vehemente şi confuze.

Să începem o nouă grevă? Nu suntem de acord, pierdem bani, iar guvernului puţin îi pasă.

O manifestaţie? Am făcut destule până acum, una în plus nu ne-ar folosi la nimic, trebuie să găsim altceva.

Studentul traduce în continuare.

O bombă la minister? Nu e deloc interesant, vor fi declanşate operaţiuni ale poliţiei şi vom pierde simpatia opiniei publice. Studentul traduce.

în acest moment, se ridică un mustăcios şi face o lungă propunere. Incet-încet, se instaurează liniştea. In jurul lui, încep să se ridice în picioare unul, doi, trei, până la urmă zece bărbaţi. Tunete de aplauze. Soleiman e alb ca varul. Studentul refuză pur şi simplu să traducă. Francezii sunt neliniştiţi. Soleiman propune suspendarea şedinţei pentru zece minute şi iese la o discuţie cu alţi câţiva. în cele din urmă, francezii reuşesc să afle ce-a spus mustăciosul: Comitetul va transmite presei într-o scrisoare deschisă propunerile sale, apoi câte un voluntar turc se va arunca de la etajul întâi al Turnului Eiffel, din două-n două ore. începând de mâine, luni, la prânz, şi până ce guvernul va ceda. Bărbaţii care se ridicaseră în picioare erau candidaţii la sinucidere. La acestea, francezii chiar au intrat în panică, pe deplin convinşi că turcii sunt cu adevărat în stare s-o facă.

Soleiman revine, adunarea se reia. El are o altă propunere: începând de mâine dimineaţă, vor boicota lucrările biroului de legalizare deschis de minister. Nici un turc nu se va prezenta acolo până ce propunerile Comitetului nu vor sta la baza legalizării. Soleiman îşi pledează propunerea cu multă pasiune: poate că e mai puţin eroic, dar realizabil, şi prin acţiunea tuturor. Clasa muncitoare există prin solidaritate colectivă, nu prin martiri. Studentul traduce şi el cât poate. Adunarea generală se agită, Soleiman este ovaţionat şi se ia hotărârea. E ud de transpiraţie până la piele, are mâinile umede. Unul dintre francezi tremură nervos.

Şi acum, organizarea boicotului. S-au format mici grupe, care vor pomi de îndată să parcurgă bistrourile din Sentier. Cincizeci de militanţi, printre care şi francezi, stabilesc să se întâlnească mâine dimineaţă, în faţa biroului de legalizări, pentru a-i întoarce din dram pe cei care, eventual, ar avea intenţia să intre acolo.

Gata. S-a terminat. E ora 6 seara. Adunarea generală se risipeşte greu, s-ar zice că oamenilor nu le vine să se despartă. Soleiman şi francezii sunt ultimii care părăsesc sala. O privire distrată în urmă, câmpul de bătăliei e plin de pahare de plastic murdare, hârtii unsuroase, ziare, chiştoace. Duhneşte a tutun. Sunt solidari în neliniştea lor: dacă boicotul eşuează (şi, oare, un boicot de acest fel ar putea reuşi?) nu le mai rămâne altceva de făcut decât să se ducă pe Champs-de-Mars, să ridice cadavrele de la picioarele turiştilor uluiţi. Cel puţin primul cadavru, înainte ca poliţaii să-i înhaţe pe toţi.

Ora 19:00

Brigada de Stupefiante

Atmosfera din birou e tensionată, destul fum de ţigară. Şi nu puţină lume: şeful, adjunctul lui, unul dintre responsabilii Brigăzii de Reprimare a Banditismului, un membru din cabinetul directorului Poliţiei şi un tehnician de la Stupefiante, specialist în electronică. Daquin soseşte ultimul. E mai întâi surprins, apoi amuzat.

Tehnicianul prezintă rapid „starea locului“: la parter, trei microfoane, disimulate în mobilier şi legate la un aparat de înregistrare îngropat afară, un dispozitiv practic imposibil de detectat dacă nu-1 cauţi anume. La etaj, în dormitor, o cameră video este ascunsă în soclul unuia dintre spoturile de lumină fixate în plafon. Este orientată spre pat, cuprinzându-1 în întregime. Treabă de profesionist, şi o sculă foarte frumoasă: extraplată, silenţioasă, camera se declanşează la infraroşii, cu alte cuvinte, când se desfăşoară o activitate umană în câmpul său. Tehnicianul a tăcut.

- Ce-aţi făcut cu materialul?

-Am lăsat totul în funcţiune şi-am şters urmele trecerii noastre.

- Care dintre serviciile noastre dispune de un asemenea material?
- De microfoane, toată lumea. In ce priveşte camera, din câte ştiu nici unul. In sfârşit, eu, unul, văd acum pentru prima dată un aparat de acest tip.
- Daquin, ce părere ai?
- O ipoteză posibilă: traficanţii ştiu că sunt pe urmele lor. Ceea ce îi obligă să reacţioneze. Punând să fiu urmărit, ampla- sându-mi microfoane, încearcă să se informeze asupra stadiului anchetei. In privinţa camerei video, e cu totul altceva. Probabil au aflat că-mi plac băieţii (o privire roată asupra celor de faţă) şi îşi închipuie că mă pot şantaja, sau, cu aceasta, să facă presiuni în altă parte ca să mi se retragă ancheta. îmi pot imagina o mulţime de lucruri. Ar mai fi, desigur, şi

altă ipoteză: unul dintre serviciile noastre vrea să fie la curent cu ancheta asupra filierei turceşti. Sau să facă un şantaj în propriul său interes.

- Ipoteză respinsă, pentru moment. (Şeful îşi ia un aer vexat.) Să lăsăm totul aşa cum e. începând de mâine dimineaţă, îţi vom supraveghea locuinţa, o să-i urmărim pe instalatori când vor veni să-şi ia ce-au instalat.

Câteva modalităţi practice de realizare, şi toată lumea pleacă. Daquin rămâne singur cu şeful.

- Dacă e vreunul dintre serviciile noastre, şi nu-i exclus, îi văd destul de bine şi pe cei angajaţi în pista marsilieză, legaţi de americani, de unde şi materialul suprasofisticat. Ne vom lămuri foarte repede. într-un fel sau altul, vor şti că şi noi ştim şi nu va mai veni nimeni să ia aparatele. Dacă însă e vorba de traficanţi, există ceva mai mari şanse să cadă în capcană.

Sub ochiul camerei video, Daquin, în pat, singur sub pilota oranj. Dorinţa de a regăsi gustul puţin acrişor al pielii lui Solei- man. Nu uita, ţi-e interzis să te îndrăgosteşti. Păcat.

LUNI 17 MARTIE

Ora 7:00

Staţia de metrou Sentier

Un mic grup de militanţi, turci şi francezi amestecaţi, se adună în jurul lui Soleiman, ca în urmă cu cincisprezece zile. Cafele şi comuri. Tensionaţi şi obosiţi. Nimeni n-a dormit. De cum s-a încheiat adunarea generală, au bătut Sentierul, de-a lungul şi de-a latul, ca să le explice tuturor de ce trebuie boicotat, în această dimineaţă de luni 17 martie, biroul de legalizare deschis de guvern. Dar oare nu le ceri prea mult celor care ar putea beneficia de această măsură, să piardă o asemenea ocazie?

Soleiman îşi joacă norocul pe această carte. Dacă boicotul se realizează, el îşi asigură definitiv conducerea în Sentier şi are o şansă de a satisface exigenţele lui Daquin. Dacă boicotul nu reuşeşte, e distrus şi Daquin va continua să-l joace după bunul său plac. Dar el presimte că ideea a găsit ecou în Sentier. *Ya hip. Ya hop.* Toţi sau nici unul. Pe la ora 2 a dimineţii, toţi cei care treceau pe la Gymnase erau deja la curent. Semn bun. Dacă boicotul n-ar fi avut un ecou profund, cuvântul de ordine n-ar fi circulat cu atâta viteză.

1
5

Soleiman n-a mai închis ochii de vineri seara, de când nu s-a mai dus la Daquin. A trăit în ritmul Comitetului şi al cafenelelor de pe bulevard, a aţipit câteva minute cu capul pe masă, într-un colţ, şi a tot înghiţit pilulele pe care i le-au dat prietenii. In Sentier, iau toţi pilule ca să poată rezista, mai ales în perioada paradelor de modă, când se întâmplă ca uneori să rămână la maşina de cusut chiar mai mult de douăzeci şi patru de ore în şir. Pilula face bine, cu atât mai mult cu cât îţi taie pofta de mâncare şi te linişteşte.

Ora 8:00

Passage du Désir

Primul „interviu“ cu un om politic: Caron, deputat breton, dreapta catolică, membru al clubului, practic, de la înfiinţare. Altă melodie decât a oamenilor de afaceri. Din civism, a acceptat un interviu cu poliţia, dar liber de rigorile instituţiei. Oare nu vă daţi seama că avem de-a face cu o maşinaţiune grosolană, de natură a-i compromite pe reprezentanţii poporului şi, prin aceştia, însăşi democraţia? Nu există nici o dovadă. După cum nici urmele vreunui vărsământ bănesc, prin cec sau prin altă modalitate, care să permită identificarea abonatului. Consider deci de datoria mea, pentru a proteja instituţia căreia îi aparţin, să uzez de imunitatea parlamentară şi să nu mai răspund de acum înainte la nici una dintre convocările dumneavoastră.

O mică şedinţă de lucra, cu Thomas, Santoni şi colegii de la Moravuri. Mai are loc în această după-amiază un „interviu“ cu Patemaud, deputat radical de Sud-Vest, dar sunt gata să pariez că ne va cânta exact aceeaşi arie. S-ar zice că e un refren învăţat pe de rost. Aşa că vom schimba macazul. Ne putem închipui că anumiţi clienţi au o preferinţă exclusiv pentru copii thailandezi, iar crima a fost comisă de unul dintre aceştia. Vom alcătui un fişier fotografic al tuturor abonaţilor şi vom merge să-l arătăm thailandezelor de la München şi Zürich şi vom vedea ce iese de-aici. Cu puţin noroc, putem găsi cinci sau şase consumatori obişnuiţi, iar pe ăştia i-am putea strânge puţin cu uşa.

Ora 8:30

Rue de la Procession

O vreme urâtă, închisă. O ploaie deasă, fină. O zi de doliu la începutul unei primăveri luminoase. Semn rău? Grupul se instalează pe trotuarul din faţa birourilor ONI, desface o pancartă *Ya hip Ya hop* şi aşteaptă cu toţii, neliniştiţi şi uzi. Birourile se deschid la ora 9:00. La 8:45, sosesc câţiva poliţişti şi împing micul grup, cu pancarte cu tot, pe trotuarul de vizavi. Nici o rezistenţă. Ora 9:00, uşile biroului se deschid. Nimeni. Nimeni! Să nu-ţi vină a crede. La ora 10:00, un turc vine pe rue de la Procession, pe trotuarul birourilor ONI. Când zăreşte pancarta, traversează şi se îndreaptă spre Soleiman, care-i explică ce-i cu boicotul. Bărbatul aprobă, se scuză că a venit: nu ştia nimic, nu fusese ieri în Sentier. Salută pe toată lumea şi se îndreaptă spre metrou. Pe trotuar, o explozie de bucurie. Francezii se sărută, un turc are lacrimi în ochi. Ploaia nu mai are nici o importanţă.

Pe parcursul întregii zile, numai cinci turci vor trece pe me de la Procession. Nimeni însă nu va păşi în biroul de legalizare. Ministrul trebuie să negocieze, ministrul va negocia. Noi vom reveni mâine.

Ora 10:00

Passage du Désir

Un telefon la Vamă.

- Deci, Sobesky şi România? De vineri încoace, aţi găsit ceva interesant pentru mine?

- Da. Impermeabilele sunt confecţionate în România. O cerere de tranzit pentru cinci sute de mii de bucăţi, îmbarcarea la Le Havre, destinaţia New York, Societatea Blue and Stripes, administrator John D. Baker. Data probabilă: finele lui martie, urmează a fi precizată ulterior. Şi, în anexă, un import prin Franceimper, de douăzeci de mii de impermeabile, un model nou, creat cu această ocazie de către Sobesky. Vă rugăm să ne scuzaţi, dosarul ne-a scăpat săptămâna trecută. Fusese clasat cu cererile de tranzit... Şi apoi, noi căutam Bulgaria...

- Nu face nimic. Când veţi şti data precisă?

- Ar trebui s-o avem zilele astea.
- Va rog să mă anunţaţi de îndată. Şi mai aveaţi şi altceva în dosar?
- Transportul e asigurat de societatea Euroriencar, cu sediul la München, sucursală la Gennevilliers.

Ora 10:00

Avenue Jean-Jaurès

Romero stă întins în pat. Răsfoieşte o revistă de benzi desenate ca să-i treacă timpul, aşteptând ora potrivită ca s-o poată suna pe verişoara lui de departe, la ambasada Turciei. Ca să-şi dea curaj, ia o porţie de whisky şi, la atac! Apel.

- Alo.

Ii recunoaşte vocea.

- Bună ziua, Yildiz. Romero la telefon.
- Ah, sunt încântată să te aud, Romeo. Credeam că n-o să mă mai suni niciodată.

Vocea este gravă şi accentul ar putea fi fermecător, dacă n-ar avea obiceiul ăsta scârbos să-i zică Romeo.

- Eşti singură în birou?
- în clipa asta, da (cu un râset). De ce? Vrei să vii aici?
- Nu râde de mine, Yildiz. îl cunoşti pe Turgut Sener?

-Sigur, foarte bine. Este ataşatul cu probleme sociale al ambasadei. Si lucrăm în aceeaşi clădire, în anexa din boulevard Malesherbes. Vrei să-ţi fac cunoştinţă cu el?

- Nu, categoric nu. Am dat peste numele lui în cadrul treburilor mele de serviciu. (Tăcere.) Chiar ar fi neplăcut dacă ar şti că întreb de el. (Romero e încurcat.) Yildiz, ai vrea să luăm masa împreună? Ar fi mult mai uşor să vorbim despre toate astea între patru ochi.
- Oh, în ce mă priveşte, aş fi încântată.
- Astă-seară, 20:30, la Hippopotamus, în boulevard des Italiens?
- Voi fi acolo, Romeo.

Romero închide, nu e deloc în apele lui.

Ora 11:00

Orléans

Attali, care n-a cunoscut decât oraşul Alger, când era puştan, şi mai târziu Marsilia şi Parisul, nu se simte deloc bine în liniştea şi lipsa de agitaţie dintr-un adevărat oraş de provincie. Domnul Lamouroux este farmacist în rue Jeanne-d'Arc, strada principală din Orléans. Poate că se va duce şi acolo. Deocamdată are întâlnire cu doamna Lamouroux, care-1 aşteaptă acasă, în boulevard de Verdun, la doi paşi de gară. Un bulevard larg, mărginit de arbori, aproape pustiu, acum, înainte de prânz, în ziua asta ploioasă. O casă mare, burgheză, de sfârşit de secol al XIX-lea, înconjurată de grădină. Nu are sonerie, ci clopot. O doamnă încântătoare îi deschide poarta şi-l aşteaptă în capul scării, pe peron. Cincizeci de ani, surâzătoare, părul încărunţit făcut permanent, un taior maro, bluză roz. Attali ar dori tare mult s-o poată apăra de scorpia de fiică-sa. Ea-1 pofteşte în salon, evident îngrijorată dincolo de zâmbet. N-are veşti de câteva zile, ceea ce nu e normal, dar de unde până unde poliţia?

- Cum v-am spus şi la telefon, o căutăm pe fiica dumneavoastră ca să compară ca martor într-o anchetă importantă şi periculoasă. Nu mai locuieşte la adresa de la Paris pe care i-o cunoşteam şi n-a mai dat nici un semn de viaţă de vineri. E cu putinţă să fi încercat să dispară când a înţeles în ce fel de afacere s-a trezit implicată. Ar fi mult mai bine pentru ea, dacă noi am găsi-o primii.
- Şi despre ce fel de afacere e vorba? (O voce slabă de tot.)
- Droguri şi proxenetism. Fiind implicaţi minori.
- Virginie, o fată atât de drăgălaşă, atât de serioasă! Unicul nostru copil. Ne scrie în fiecare săptămână. Şi vine acasă o dată, de două ori pe lună.
- Când a fost ultima dată?

- Pe 6 martie, a venit seara, am stat la masă cu toţii şi a plecat a doua zi de dimineaţă.
- V-a spus ceva despre o călătorie în străinătate, pe care urma s-o facă?
- Nu, ne-a vorbit numai despre cursuri. Totul merge bine, e sigură că va termina curând.

Camera ei: pe pereţi, un tapet cu flori, buchete de trandafiri, perdele roz la ferestre, pe pat o cuvertură roz, cu volane, pat de o persoană, animale de pluş. Un mic birou de lemn furniruit şi etajere încărcate cu cărţi. *Poveşti şi legende, Biblioteca verde,* de o parte, Balzac în colecţia Pléiade, Stendhal, Flaubert, în cealaltă parte. Attali contemplă totul uluit. îşi aminteşte de ce spunea Sobesky: nu era pur şi simplu o minciună. VL este totodată studenta cuminte din provincie, în această cameră roz, şi codoaşa drogată de la club Simon. O intuiţie: dacă ea are un secret, aici îl va găsi, în camera ei de fată, unde a venit pe 6 martie, după ce s-a întors de la New York.

- Doamnă, îmi permiteţi, vă rog, să cercetez puţin camera fiicei dumneavoastră?
- Desigur, domnule inspector. Numai să nu faceţi dezordine. Vă las. Mă duc să pregătesc dejunul. Rămâneţi cu mine la dejun, nu-i aşa?

El începe cu biroul. Extrase de cont în bancă. Agenţia din Orléans. Veniturile ei de manechin, în aparenţă între şase şi şapte mii de franci pe lună, în mai multe vărsăminte. „Pozează pentru fotografii de modă, ea-şi plăteşte integral studiile, ştiţi, nu ne cere niciodată nici un franc.“ Nimic altceva. Cheltuielile unei femei tinere la Paris. Câteva scrisori destul de vechi. Attali îşi notează numele corespondenţilor. Un mic carnet de adrese: toate din Orléans şi din împrejurimi. Attali îl ia totuşi. Să nu lase nimic la întâmplare. Fotografii cu clasa, din vacanţă desigur, poate că primul ei flirt. Nimic care să pară a avea vreo legătură cu viaţa ei de la Paris. Răstoarnă sertarele biroului, nu e nimic lipit dedesubt. Animalele de pluş: le examinează unul câte unul, le pipăie, nu găseşte nimic. Ridică salteaua, ciocăneşte încetişor pereţii simţindu-se întrucâtva ridicol, deschide ferestrele, scutură perdelele, deschide cărţile şi scotoceşte în noptieră, nimic.

Descurajat, se-aşează pe pat. Se-ntinde ca pentru siestă, visează. Şi-o imaginează pe VL cum doarme aici. întinde braţul, aprinde veioza. Un abajur de mătase roz, o lumină foarte plăcută. Se uită mai bine la piciorul veiozei: un cilindru de sticlă transparentă umplut cu bile de diferite culori, Stinge lampa, deşurubează buşonul în care este prins becul şi răstoarnă bilele de sticlă pe pat. Şi iată, ascunse printre bile, diamante şlefuite. Vreo douăzeci. Exclus să se înşele. Inima începe să-i bată. S-aşează un moment ca să reflecteze. Apoi iese din cameră, se apleacă peste rampa scării, aude zgomotele din bucătărie şi zornăitul veselei, la parter, şi o strigă pe doamna Lamouroux.

Ea urcă repede, cu o privire neliniştită. Attali o ia uşurel pe după umeri, o aduce în cameră. Doamna Lamouroux ia în mână un diamant, îl priveşte pe toate feţele.

- Astea-s ale fetei mele?
- în orice caz, le-am găsit în veioza de la capul patului ei. (E complet descumpănită.) Doamnă Lamouroux, nici eu nu înţeleg mai mult decât dumneavoastră ce caută diamantele astea aici. Dacă pornesc procedura judiciară normală, pentru expertiză, nu numai că asta va lua o groază de timp, dar în plus va afla toată lumea. Ceea ce-i va aduce neplăceri fiicei dumneavoastră când se va întoarce.
- Aş dori foarte mult ca soţul meu să nu afle nimic.
- Luaţi diamantele şi veniţi cu mine la Paris. Vom sta de vorbă cu o serie de persoane. îndată ce vom afla cam ce au să ne spună aceste diamante, vă veţi întoarce cu ele acasă, iar eu îmi voi continua ancheta. E mult mai rapid şi mai discret. Sunteţi de acord?
- Câte zile?
- N-aş putea să vă spun. Maximum două.

-Lăsaţi-mi un timp de pregătire. O să plecăm cu maşina mea, după dejun.

Ora 15:00
Villa des Artistes

Consemnele mele sunt clare. Astăzi, cel mai târziu mâine, un necunoscut va intra în locuinţa comisarului Daquin, va rămâne înăuntru aproximativ zece minute şi va pleca. Va fi lăsat s-o facă, apoi va fi urmărit. Se cere discreţie absolută. In principiu, sarcina e uşoară, cel puţin în prima parte. în incinta rezidenţei nu se poate pătrunde decât prin gangul imobilului din avenue Jean-Moulin. Pavilionul lui Daquin este supravegheat, de lângă scara imobilului, de către inspectorul Conrad, alţi doi inspectori, aflaţi în stradă, îi aşteaptă semnalul pentru a pomi filajul.

întreaga rezidenţă, foarte liniştită, pare pustie. Un bărbat, mai degrabă scund, foarte lat în umeri, părul negru tuns scurt, trece prin gang, parcurge aleea dintre pavilioane, se opreşte în faţa uşii lui Daquin. Intră şi închide uşa. în mod evident, are cheile. Conrad iese nonşalant în avenue Jean-Moulin, semn convenit de punere în alertă a inspectorilor Allard şi Zanetta, aflaţi la câteva zeci de metri, şi revine la postul lui de observaţie. Abia ajuns în gang, aude urletul unei femei. Pare să vină din locuinţa lui Daquin. Reflexul de a-şi scoate revolverul. Mai ales asta nu. Consemnele sunt clare: „obiectivul“ nu trebuie să bănuiască în nici un caz că ar fi urmărit de poliţai. O ia la goană, aude în spatele lui deschizându-se ferestre în imobilul care domină rezidenta. Usa casei este acum întredeschisă. Fără a încetini, Conrad

o împinge. In elanul lui, se împiedică de un corp, alunecă şi porneşte cu capul înainte şi încasează o dreaptă aplicată perfect la baza craniului, fără să fi apucat să-şi zărească măcar agresorul. Şi cade lat, văzând stele verzi. Când, în sfârşit, e în stare să se pună pe picioare, e singur, în faţa lui trupul unei femei, întinse cât e de lungă, cu faţa în jos. O băltoacă de sânge, în dreptul bazinului, se lăţeşte încetişor în jurul ei. Un teanc de lenjerie curată zace pe jos. Un halat alb de baie se îmbibă de sânge. Conrad iese în fugă. Nu e nimeni în incintă. în stradă, Allard şi Zanetta aşteaptă în continuare semnalul.

Ora 16:00
Passage du Désir

Pe biroul lui Daquin, un telex de la Steiger: B. şi-a întrerupt oficial activitatea în 1975. înainte de 1970, era la Islamabad şi, din 1970 până în 1975, la Teheran. Se numea atunci Edward Thompson.

*

Echipa foto trece pe la ora cinci: nu mai e nimeni la cele două prăvălii. Supravegherea încetează. Bine .că n-am apucat de-aici capetele filierei...

- Lavorel, e timpul să bem o cafea. Spune-mi, şefii dumitale de la Financiar tot îţi mai aşteaptă primul raport scris, nu sunt nerăbdători?
- Lucrez pe brânci, de-mi iese sufletul. Am adunat o groază de dosare, aduceţi-mi-o pe Anna Beric şi veţi avea cel mai spectaculos proces din analele Financiarului.
- Am nevoie de dumneata.
- Cred şi eu. Nu-mi oferiţi cafea decât când aveţi nevoie de mine.

Daquin zâmbeşte.

- Ce-i asta, Lavorel? O revendicare?
- Nu, nu, domnule comisar, o simplă constatare.
- întreprinderea Euroriencar, cu sediul la München şi sucursală în Franţa, la Gennevilliers. Tot ce poţi afla despre ea. Evident, repede.
- S-a notat, şefu'.
- Si acum, Meillant. V-ati văzut?

-Vinerea trecută, îndelung. Cunoaşte Sentierul ca nimeni altul. Dar nu mă va ajuta, fiind fără-ndoială amestecat, sau pentru că îi protejează pe cei care sunt amestecaţi.

- Toate astea le ştiu... Mai vrei o cafea?

Lavorel îşi împinge ceaşca goală spre Daquin, care se ridică şi mai pune două cafele.

- Şi el ştie că nu va trece prea mult timp până când va ieşi din cursă.
- Dezvoltă ideea.

-El mizează pe succesul certurilor pe tema legalizării situaţiei turcilor. Ceea ce va duce la schimbarea serioasă a reţelelor şi circuitelor organizate în anii şaizeci. Şi apoi, iată, încep să se instaleze chinezii. Meillant nu e dispus să aibă de-a face cu ei.

- Lavorel, ai înţeles unde vreau să ajung?
- Cum să nu? Vreţi să-l presaţi pe Meillant, ca s-o obţineţi pe Anna Beric. Depinde ce piese aveţi în joc, dar aţi putea reuşi.

Telefon.

-Théo?

- Da, domnule.

-Vino de urgenţă acasă la tine. Portăreasa voastră a fost înjunghiată, la intrarea în locuinţa ta.

Ora 19:00

Villa des Artistes

Portăreasa a murit în drum spre spital. Aşezat pe canapeaua lui, Daquin e exasperat şi teribil de nefericit. Va trebui să anunţe familia. Si nici nu ştie dacă are familie. Ca să fie cinstit cu el

J »

însuşi, nici măcar nu reuşeşte să-şi amintească exact înfăţişarea femeii. Ceea ce nu-1 onorează. Prin apartamentul lui, umblând de colo-colo, se foiesc poliţişti, diferiţi specialişti. E de nesuportat. Dezordine şi agitaţie. El bea cafea după cafea. Incet-încet, casa se goleşte. Rămân şeful de la Stupefiante, Conrad şi cei doi inspectori de la Criminalistică, însărcinaţi cu ancheta. Daquin oferă ceva de băut. Toată lumea ia loc. Şeful le explică pe scurt celor doi inspectori de la Criminalistică raţiunile pentru care locuinţa lui Daquin era pusă sub supraveghere şi-i roagă să omită aceste detalii din rapoartele lor scrise. Daquin explică:

-Portăreasa avea cheile casei. Venea la lucru în fiecare dimineaţă, făcea tot, menaj, spălat, călcat rufe. In principiu, nu venea după-amiezele, lucra în altă parte, şi asasinii probabil ştiau. Astăzi însă, în mod sigur, venise doar ca să aducă rufele călcate. (Flash asupra halatului de baie al lui Soleiman, plin de sânge.)

Conrad n-a văzut nimic. Doar pe bărbat, din spate. îndesat. Trebuie interogaţi sistematic toţi vecinii din imobil şi din pavilioane. S-au deschis destule ferestre când a ţipat femeia. Ar fi unica pistă. Amprentele nu vor da nimic. Bărbatul purta desigur mănuşi. Să aşteptăm de asemenea raportul de la autopsie. în esenţă, va confirma că femeia a murit în urma loviturii de cuţit

care a deschis-o de la burtă până la piept. Dar poate vom afla şi câte ceva despre arma crimei şi despre tehnica ucigaşului.

Singuri, Daquin şi şeful. Daquin, într-o evidentă proastă dispoziţie.

-Pe inspectorul Conrad l-aţi putea trimite să lucreze cu grupul din Marsilia. în ce mă priveşte, nu vreau să-l mai văd în faţa ochilor. Sunt de acord cu gazetarii, ar trebui o reformă totală în sistemul de formare a poliţiştilor.

-Théo, dă-mi un whisky şi, dacă ţi-ai vărsat tot năduful, spune-mi cum să continuăm.

- Cred că acum putem îndepărta ipoteza unei operaţiuni a colegilor noştri...

- Sper din inimă...

Daquin mormăie, fără a-şi preciza opinia asupra acestui punct.

-In orice caz, după un rateu ca ăsta, traficanţii, dacă în- tr-adevăr despre ei e vorba, vor înceta să-şi exercite presiunea asupra mea direct. Ar fi puţin cam prea riscant pentru ei. Şi, ca să-i încurajăm pe calea asta, mi-ar plăcea să mi se acorde o protecţie la vedere, poliţist înarmat la uşă, o maşină de observaţie în apropiere. Şi sper să nu dureze prea mult circul ăsta. Şi să se facă verificări, şi acasă, şi la birou, ca să nu fiu ascultat la telefon.

îndată după plecarea şefului, Daquin iese să-l sune pe Solei- man de la un telefon public. E ora zece seara. Nu răspunde. Se întoarce acasă şi urcă la culcare fără să mănânce.

Om 20:30

La Hippopotamus

în picioare, la bar, Romero bea un whisky, ronţăind nişte cartofi pai. De dimineaţă şi până acum n-a reuşit să-şi alunge sentimentul de neplăcere pe care i-1 provoacă gândul la Yildiz. Un amestec ciudat de curiozitate, nelinişte şi vinovăţie. La 8:30 fix, o femeie intră în restaurant. De talie mijlocie, lasă totuşi impresia că e înaltă, pentru că are umeri puternici, şolduri înguste şi picioare lungi. O faţă triunghiulară, cu pielea foarte albă, frunte înaltă, pometi înalţi, ochi aurii imenşi. Totul încoronat de o masă de păr roşu-arămiu, ondulat natural şi strâns într-un coc greu, stil 1900. Romero e uluit. Se întoarce o clipă ca să vadă cărui bărbat fericit i se adresează zâmbetul ei.

- Dumneata eşti Romeo?

Voce gravă, accent...

- Da, mă rog, aş vrea să fiu.

- Eu sunt Yildiz.

I s-a tăiat răsuflarea. Din fericire sunt întâmpinaţi pentru a fi conduşi la masa lor. Cocteilul casei pentru Yildiz, încă un whisky pentru Romero. Sosesc grătarele. Yildiz vorbeşte prima; despre Istanbul, despre viaţa grea a femeilor în Turcia, despre familia ei. Şi despre timiditatea ei, despre singurătatea ei, îh ultimele patru luni de când se află în Franţa...

în punctul ăsta, lui Romero i se pare că ea cam exagerează. Să rămână în gardă. începe cu meseria: inspector de poliţie, Brigada Financiară, o anchetă dificilă asupra traficului de mână de lucru, cu ocazia căreia a dat peste numele lui Turgut Sener.

- Mi-am amintit că lucrezi la ambasadă şi mi-am spus că ai putea să mă ajuţi să câştig mult timp şi să evit erori, dacă mi-ai spune ce fel de om e acest Turgut Sener, ce se vorbeşte despre el la ambasadă...

Cu bărbia sprijinită în palmă, Yildiz îl priveşte un timp. Turgut Sener nu e nici iubit, nici stimat la ambasadă. Este omul partidului Turkes, a fost pus aici ca să-l supravegheze pe ambasador, considerat a fi prea moderat. Are reputaţia unuia care face trafic cu de toate şi-i stoarce de bani, sub tot felul de pretexte, pe muncitorii turci care au nevoie de serviciile lui. Ea îi zâmbeşte.

- Eşti mulţumit?

- Dacă pot zice aşa... Iartă-mi indiscreţia, dar de ce mai ţine ambasadorul un ataşat atât de corupt?

- Probabil nu cunoşti prea bine situaţia actuală din Turcia. Turgut Sener va rămâne la ambasadă atât cât va considera partidul Turkăs că e necesar. Ambasadorul n-are de ales.

Romero rumegă informaţia. Daquin va şti s-o folosească.

- Şi încă ceva, Yildiz. Dacă e corupt şi toată lumea de la ambasadă o ştie, nu v-ar deranja prea tare că poliţia franceză se interesează de el?

- Lucrurile pot fi privite şi aşa.

- Şi ai putea să-mi dai câteva indicaţii despre felul cum îşi petrece timpul? în schimb eu îţi voi povesti despre toate matrapazlâcurile pe care le voi afla, dacă le voi afla.

- Ar fi amuzant.

Şi-i întinde mâna pentru a pecetlui înţelegerea. Romero o ia şi o duce la buze. E o femeie periculoasă. Iar eu m-am îndrăgostit.

MARŢI 18 MARTIE

Ora 8:00

Passage du Désir

- Cum era de prevăzut, întâlnirea cu deputatul Patemaud n-a dus la nimic. Ne-a ţinut acelaşi discurs ca şi Caron. în compensaţie, fişierul foto al abonaţilor avansează cu iuţeală: majoritatea sunt cunoscuţi, fotografiile lor pot fi găsite la agenţiile de presă. Miercuri seara vom avea fişierul complet.
- Perfect. Deci Santoni va putea pleca joi la München. Voi contacta eu poliţiile elveţiană şi germană. înainte de plecare, Santoni, încearcă să afli ce au în comun aceşti deputaţi. Nu aparţin aceloraşi partide, nici nu sunt aleşii aceleiaşi regiuni, şi atunci ce legătură să fie între ei?

Ora 10:00

Rue Cadet

Doamna Lamouroux urcă prima pe scara întunecoasă. Attali o urmează. E al treilea negustor de diamante pe care-1 vizitează de la începutul dimineţii. Etajul întâi, o uşă grea, veche, bine asigurată. Sună. Un bărbat tânăr, treizeci de ani, vine să le des-

16

chidă. Attali îşi prezintă legitimaţia, explică: a dispărut o femeie şi în urma ei s-au găsit nişte diamante. Familia şi poliţia vor să le stabilească valoarea. Pătrund într-un birou strâmt, slab luminat, bătrânesc. Aşteptarea e lungă. Doamna Lamouroux nu prea înţelege ce caută aici. Intră un bărbat în vârstă, aplecat de spate, şchiopătând. Doamna Lamouroux scoate din poşetă un plic, îl răstoarnă pe o măsuţă acoperită cu catifea neagră. Bărbatul aprinde o lampă, îşi duce la ochi lupa, întoarce pietrele pe toate feţele, îi fixează.

- Mi s-a spus că sunteţi de la poliţie.

Attali îi întinde legitimaţia.

- Doamna este mama tinerei pe care o căutăm.

Cunosc foarte bine aceste pietre. Eu le-am vândut Pe toate.

Fotografia Virginiei Lamouroux.

- Da, ei i le-am vândut. In valoare de aproape două milioane.

Doamna Lamouroux simte că-i dau lacrimile. Bătrânul mângâie pietrele.

- Asta este ultima pe care i-am vândut-o. Două sute de mii de franci.

(Trage sertarul biroului, consultă un registru enorm.) în ziua de 6 martie. Mi-a plătit cu bani gheaţă.

Ora 14:00

Boulevard Saint-Denis

Pe marile bulevarde, vreme frumoasă, o mulţime de oameni. Unii care abia ies din restaurantele unde au mâncat de prânz, alţii se întorc la birou, alţii se plimbă. Un bărbat înalt, peste un metru optzeci, bronzat, cincizeci de ani, robust, mustaţă stufoasă, iese dintr-o cafenea de pe boulevard Saint-Denis şi se îndreaptă fără grabă spre rue du Faubourg-Saint-Martin. Se opreşte la chioşcul de ziare, cumpără *Hurriyet* şi, mergând, citeşte prima pagină. Un tânăr slab, bluzon de flanel gri, rezemat de chioşc, îl priveşte trecând, îl lasă să ia puţin avans, apoi îl urmează, cu mâinile în buzunarele bluzonului. îşi potriveşte paşii exact pe urmele lui, şi-i lungeşte puţin, dar fără să schimbe ritmul, se apropie. O umflătură sub bluzon. Celălalt simte o atingere în spate, exact sub
omoplat. Vrea să se întoarcă. Aude sărind dopul de la o sticlă de şampanie. O explozie luminoasă a sângelui în cap. Se prăbuşeşte pe trotuar, secerat scurt. Tânărul slăbănog îl depăşeşte, continuă să meargă la fel ca înainte până la gura de metrou din apropiere.

Ora 15:00

Passage du Désir

Daquin rezolvă problemele curente. îi contactează pe colegii elveţieni şi germani. Acord. Urmează corespondenţa.

Un raport asupra societăţii Eurorienca r, ca să obţină punerea acesteia sub ascultare telefonică şi supraveghere de către cei de la Stupefiante.

Telefon lui Soleiman. Astă-seară. La mine acasă. Nu mai e nici un pericol. Un poliţist la uşă, am să-ţi explic. Fă în aşa fel încât să nu-ţi vadă faţa.

Sună telefonul.

- Domnul comisar Daquin?
- Chiar el.
- Sunt Jurandeau, comisar la arondismentul 2. Un asasinat în plină stradă, boulevard Saint-Denis colţ cu boulevard Sévas- topol. V-am anunţat pentru că e vorba de un turc, un şef de atelier. Si, după cum mi s-a spus, vă ocupaţi în prezent de Sentier.
- Da, într-adevăr. Sosesc îndată, mulţumesc.
- Ne întâlnim acolo.

Ora 15:30

Boulevard Saint-Denis

Pe trotuarul lat al bulevardului, poliţişti în uniformă au delimitat cu plot un dreptunghi mare şi-i îndeamnă pe cetăţeni să circule. în centrul zonei îngrădite, grupuri de bărbaţi în civil, care se agită. Daquin îşi arată actele şi pătrunde lângă ceilalţi. Dă mâna cu Jurandeau, îi salută pe cei de la Criminalistică, îşi explică prezenţa. Serviciul foto şi-a terminat treaba. Daquin se lasă pe vine, lângă corpul căzut cu faţa la pământ. Un bărbat înalt,

lat în umeri. O gaură neagră sub omoplatul stâng. Sângele a curs pe trotuar făcând o băltoacă lângă cap. în mâna dreaptă, bărbatul ţine un ziar turcesc. Daquin se uită la numele ziarului. O crimă curată. Nici pe departe măcelărirea de ieri, de la locuinţa lui. O regizare de clasă a unui film poliţist.

Daquin se ridică şi se îndreaptă spre inspectorii de la Criminalistică, foarte ocupaţi să găsească martori la faţa locului, dar nimeni n-a văzut nimic. Si este, fără-ndoială adevărat, îsi zice Daquin. Unul dintre inspectori îşi găseşte timp să-i spună că e vorba despre numitul Osman Celik, şeful unui atelier de confecţii din passage Brady. Actele lui par a fi în regulă. Omorât în jurul orei 14:00, de un glonţ de revolver, din apropiere, din spate. O armă silenţioasă, desigur. Glonţul probabil că i-a atins inima şi a murit pe loc, asta sub rezerva raportului de autopsie. în rest, nu se ştie de unde venea şi cu atât mai puţin de ce a fost omorât.

- Moartea asta are vreo legătură cu ancheta dumneavoastră?
- Nu ştiu nimic. Tot ce vă pot spune este că n-am întâlnit până acum numele de Osman Celik. Mi-e total necunoscut. Vă aşteaptă o anchetă dificilă.
- Ca să vă spun adevărul, ne gândeam să v-o pasăm dumneavoastră.
- Ah, nu, păstraţi-o. Dar ţineţi-mă la curent, bineînţeles dacă picaţi peste un ditamai pachetul de heroină, în atelierul lui...

Cadavrul este ridicat, diversele brigăzi de poliţie se retrag unele după altele, trotuarul este redat pietonilor. O echipă de la Criminalistică duce mai departe interogarea sistematică a persoanelor din prăvăliile din jur în timp ce altă echipă face o vizită la atelieml lui Celik. Daquin reface în sens invers ultimii metri parcurşi de victimă. Merge cu nasul în vânt, cu simţurile în alertă. O sută de metri. Un chioşc de ziare, mai multe ziare turceşti pe un stativ. Daquin îşi arată legitimaţia.

-Aţi vândut de curând, în jurul orei 14:00, ziarul *Hurriyet* unui turc înalt, un bărbat cam la cincizeci de ani?

- Da. E cel care a fost ucis pe stradă, ceva mai sus?
- Noutăţile se răspândesc repede. Deci, ce ştiţi despre acest bărbat?
- Trece practic în fiecare zi, la aceeaşi oră.
- îl cunoaşteţi?
- Da şi nu. Bună ziua, mulţumesc, şi gata. Vine întotdeauna de undeva din josul bulevardului şi-o ia în sus pe-aici.
- Ceva special, astăzi?
- Nu, nimic.

Daquin îşi continuă drumul pe bulevard spre Operă. Pe partea stângă, o cafenea mare, Gymnase. Numele ăsta revine adesea în gura lui Soleiman. „Am trecut pe la Gymnase... La Gymnase se spunea...“ Gymnase este cartierul general al turcilor din Sentier. E plauzibil ca Celik să fi frecventat în mod regulat această cafenea. Daquin intră să bea o cafea la bar. O atmosferă specială. Clientela este formată exclusiv din turci, conversaţiile sunt animate, adesea violente, punctate de priviri nedisimulat ostile spre intrus. E clar că vorbesc toţi despre crimă şi la fel de clar că nimeni nu-i va spune nimic. Aşa că se abţine să pună întrebări şi iese pe terasă. Se aşează, mai comandă o cafea şi urmăreşte şuvoiul de lume de pe bulevard. în jurul cafenelei, pe arbori, pe stâlpi, pe coşurile de hârtii şi, puţin mai departe, pe o palisadă de lucrări de construcţie, mici afişe, executate de mână, în faţa cărora turcii se opresc, le citesc şi comentează copios. Daquin se ridică, plăteşte şi se duce să parcurgă şi el cu ochii un afiş. E, bineînţeles, în turcă, dar recunoaşte fără dificultate, pe a doua linie, numele lui Celik Osman. Daquin pipăie cu degetul, cleiul e încă proaspăt. Intră în cafenea, cere un cuţit, patronul i-1 dă cu evidentă neplăcere, dar fără să ceară explicaţii. Daquin desprinde cu grijă un afiş, îl împătureşte, îl bagă în buzunar şi se întoarce în cafenea ca să-i înapoieze cuţitul patronului. E linişte de se poate auzi musca în zbor.

Ora 17:00

Passage du Désir

Attali, Romero şi Lavorel parcurg dosarul abia sosit asupra asasinării doamnei Buisson, portăreasa de la villa des Artistes. Un portret robot al asasinului. De talie

mică, între un metru şaizeci şi un metru şaizeci şi cinci. Lat în umeri, negricios, părul scurt, negru. Liniile feţdi precis conturate, maxilare puternice, nasul coroiat, mustaţă neagră, sprâncene negre, stufoase. Există şi lista martorilor interogaţi pentru stabilirea portretului-robot. Sunt surprinzător de mulţi: cinci persoane l-au văzut pe ucigaş. Primul raport de autopsie: o singură lovitură de pumnal, violentă, de jos în sus. Treabă de specialist. Antrenament în comandouri? Arma: un pumnal cu lamă subţire, lungă, curbată, obiect rar, dificil de manevrat, dar ale cărui lovituri sunt îndeobşte mortale.

Daquin, care a sosit şi el, cercetează la rându-i dosarul. Un lucru făcut repede şi bine. Semnat Conrad. Dobitocul ăsta vrea să se răscumpere.

- Sunteţi la pământ, şefu', aşezaţi-vă. De data asta, o să fac eu cafeaua.

Daquin se aşează. Intr-adevăr e obosit. îşi priveşte ceasul: peste trei-patru ore va fi în pat cu Soleiman.

Lavorel începe:

- Euroriencar aparţine numitului Kutluer, care conduce un ansamblu vast de societăţi turceşti în Germania. El locuieşte la Istanbul. în capitalul întreprinderii este prezentă Banca Ciprului şi a Orientului. Sucursala franceză a fost deschisă în 1979.

Romero continuă:

- Euroriencar este întreprinderea la care a telefonat ieri Mo- reira. A vorbit cu un oarecare Mehmet. I-a relatat vizita falsului inspector de la Departamentul Muncii. E convins că acela era de fapt un gazetar în lipsă de subiecte şi nu s-a neliniştit câtuşi de puţin, totuşi ar vrea să se debaraseze de nişte produse chimice. Mehmet s-a arătat de acord să le stocheze el până la plecare.

- Cu Moreira şi Euroriencar deţinem primele relee decisive ale filierei din Franţa. Vor mai fi şi altele. Cei de la Stupefiante îşi asumă supravegherea lor. Dar, Romero, continui să te ocupi de ascultarea telefonică. Si Sener?
»

- M-am înţeles cu doi inspectori de la Stupefiante, începem de mâine.

Daquin relatează în grabă întâmplarea din boulevard Saint-Denis. Poate n-are neapărat legătură cu ancheta noastră, totuşi... Cafea fierbinte, şi nu prea tare.

Attali vorbeşte despre familia lui VL şi despre diamante.

- Oare de ce pietre preţioase?

-Fiindcă voia să se retragă discret şi rapid. După părerea bijutierului, în asemenea cazuri cumperi diamante. Cel mai interesant e faptul că VL a făcut ultima achiziţie joi 6 martie, dimineaţa. A cumpărat diamante de peste două sute de mii de franci.

- Cam mulţi bani pentru apariţiile unui manechin, fie şi la New York.

- E şi părerea mea. Dacă punem cap la cap tot ce ştim despre activităţile lui VL în jur de 1 martie, iată cam ce ar rezulta: se află la locul crimei vineri seara. O şterge la New York. Revine cu un purcoi de bani. Ne-am putea gândi că a văzut ceva sau, şi mai bine, că a recuperat caseta video a crimei. E absolut sigur că există o casetă video de care până acum nu ne-am interesat. Şi l-a şantajat pe criminal.

- Baker?

- Baker, dacă era la Paris pe 29 februarie, dar atunci VL n-ar fi avut de ce să plece la New York. Mai curând cineva pe care-1 cunosc amândoi şi se înţeleg ca să-l şantajeze.

- Interesantă ipoteză. Attali, trebuie neapărat să mi-o găseşti pe VL. Pune să fie supravegheată casa părintească, în cazul, puţin probabil acum - dar nu se ştie niciodată - că ar veni să-şi ia diamantele. Mai citeşte o dată depoziţiile pe care le avem, cau- tă-le pe celelalte manechine, caută-i prietenii, poate şi pe Sobes-ky-fiul. Arată-le fotografiile pe care le avem, toate fotografiile, ale turcilor ca şi ale abonaţilor de la club Simon, în sfârşit, totul, şi încearcă să-mi descoperi o pistă, cât de neînsemnată ar fi, ca s-o găsim pe VL.

Ora 21:00

Villa des Artistes

Daquin e întins pe canapea, într-un halat lung, de mătase, citeşte un roman de Yachar Kemal. Când intră Soleiman, se ridică, se-ndreaptă spre el, cu privirea împăienjenită. Se opreşte în faţa lui. Soleiman închide ochii. Tremură. Daquin începe să-l dezbrace. Bluzonul, cămaşa. îngenunchează. Pantalonii, pantofii. Se ridică, îl saltă pe umeri, urcă în dormitor, îl întinde pe pilota oranj. Să regăsească pe acest trup amintirile precise care l-au
copleşit în ultimele cinci zile. Pielea fără asperităţi, ciuful de perişori aurii cârlionţaţi în scobitura delicată dintre rinichi, fesele cărnoase şi tari. Linia şoldului, umărul, ceafa. Sexul mătăsos şi negru. Familiaritatea. Să-l simtă aproape şi să verifice. Să-şi regăsească plăcerea.

- Să-ţi văd ochii, Sol.

Şi Soleiman, cu ochii larg deschişi, incapabil să mai reziste la asediul plăcerii.

Mai târziu, Soleiman, pe burtă, întins cât e de lung pe pilota oranj, Daquin, în şezut, sprijinit de perete. Un platou încărcat: creveţi, somon afumat, icre tarama, câteva sorturi de pâine, brânzeturi. Vin alb. Termosul cu cafea.

- S-au întâmplat multe în aceste cinci zile, spune-mi ce-ai făcut?

Şi Soleiman povesteşte: Adunarea generală, ameninţările cu sinuciderea (Oare chiar ar fi sărit? Cine poate şti?), boicotul, reluarea negocierilor cu Cabinetul ministrului.

- Aţi câştigat. L-aţi păcălit pe ministru.

- Da, am câştigat. Oarecum.

Daquin pune o mână uşoară pe spatele lui Soleiman, în scobitura cu perişori aurii. Soleiman se freacă încetişor de mâna lui Daquin. Iar la mine - filaj, înregistrări video, asasinate.

- Mai am câteva fotografii pentru tine. Nimic nou însă. Lista ta o să fie gata până la finele lunii?

-Da.

- Şi acum, pentru plăcerea ta. (Mâna cu care-1 mângâie apasă mai insistent.) Patronul filierei s-ar putea să fie un american, un om al CIA.

- E adevărat că asta mi-ar face plăcere. O să-i vii de hac?

- Sper din inimă. Sol, ce se vorbeşte printre ai tăi despre asasinarea lui Celik Osman?

- Agşa l-a împuşcat.
- Aşa m-am gândit şi eu. Aveţi dovezi?
-Nu.
- De ce l-a împuşcat?
- Habar n-am. (Soleiman ezită.) Celik Osman n-are nimic de-a face cu traficanţii. Avusese încă din Turcia conflicte cu Lupii Cenuşii care-i incendiaseră atelierul pentru că vărsa bani în contul organizaţiilor de stânga. Aici, a fost un patron bun. îşi plătea muncitorii în mod corect şi-i ajuta pe băieţii noştri întotdeauna când aveau nevoie.

Daquin ridică de jos, de lângă pat, o hârtie.

- Ce scrie pe afişul ăsta?
- Tu erai, aşadar, poliţaiul care a dezlipit afişul? La Gymnase nu se vorbea decât despre asta. Nu te-am recunoscut din descrierea patronului de la bar.
- Ce vrea să spună?
- „Turcii nu trebuie să colaboreze cu poliţia franceză. Celik Osman a colaborat. Şi e mort. La fel vor păţi toţi turcii care se vor apropia de vreun poliţist francez.“ Şi aici e semnătura Lupilor Cenuşii.
- A fost informator?
- Exclus.

Soleiman e şocat. Daquin râde.

- Din poziţia ta, s-ar cuveni să ştii că în domeniul ăsta nu poţi fi sigur niciodată.

Cu o voce neutră, Soleiman spune:

- Daquin, într-o zi am să te omor.

Un timp, Daquin îl contemplă pe Soleiman, în continuare întins pe burtă, pe pilota oranj. Fesele rotunde, cu pielea brună, surprinzătoare pe trupul longilin. Ai cele mai frumoase fese pe care mi-a fost dat să le văd, la femei sau la bărbaţi.

MIERCURI 19 MARTIE

Ora 7:00

Villa des Artistes

După ce şi-a luat micul dejun, Daquin se întinde pe canapea, cu picioarele ridicate, zgomot de fond, radio Europe 1. Mai are două ore. Să reflecteze. înainte să plece, Soleiman se-nvârte puţin prin casă, Daquin nu-1 mai vede şi nu-1 mai aude.

Kashguri. Un interviu. încă nu interogatoriu. Luptă, de pe-acum? Nu, mai întâi să-l cunosc. Ştiu prea puţine lucruri ca să-l pot înfrunta.

Am cinci personaje: Sobesky, VL, Kashguri, Anna Beric şi Baker. Toţi sunt angajaţi în cursă. Nu ştiu în ce ordine. Şi nu ştiu nici în ce raporturi se află unii cu alţii. Sobesky îi cunoaşte pe VL, Anna Beric, Baker. Dar pe Kashguri? Anna Beric îi cunoaşte pe Sobesky şi Kashguri. Dar pe Baker? VL îi cunoaşte pe Sobesky, Baker, Kashguri (foarte probabil), dar pe Anna Beric? Kashguri şi Baker sunt ei oare legaţi?

Daquin se mişcă un pic. înţelege că Soleiman a plecat, bea o cafea şi se întoarce la gândurile lui.

Dintre toţi, Kashguri este personajul cel mai greu de definit. Un post important la Banca Ciprului şi a Orientului, care finan-

17

ţează întreprinderile lui Kutluer, deci mai mult sau mai puţin direct şi filiera. Dar e cu neputinţă să afli dacă personal este implicat. Şi subiectul e prea periculos ca să-l pot aborda imediat. Membra al clubului Simon, asta e sigur. Singurele puncte în care pot spera să avansez: o cunoaşte oare pe VL şi de la el a învăţat ea să fumeze heroină? A avut de-a face cu tinerele thailandeze şi ce făcea pe 29 februarie, seara? în sfârşit, relaţiile lui de acum douăzeci de ani cu Anna Beric, şi oare continuă să se vadă şi azi? Asta o voi păstra cu grijă, în rezervă: nu ştiu cum ar trebui să-l joc.

Si Meillant? Nici un motiv de a fi lăsat în afara cursei. îmi repugnă să mi-l imaginez şef de bandă, dar de ce n-ar fi? E foarte legat de Sobesky şi Anna Beric.

Ca s-o zic p-a dreaptă, sunt în ceaţă. Cine şi ce face în această afacere? O singură certitudine, am intrat într-o fază nouă pe care-aş putea-o descrie astfel: şefii filierei, oricine-ar Fi aceştia, au înţeles că ne apropiem de ei. Probabil c-au înţeles-o de la VL, iar Baker şi Sobesky sunt precis implicaţi, într-un fel sau altul. Cele două prăvălii din Faubourg Saint-Martin au intrat în relaş, VL a dispărut, de vineri se străduiesc să mă prindă în plasă. Şi marţi e ucis Celik. Obiectiv clar: să le provoace teamă turcilor să vorbească la poliţie. Celik e informator, sunt convins. Dar al cui? Si cine ştie că e informator? Căci nu pare să fie de notorietate publică. Să zicem, Meillant. în sfârşit, această crimă este mai curând o veste bună. Vasăzică, Sol n-a fost reperat. Nu încă.

Altă veste bună, livrarea impermeabilelor româneşti. Dacă mă concentrez asupra acestora, găsesc trecerea prin Bulgaria, societăţile turceşti din Germania prin intermediul lui Euroriencar, Banca Ciprului şi a Orientului. Şi, ca o încoronare, Baker şi CIA. Aproape toate ingredientele despre care mi-a vorbit Lespinois. Şi, la recepţie, Sobesky, unul dintre cei patra pe care mizez. Cam mult pentru o nevinovată livrare de impermeabile. Dai- în mod legitim, pot presupune că nu e deloc nevinovată şi că e vorba fie de o livrare de droguri, fie de organizarea unei infrastructuri, urmând a fi apoi folosită cu regularitate. îmi propun ca obiectiv să ajung în situaţia de a putea să arestez pe oricine mişcă în jurul

acestei livrări şi pot să pariez că peştii mărunţi mi-i vor aduce pe barosani. Nu-mi rămâne decât să-l conving pe şeful cel mare.

Semnalul de ora 9:00 la radio Europe 1. E timpul să se îmbrace şi să plece.

Ora 9:30

Passage du Désir

Mai are timp exact cât să telefoneze la Istanbul, înainte de sosirea lui Kashguri. Kutluer e bine cunoscut la Consulatul francez. E un om de afaceri foarte bogat şi despre care toată lumea ştie că e legat de mafia turcească, ceea ce nu-1 împiedică să fie primit în lumea bună. Şi, ca să fim cinstiţi, inclusiv la Consulat.

Telefon la Institutul Francez de Studii Anatoliene, vorbeşte cu soţia directorului.

- Doamnă, îmi cer mii de scuze că vă deranjez. Sunt comisar Daquin de la Brigada de Stupefiante din Paris şi vă caut la recomandarea domnului Dumas, ataşat la Consulatul Franţei.
- II cunosc foarte bine. Vă rog, domnule comisar. Cu ce vă pot fi de folos?

O voce foarte tânără, veselă, un uşor accent slav. Daquin îşi reprezintă o blondă plinuţă.

- Din câte mi-a spus domnul Dumas, îl cunoaşteţi bine pe John Erwin.

-Bine..., depinde ce înţelegeţi prin bine. Suntem adesea invitaţi la el, seara, împreună cu alte cincizeci de persoane.

- Exact despre asta e vorba. Mi-aţi putea furniza lista acestor invitaţi?
- Aş face-o cu mare plăcere, dar nu cunosc numele tuturor.
- N-aţi putea să-i cereţi aceste liste, de exemplu ca să pregătiţi o recepţie la Institutul Francez?

Ea ezită puţin.

- Ba da, desigur.
- Nu mă interesează decât ultimul an.
- Am înţeles, voi încerca.

Daquin închide şi visează să facă amor cu o mică blondă plinuţă. Şi toată numai zâmbet. Asta l-ar mai remonta.

Kashguri soseşte la ora 10:00 fix. înalt, de talia lui Daquin, subţire, păr negru, ochi negri, tenul palid, trăsături regulate, faţa netedă. în felul lui, un bărbat foarte frumos. Dar nu e genul meu, mai curând al lui Lenglet. Poartă un costum clasic, linie englezească, bleu-gri. Cravată de un gri mai închis peste o cămaşă de un bleu stins. Ia loc în fotoliul pe care i l-a oferit Daquin. îşi sprijină braţele pe rezemători. Mâinile în faţă, cu degetele încrucişate, mâini lungi, nervoase, îngrijite, degajă o impresie de forţă şi severitate.

- Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Kashguri. Doream să vă întâlnesc ca să vorbim despre o crimă comisă pe 29 februarie la club Simon. Aveţi un abonament, noi îi audiem pe toţi abonaţii.

Kashguri îşi desface şi-şi strânge la loc degetele, privindu-1 pe Daquin cu mare atenţie. Se apleacă uşor în faţă.

- Domnule comisar, n-am nici pe departe intenţia să mă joc cu dumneavoastră de-a şoarecele şi pisica. (Nici o urmă de accent. O franceză perfectă.) Eu joc un rol important în relaţiile franco-iraniene, care la această oră sunt în mod deosebit de complexe, aşa cum desigur ştiţi...

-(Daquin, în profil, capul puţin aplecat.) Ceea ce nu vă situează deasupra legilor ţării noastre.

- (Surâs.) Fireşte. Dar îmi dă mult de lucru. în consecinţă, n-am timp de pierdut. Da, sunt într-adevăr mare amator de femei venale prostituate, ceea ce, în Franţa, nu e interzis de lege. Dar nu sunt dispus să vă relatez în ce circumstanţe anume îmi satisfac această plăcere.
- Nici nu aveam de gând să vă cer aşa ceva. Prima mea întrebare este: confirmaţi faptul că sunteţi abonat la club Simon?
- Da, sunt abonat.
- Ce pseudonim foloseaţi?
- La asta nu am să răspund. împietaţi asupra vieţii mele personale.
- A fost comisă o crimă...
- Nu e un argument.
- ...pe 29 februarie seara.

- Dar sunt gata să spun ce făceam în seara de 29 februarie, (îşi răsfoieşte agenda şi-i arată lui Daquin pagina.) La ora şaisprezece, am participat la o reuniune a grupului parlamentar franco-iranian. Seara, am luat masa cu preşedintele grupului, deputatul Bertrand.

Daquin examinează pagina. Ora 16:00: *grupul FI.* Şi, la ora 20:00: *Bertrand.*

- Vă amintiţi unde ati mers să luaţi masa? Si cam pe la ce oră?
- Da, am fost la restaurantul Lipp, unde avem tipicul nostru, în jur de ora 20:00, la sfârşitul reuniunii grupului, cu taxiul.
- Vom verifica.
- Să fiţi discret
- Bineînţeles. Aş vrea să vă atrag atenţia că în Franţa este interzis consumul anumitor substanţe.

Kashguri se stăpâneşte perfect, surâde, ţinându-şi mâinile tot aşa, cu degetele încrucişate.

-în chestiunea aceasta, puteţi desigur să mă prindeţi cu uşurinţă asupra faptului. E o obişnuinţă veche, pe care o am din ţara mea unde în acest domeniu există o mare toleranţă. Dar ştiţi la fel de bine ca şi mine că asta v-ar crea destule probleme, cu multă lume, şi pentru un delict la urma urmelor minor.

E mulţumit de sine, sigur că a marcat un punct. E momentul să blufez.

- O cunoaşteţi pe Virginie Lamouroux?
- Nu, n-o cunosc pe această persoană.

Nimic din înfăţişarea personajului nu s-a clintit. Daquin împinge spre el fotografia Virginiei pe care doamna Lamouroux i-a dat-o lui Attali.

- N-aţi întâlnit-o niciodată?
- Nu, niciodată.
- Şi totuşi, Virginie Lamouroux ne-a declarat că a învăţat să fumeze heroină în compania dumneavoastră.

La cuvintele astea, un uşor freamăt, imposibil ca Daquin să se fi înşelat. Kashguri se îndreaptă în fotoliul lui. Un ton sec:

- Eu nu le cunosc îndeaproape pe toate persoanele în tovărăşia cărora îmi petrec serile mele ceva mai animate. N-o cunosc

pe această doamnă şi nu vreau să continuu discuţia asupra felului meu preferat de a-mi petrece timpul.

- Foarte bine, domnule Kashguri. Vă mulţumesc pentru convorbire.

Kashguri e surprins că Daquin a pus capăt întrevederii atât de repede. Se ridică amândoi, Daquin îl conduce pe Kashguri până la uşă şi se întoarce la biroul lui.

Vrea să mă trimită la Bertrand. Foarte bine, se va duce Attali. Să vedem de ce vrea să ne ducem la acesta. Cred că o cunoaşte pe VL. Dar trebuie s-o dovedesc. Dacă ajung s-o fac, înseamnă că e băgat până la gât. Dar în ce anume? In traficul de droguri? în uciderea thailandezei? în amândouă? Pe el îl şantajează VL?

Ora 12:00

La Mado

Daquin are întâlnire cu Meillant la prânz. Trece să-l ia de la Comisariatul arondismentului 10. Cei doi bărbaţi îşi strâng mâinile. Nu s-au revăzut niciodată de la absolvirea Scolii de corni- sari. Să tot fie zece ani de-atunci. Meillant nu s-a schimbat. Scund, mai curând solid decât gras. Costum la trei piese, cămaşă albă, cravată de culoare închisă. Părul sur, pieptănat cu grijă peste cap. Pomădat? Un aer teribil de demodat. Ce-o fi văzut Anna Beric la el? Daquin îşi regăseşte intactă animozitatea care-i despărţea pe vremea cursurilor.

-Mergem să mâncăm împreună. Am reţinut o masă la Mado. Cunoşti locul?

-Nu.

- Este o curiozitate a cartierului, la doi paşi de-aici.

Intră la Mado, nu se opresc la bar, trec direct dincolo de draperia roşie. Mado spintecă aerul venindu-le în întâmpinare, îl pupă pe Meillant, îi strânge mâna lui Daquin, oprindu-se o clipă ca să-l contemple, ca o cunoscătoare ce este, şi-i instalează la o masă liniştită, în fundul sălii.

- Azi avem fasole cu afumătură.
- Perfect, de două ori fasole, vin de Cahors, şi adu-ne ce ai mai bun la gustări, ca să putem aştepta liniştiţi.

Acestea fiind zise, Meillant o bate uşurel pe impresionantul ei dos, patroana îi mulţumeşte cu un zâmbet şi o ia spre bucătărie, legănându-şi impozantele ei şolduri.

Meillant îi povesteşte lui Daquin în amănunţime cariera lui Mado şi conchide:

- Vezi toate zdrăngănelele alea pe care le poartă? Ei bine, trebuie să ştii că sunt bijuterii veritabile, aur şi pietre preţioase. Chiar şi ochelarii: diamante şi platină. N-are încredere în bănci şi preferă să-şi poarte averea asupra ei. Şi, în afară de ochelari, rămâne cu toate bijuteriile pe ea şi când se regulează.

Multe-a mai făcut Meillant la viaţa lui...

- Ştii că aici a descoperit Thomas pista Companiei de dans Aratoff?

Nu, Daquin nu ştia. Meillant mi i-a trimis pe Thomas şi Santoni ca să fie ţinut la curent cu o anchetă care se desfăşoară pe teritoriul lui. Cum am putut să fiu atât de naiv ca să nu înţeleg asta mai devreme? Să arăt ca şi cum totul ar fi în regulă. Din fericire, fasolea este excelentă.

- Meillant, îl cunoşteai pe Osman Celik?
- Da, bine.
- Nici nu mă îndoiam. Ai putea să-mi spui ceva mai mult decât ştiu?

“_____- L-am ajutat să-şi facă actele, cu mai puţin de doi ani în urmă, şi să-şi deschidă atelierul. De atunci am păstrat legătura cu el.

- Ştii desigur că a fost asasinat ieri.
- Da. Am citit raportul de la Criminalistică.
- Ai o ipoteză?
- O reglare de conturi politică. Osman Celik era de stânga. Avusese destule probleme cu Lupii Cenuşii la Istanbul.
- Să fi avut vreo legătură, mai de aproape sau mai de departe, cu drogurile?
- Nu, cu siguranţă nu. Nu era câtuşi de puţin genul lui de afacere. Micile învârteli din Sentier, da. Dar în cartierul meu încă n-au ajuns să se omoare pentru chestii d-astea.

Pe drumul de întoarcere, Daquin se lasă în voia gândurilor. Deci Celik era informatorul lui Meillant. îi spun sau nu-i spun lui Sol? Si cine ştia asta?

» » «

Ora 15:00
Passage du Désir

Două ore consacrate interogării succesive a două tinere manechine care au lucrat cu Virginie Lamouroux. Thomas conduce interogatoriile, asistat de un inspector de la Moravuri. Daquin stă retras intr-un fotoliu şi observă fără să intervină. Nu află mare lucru. Virginie Lamouroux lucra ajutându-se de robotul telefonic. Attali îl descoperise, era instalat la Sobesky-fiul. Ea percepea un comision absolut rezonabil. Fetele ţineau la ea, n-avuseseră niciodată vreun conflict, nu s-a întâmplat vreodată să le tragă pe sfoară. In privinţa drogurilor nu şi-au dat dmmul la gură prea uşor. Au trebuit un pic scuturate, dar cum n-au deloc experienţa practicilor poliţiei, au căzut repede în cursă. Clienţii sunt cei care consumă droguri. La mare modă e LSD-ul. Şi totuşi, ele, chiar deloc?... Da, eventual, din când în când, în cantităţi foarte mici, şi numai heroină. Totul trece prin mâna Virginiei Lamouroux? Nu, nu neapărat. Şi Kashguri? Amândouă l-au avut drept client, întâlnire aranjată, ca şi altele, de Virginie Lamouroux. Un client mai curând special. Vine cu prieteni, rămâne undeva, într-un colţ, pe toată durata distracţiei, fumează, priveşte, bea, dar nici măcar nu s-a dezbrăcat vreodată.

Vânătoarea lui Santoni a fost cu succes. Cei şase deputaţi şi doi senatori abonaţi la club Simon sunt cu toţii membri ai grupului parlamentar de prietenie franco-iraniană, care reuneşte vreo treizeci de aleşi. Lista completă a grupului. Preşedinte, Gérard Bertrand. Coordonatele sale: la Adunarea Naţională sau acasă, avenue Bosquet, nr. 57. Daquin e mulţumit de aceste rezultate.

- Şi-am mai găsit, la o agenţie de presă, o fotografie foarte reuşită a lui Bertrand. S-o pun în dosarul pe care-1 iau mâine la München?
- E o idee. Dar, deocamdată, nici un cuvinţel în raport.

Către finele după-amiezei, apare Romero. Linişte pe toată linia. în afară de Moreira. I-a telefonat unei oarecare Pauiette, cerându-i să-i caute acte false. Băieţii lui au intrat în panică de când i-a vizitat falsul inspector de la Departamentul Muncii şi-ar

fi cazul să le schimbe actele. Cum e cu mult înainte de termenul stabilit, furnizorul obişnuit e pe geantă. Ar putea ea să rezolve? Da, va încerca.

Numărul de telefon este al unui atelier din Sentier, Berican, în passage de l’Industrie. De urmărit.

JOI 20 MARTIE

Ora 8:00

Passage du Désir

Atmosferă de studiu în biroul mare. Daquin citeşte presa. *Libération* titrează despre boicotarea biroului de legalizare deschis de minister de către turcii fără acte.

O anume admiraţie pentru Soleiman.

Romero trudeşte la raportul despre filajul lui Sener.

Sună telefonul.

-Théo?

- Da, şefu'.
- Ne-au sunat de la Rouen. Au un cadavru anonim, care s-ar putea să-ţi aparţină. Trimiţi pe cineva să arunce o privire?
- Cum de s-au gândit la noi?
- O moacă de străin şi îmbrăcăminte de la Istanbul. Caută-1 pe inspectorul Petitjean la Comisariatul Central din Rouen.

Daquin închide.

- Romero, asta e pentru tine. Ia şi dosarul cu fotografii, s-ar putea să-ţi fie de folos.

1
8

Ora 9:30 -■ Braseria Lipp

Uşile batante ale braseriei Lipp sunt blocate în poziţia deschis, un băiat în albastru scoate navetele cu sticle goale şi se întoarce cu altele, pline. Şampanie. Attali se aşează pe terasă, aruncă o privire înăuntru, oglinzi şi numai oglinzi, ceramică de culoare deschisă şi lemn de culo re închisă. O femeie aranjează un buchet enorm de cale portocalii. Nici un client. Doar un picolo, în costum negru şi un imens şorţ alb, lung până-n pământ. Se-ndreaptă spre Attali. Zgomot de voci şi de vase, la bucătărie. Attali îşi arată legitimaţia. Băiatul va merge să-l caute pe „responsabil“ . Un domn respectabil, costum gri, cămaşă albă, cravată de culoare închisă.

- Vreau să vă pun câteva întrebări despre doi clienţi ai dumneavoastră, rutină, discreţie.

Cei doi bărbaţi se instalează pe terasa care e în continuare larg deschisă.

- îi cunoaşteţi pe domnii Bertrand şi Kashguri?
- Da, sunt obişnuiţii casei.
- Au fost aici, vineri 29 februarie, seara?

Bărbatul se duce să caute în două caiete groase, în spatele tejghelei de la casă, lângă florile portocalii. In primul caiet sunt trecute, zilnic, echipele de serviciu, cu orarul lor. Fiecare a semnat în dreptul numelui său.

- 29 februarie. Am fost de serviciu. Dar trebuie să vă spun de îndată că nu am amintiri precise.

Al doilea caiet: rezervările.

- 29 februarie. Domnul Bertrand a rezervat o masă de două persoane pentru ora 21:00.
- De ce sunt tăiate toate rezervările?
- Le tăiem pe măsură ce sosesc clienţii respectivi.
- Deci, dacă domnul Bertrand n-ar fi venit, nu i-aţi fi tăiat numele.
- Numai dacă nu s-ar fi decomandat prin telefon. Dacă un client se decomandă, îi tăiem numele fiindcă nu-i mai reţinem masa.

- Si clienţii au grijă să telefoneze ca să decomande?
- Da. Obişnuiţii casei sunt atenţi să nu ne producă încurcături de acest gen.
- Dacă domnul Bertrand s-ar fi decomandat, ar fi făcut-o prin dumneavoastră?

-Da.

- însă nu vă amintiţi?
- Nu. Au trecut trei săptămâni. Domnul Bertrand vine aici de câteva ori pe săptămână. Avem la o sută de rezervări zilnic. Dintre care se decomandă două-trei. Aşa că...
- I-aţi putea întreba pe băieţii care au lucrat în seara respectivă şi să mă sunaţi la numărul ăsta, dacă vreunul dintre ei îşi aminteşte ceva?
- Bineînţeles, domnule inspector.

Attali pleacă. Ştie de pe acum că nu va primi nici un telefon.

Ora 10:00

Passage du Désir

O repriză de interogatorii cu manechinele convocate. A ajuns o rutină. Thomas, în duet cu acelaşi inspector de la Moravuri. Daquin, tot deoparte, continuă să observe fără să spună nimic. Maud Mathieu. Un interogatoriu insipid, dar care confirmă declaraţiile lui Lamergie.

Daquin se plictiseşte. Prezenţa lui VL, la club Simon, în seara de 29, poate fi considerată o certitudine. în afară de asta, nimeni nu ştie nimic despre ea. Batem pasul pe loc, e ultima dimineaţă când le mai urmăresc, o să trec apoi la altceva.

Intră Dorothée Marty, o bmnetă înaltă, subţire. Părul bogat, tuns scurt, firul drept. Un breton imens, care-i acoperă toată fruntea. Sub această cască neagră, faţa pare mică şi copilăroasă. E graţioasă, observă Daquin, puţin distrat. Interogatoriul începe. Ca si celelalte. Daquin trebuie să facă un efort de atenţie. Şi, dintr-o dată, la întrebarea: „îl cunoaşteţi pe Kashgjiri, v-a fost client?“ - un fel de încordare a întregului ei corp. Atitudinea, expresia - rigide.

-Da.

- Cine vi l-a recomandat?
- Ca şi pe alţii, Virginie Lamouroux.
- Ştiţi dacă ea îl cunoştea personal?.
- Nu. N-am vorbit niciodată cu ea despre asta.

Thomas trece la altceva. Dorothée Marty se relaxează, îşi regăseşte comportamentul firesc. Interogatoriul continuă. E de necrezut că nici Thomas, nici inspectorul de la Moravuri n-au observat nimic. Nu-s prea buni poliţişti. Ori poate nu le pasă.

Terminat. Dorothée Marty se ridică, semnează depoziţia şi se pregăteşte să plece. Daquin se ridică şi el. Cei doi inspectori îl privesc cum îi deschide uşa tinerei femei luând-o uşurel de braţ.

- Comisarului vostru îi place s-agaţe tipele aşa? îl întreabă inspectorul de la Moravuri pe Thomas, care ridică din umeri în semn că nu ştie şi nu pricepe.
- Domnişoară, aş putea să vă invit la dejun? E chiar ora de masă şi mi-ar plăcea să stăm puţin de vorbă, cu totul neoficial, bineînţeles. (Dorothée Marty e surprinsă, ezită.) Va rog să acceptaţi. Nu riscaţi cine ştie ce, aveţi cuvântul meu.
- Ştiţi, de fapt nu mănânc niciodată la prânz.
- Vă invit la un italian care-o să vă placă. Dacă doriţi, puteţi să nu luaţi altceva decât o cafea.

Ora 11:30

Rouen

Frig, gresie, mirosuri. Cadavrul pe un căruţ. Faţa e descoperită. Pielea albă, tumefiată. Un aspect ireal. Mai curând o mască decât un mort.

- Sunt arsuri din pricina varului, explică Petitjean. Dar l-am machiat pentru a face mai uşoară identificarea.

Romero îşi pune servieta pe o masă, scoate albumul cu fotografii, îl răsfoieşte, găseşte una şi i-o arată lui Petitjean.

- Da, el este.
- Să ieşim de-aici.

Fac împreună câţiva paşi pe lângă morgă. Romero şi-a luat nişte ţigări mici, italieneşti, toscane, pe care le ia întotdeauna când

merge la morgă: miros mai puternic decât cadavrele. îi oferă una lui Petitjean, care-1 refuză.

- Vă supără dacă fumez?
- Câtuşi de puţin. Aşadar?
- E un mic traficant turc, pe care l-am reperat de vreo cincisprezece zile, un oarecare Celebi.

Ora 12:30

Da Mimo

Ambianţă napolitană. Daquin este în mod evident un obişnuit al casei. O masă mică în fundul încăperii, faţă de masă în carouri roşii şi albe. Daquin o instalează pe tânăra femeie cu spatele spre sală. Alege pentru ea un platou cu aperitive diferite, pe bază de legume, cu untdelemn şi oţet, şi pentru el o pizza à la rughetta. Şi peşte prăjit. Orvieto rece, ca de obicei, şi pentru doamna un Contrex. Să profite cât fata este încă sub tensiune, să nu-i lase timp să-şi revină.

- Vorbiţi-mi despre relaţiile cu Kashguri.

Aceeaşi carapace sub care intră. Face un efort ca să nu se observe. Un zâmbet.

- Nu am nimic altceva de spus despre asta.

-Nu-i adevărat. De cum i se pronunţă numele, întregul dumneavoastră corp intră în alarmă. Lucrurile n-au mers prea bine, nu-i aşa?

- Posibil. Si ce-i cu asta?

»–

- Povestiţi-mi. Nu ne mai aflăm în localul Poliţiei Judiciare. Ştiu că doriţi să vorbiţi despre asta, şi nimeni nu v-ar asculta mai bine decât mine.

Dorothée şi-a luat faţa în mâini ca să se apere de privirile lui Daquin.

- De unde ştiţi că e chiar aşa?
- Vă ascult, vă privesc şi sunt foarte atent, asta-i tot.
- A pus să fiu violată în nişte condiţii abominabile.

O voce joasă, monocordă, ţinându-şi mâinile mereu pe faţă. Daquin lasă să se instaleze liniştea. Ce-a fost mai greu pentru ea, a trecut, are tot dreptul să-şi aleagă propriul său ritm. Dorothée

e adâncită în amintirile sale. Acum se uită fix în farfurie. Aceeaşi voce.

- Mi-a oferit o sumă importantă ca să-mi petrec o seară la el, cu nişte prieteni, mi-a zis. îmi fusese client de două-trei ori la club Simon, venea cu nişte prieteni şi ne privea cum făceam amor. Asta a fost tot. Am crezut că va fi la fel şi la el acasă. Am acceptat.

Din nou tăcere, mult timp. Daquin nu spune nimic.

- Am sosit acasă la el. Părea să fie singur, mi-a mulţumit că am venit. Numai noi doi în salon, am fumat puţină heroină. Am început să simt că plutesc. M-a condus într-o cameră, undeva, în apartamentul lui. Aproape nemobilată, doar un pat mare, de aramă. (Dorothée îşi ridică pentru prima oară ochii la Daquin.) Ştiţi, unul din paturile acelea, de altădată, înalt, având la cap şi la picioare bare metalice.

- Da, avea şi bunica mea.

- (Dorothée şi-a lăsat din nou nasul în farfurie.) In cameră erau doi bărbaţi, valeţii lui. M-au înhăţat, unul mă ţinea, iar celălalt îmi smulgea hainele de pe mine. Am început să ţip şi să mă zbat. Asta le stârnea râsul. Kashguri şedea într-un fotoliu şi zâmbea. Eram terorizată, credeam că vor să mă omoare şi că nimeni n-o să mă mai găsească vreodată. Când am ajuns în pielea goală, m-au întins pe pat, pe spate, cu mâinile şi picioarele desfăcute, m-au legat cu nişte corzi şi-au început să mă cravaşeze. Am urlat cât mă ţineau plămânii.

O lungă tăcere. Amintirea acelor suferinţe.

- Când am încetat să mai urlu, m-au dezlegat. Nu puteam să mă mai mişc, tot trupul îmi sângera, iar cei doi au trecut la fapte, întâi m-au violat pe rând, câte unul, pe urmă amândoi în acelaşi timp. Mi-am pierdut cunoştinţa. Cred că în acest timp Kashguri se masturba. (O nouă tăcere.) Apoi unul dintre ei a început să vadă de mine, mi-a uns rănile cu ceva care mirosea foarte puternic. Pe urmă m-au înfăşurat într-un fel de cearşaf din material flauşat, m-au dus aşa la maşină şi m-au depus în apartamentul meu. M-au lăsat acolo pe la mijlocul nopţii. Cu un teanc de bancnote. N-am făcut plângere. M-am tratat. Acum nu mai lucrez, nu mai ies în oraş, trăiesc din banii de la Kashguri. (Trece

un timp. îşi ridică, în sfârşit, ochii din farfurie. Un zâmbet tineresc.) E adevărat că ştiţi să ascultaţi al naibii de bine.

Daquin ar vrea să-i mângâie delicat obrajii, dar îşi dă seama că ar fi ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă. O să-l înhaţ pe Kashguri. într-un fel sau altul. O să pun eu mâna pe el.

Ora 14:30

Passage du Désir

Pe birou, un mesaj de la Romero: Cadavrul este al lui Celebi, micul traficant turc, complicele şefului de atelier iugoslav. Mă întorc la ora 20:00.

Celebi a fost executat: noutatea produce un declic. Daquin scrie un bilet pentru Attali şi Lavorel: *Să fiţi la birou la ora 20:00.* Apoi se duce acasă. Ia o cafea şi un coniac. Se întinde pe canapea, cu ochii închişi, lăsându-şi spiritul să hoinărească, pe jumătate adormit, pe jumătate activ intelectual, cu conştiinţa trează.

Ora 15:00

Anexa Adunării Naţionale

Bertrand a acceptat o întâlnire cu Attali. „O jumătate de oră, nici un minut în plus, am mult de lucm. Şi aş dori să fiţi discret, să nu vă declaraţi calitatea de inspector de poliţie portarului sau secretarei mele.“

Un imobil modem: marmură, oţel, lemn, mochete groase. Lux de-adevăratelea. Cel puţin afli unde se duc banii din impozite. In nici un caz la comisariatele de poliţie.

Attali intră în biroul lui Bertrand, acesta se ridică, îi strânge mâna şi-i arată un fotoliu. Mare, greoi, roşcovan, cu pielea albă, patruzeci de ani împliniţi. Attali îl găseşte pe loc antipatic.

- Aşadar?
- Domnule deputat, noi verificăm felul în care şi-a petrecut domnul Kashguri seara de 29 februarie. El ne-a spus că şi-a petrecut-o în tovărăşia dumneavoastră.
- De ce anume este acuzat domnul Kashguri?

- Nu este acuzat de nimic. Verificăm felul în care şi-a petrecut timpul un mare număr de persoane, în cadrul unei anchete asupra unei crime comise în seara de 29 februarie.

Muşcându-şi buza de jos, Bertrand îl cercetează pe Attali. Tăcerea se prelungeşte. Nu se simte la largul lui. îşi deschide agenda de birou.

-Pe 29 februarie, începând de la ora 16:00, am prezidat şedinţa grupului parlamentar de prietenie franco-iranian, la care a fost invitat şi domnul Kashguri, cu titlu de expert. Şedinţa s-a terminat către ora 20:00, 20:30, apoi am mers amândoi la masă, la Lipp, ceea ce ni se întâmplă foarte des. Masa a fost reţinută de secretara mea.

- Foarte bine, vă mulţumesc, domnule Bertrand.
- Dragă inspectare, situaţia este foarte racordată acum între Statele Unite şi Iran. Franţa are în Iran interese considerabile. Ea joacă un rol de prim-plan pentru a face ca Europa să adopte o atitudine de mediere, de dialog. Pentru a se evita o ruptură ireparabilă, domnul Kashguri este un aliat preţios al diplomaţiei franceze. Nu trebuie să vă spun mai mult. Ceea ce, desigur, nu înseamnă că el s-ar afla mai presus de legile acestei ţări. Dar asta vrea să spună foarte clar că vă cerem să procedaţi cu cea mai mare prudenţă.

In ascensor, Attali pronunţă răspicat, cu voce tare: „îl urăsc.“ Ceea ce îl face să izbucnească în râs.

Ora 15:30

Pe şoseaua naţională, între Paris şi Rouen

De mai bine de treizeci de metri, drumul domină Sena. Acolo jos, pe ţărm, o vastă întindere unde fac manevre camioanele care depun în hambare încărcătura lor de cretă. La vale, o uzină de var, ale cărei silozuri coboară până la Sena. Şalupele acostează acolo, sub silozuri, ca să-şi preia încărcătura. Petitjean îl lasă pe Romero să cerceteze dispoziţia locurilor.

- După medicul legist, bărbatul a fost omorât probabil pe terenul de manevră, cu un glonţ tras de aproape, drept în inimă, începând cu ora 5:00 după-amiază, camioanele nu mai circulă şi

locul este pustiu. Asasinul a trecut grilajul uzinei pe aici. (El indică un punct unde grilajul este lăsat.) Şi a coborât până la silozurile de var, pe aici, târând cadavrul. (El arată urmele pe pământul argilos.) Apoi a împins cadavml în silozul nr. 3. Şi a plecat. Dacă trupul ar fi rămas mai mult de patruzeci şi opt de ore în var, în siloz sau în şalupă, ar fi fost imposibil de identificat. Dar o şalupă a venit să încarce la silozul nr. 3, pe 19, la 5:00 dimineaţa. Marinarul, care face acum naveta asta de mai multe ori pe zi, şi-a efectuat singur manevrele de încărcare şi n-a remarcat nimic. Am verificat, cadavrul e posibil să fi alunecat prin tubul de încărcare. Apoi şalupa a plecat spre staţia de cimentare de la Rouen, la treizeci de kilometri de aici, unde a început să descarce la ora 8:00. La ora 9:00, cadavrul era la noi. Nici un act asupra lui, nimic în buzunare. Etichetele de pe vestonul, pantalonul şi cămaşa lui erau smulse. Era în ciorapi. Identificarea părea foarte dificilă. Din fericire, venind să anchetez la faţa locului, am găsit un pantof, care probabil că s-a pierdut în timp ce cadavrul era târât pe terenul de manevră al camioanelor, sub acoperirea pantei. Pantofi scumpi, fără-ndoială, pentru că numele magazinului era imprimat pe piele, în interior, cu adresa: *Istikal Cadessi, Istanbul.* Plecând de la asta, am ajuns să mă gândesc la dumneavoastră. Douăzeci şi patru de ore, nu mai mult. Pentru nişte neînsemnaţi poliţai de provincie, cred că nu ne-am descurcat prea rău.

Romero surâde la ideea că a devenit parizian.

Ora 20:00

Passage du Désir

Attali şi Lavorel joacă dame. Daquin îşi face o cafea fără să zică nimic.

Soseşte Romero. Groaznic de murdar, îşi spune Daquin. Un praf fin alb îi acoperă părul, faţa, mâinile, hainele. Pantofii lui sunt albi cu totul. Nu pare să-şi dea seama, pe atât e de mulţumit şi de surescitat. Partida de dame se opreşte.

- O să începem cu Attali, zice Daquin.

Attali explică sistemul rezervărilor şi anularea acestora. Deci, un posibil alibi, dar nu sigur. Micul discurs al lui Bertrand despre importanţa politică a lui Kashguri.

- Şi apoi starea aceea de stingherealã care s-a instalat şi sentimentul că Bertrand ştie mai multe decât mine despre derularea anchetei.
- Bertrand părea mulţumit să sară în ajutorul prietenului său?
- Ar fi dat orice numai să nu fie nevoit s-o facă.
- Deci Kashguri încearcă să-l înfunde pe Bertrand. Dar ce ţine pentru schimb? Vom afla. Lavorel?
- Nimic nou, doar o confirmare: francezul pe numele căruia au fost cumpărate cele două prăvălii este salariat la Euroriencar.

Daquin e satisfăcut.

- Şi dumneata, Romero, descrie-ne mai pe larg săpăturile.

Identificarea, reconstituirea modului în care cadavrul a ajuns
să fie vârât în var. împuşcat de aproape, un glonţ în inimă, din faţă. Transportat după împuşcare. Pentru moment, asta e tot.

Daquin se înfundă în fotoliul lui. Crispat.

- In această crimă, vreau să vă atrag atenţia asupra a două puncte. Unu: acest asasinat seamănă perfect cu lichidarea lui Celik. Nu ştiu dacă am apucat să vă spun, dar Celik era unul dintre informatorii lui Meillant, şi erau foarte puţini cei care o ştiau. Doi: foarte puţine persoane erau la curent cu faptul că l-am reperat pe Celebi şi că avem un martor împotriva lui. Am picat pe o afacere de droguri serioasă, ceea ce înseamnă o mulţime de bani. Şi mulţi bani înseamnă crime, în cazul nostru avem până acum, trei, patm sau cinci, în funcţie de analiza pe care o facem. Şi corupţie. Corupţie a unor oameni politici, dar posibil de asemenea şi a unor poliţişti. Gândiţi-vă la asta.

Efect reuşit, linişte mormântală.

-Romero, mâine reiei urmărirea ataşatului de ambasadă, ascultările telefonice, Paulette. Attali, din nou la dosarul VL. La sfârşitul lunii se va face la Sobesky o livrare de impermeabile provenind din România. In acel moment aş dori să fim cât se poate de înaintaţi în cercetările noastre.

Din nou tăcere. Daquin se ridică, îşi trage bluzonul pe el, spune bună seara şi pleacă.

VINERI 21 MARTIE

Ora 8:00

Avenue Jean-Jaurès

Romero doarme cu pumnii strânşi. Soneria telefonului. Ridică receptorul, mormăie. E prost dispus. A avut o zi obositoare ieri şi n-a prea dormit, cu aluzia aia a lui Daquin la poliţiştii corupţi. Ce-o fi vrut să zică? Nu poţi să înghiţi aşa ceva. A căzut într-un somn comatic, spre 6:00 dimineaţa, care va să zică doar de vreo două ore. Ce meserie...

Vocea lui Yildiz...

- Te-am trezit, Romeo?

-Da.

- Bine, am să zic repede. Astăzi Turgut Sener va merge, ca în fiecare lună, la Roissy, să ia curierul diplomatic. Pleacă de la birourile noastre din boulevard Malesherbes pe la ora 10:00, cu o camionetă a ambasadei.

- Când cinăm împreună, Yildiz? Mi-e dor de tine.

- (Râsete.) Sună-mă când o să fii într-o dispoziţie mai bună.

Romero se ridică din pat. Un duş aproape rece, un litiu de cafea. Dezordinea din apartamentul lui îi face scârbă. La picioarele

19

scaunului pe care şi-a lepădat hainele de cu seară, o pată de praf alb. Vase murdare aproape peste tot. Trebuie să mă organizez.

Un pulover curat, penultimul, un blue-jeans, bascheţi, un bluzon de piele. Să-i întâlnească pe colegii de la Stupefiante.

Ora 9:30

Filaj

Cei doi inspectori, Romero şi Marinoni, aşteaptă într-un Renault 5 obişnuit, la cincizeci de metri de ambasada turcă, în boulevard Haussmann. Marinoni e foarte vesel şi spune banc după banc. Romero se destinde un pic.

O camionetă albă iese din localul ambasadei. Uşor de urmărit, circulaţia este fluidă şi se ştie încotro merge.

Ora 10:30

Camioneta pătrunde în parcarea vămii-tranzit a aeroportului Roissy, Romero îi lasă un avans de câteva minute, apoi o urmează în zona supravegheată arătându-şi legitimaţia. Sener rămâne cam o oră în birourile vămii, apoi revine pe un Fenwick, cu un funcţionar şi o ladă mare de lemn, sigilată. Lada este depusă în camionetă. Camioneta se pune în mişcare, urmărită de Renaultul 5, cu cei doi inspectori. întoarcere în linişte la Paris.

Ora 12:15

Camioneta intră m garajul ambasadei din avenue de Lamballe.

Din nou aşteptare. Marinoni se duce să bea ceva într-o cafenea aflată la vreo douăzeci de metri de locul unde staţionează ei. Romero îşi notează într-un carnet diferitele mişcări ale dimineţii, cu ora exactă, apoi se apucă de cuvinte încrucişate.

Ora 12:45

Sener reapare la volanul unui Renault 205 bleumarin, înmatriculat la Paris. Direcţia: centrul Parisului. La ora asta, filajul nu e chiar tot timpul aşa de uşor. Sener îşi parchează maşina pe o

trecere de pietoni, din rue du Faubourg-Saint-Denis, coboară, ia de pe bancheta din spate o pungă de plastic cu însemnele FNAC, care pare să conţină o cutie dreptunghiulară. Romero rămâne la volan, Marinoni îi ia urma lui Sener.

Ora 13:00

Marinoni se întoarce.

- Sener s-a instalat la o masă, la braseria Fio, în curtea de la Petites-Ecuries, cu o femeie de vreo cincizeci de ani. Au aerul unor vechi cunoştinţe. Au comandat dejunul, pentru moment au ce face, hai să ciugulim şi noi ceva, sunt leşinat de foame. Douăzeci de minute, ca să înghită la repezeală o mâncare caldă, într-o braserie din rue du Faubourg-Saint-Martin, supraveghind cu coada ochiului intrarea în curtea de la Petites-Ecuries. Apoi se plimbă liniştiţi, pălăvrăgind, pe lângă braseria Fio.

Ora 15:25

Sener iese, cu femeia pe care a reperat-o Marinoni mai înainte. Destul de comună, cincizeci de ani, înaltă, un pic cam umflată, păr şaten, vopsit, făcut permanent, machiaj discret, un costum-taior sever. N-are timp de pierdut cu cochetăriile, dar e îngrijită. Punga de plastic cu însemnele FNAC e acum în mâna ei. Se despart în rue du Faubourg-Saint-Denis. O sărată uşor pe gură apoi, în stil mare, îi sărată mâna cu subînţeles.

- Sener e amantul acestei doamne.
- Aşa s-ar zice.

Ea o ia la dreapta, urmată de Marinoni. Sener se întoarce la maşină, Romero în siajul lui, Sener bagă distrat în buzunarul impermeabilului chitanţa de contravenţie şi demarează. Romero îl urmează fără dificultate.

•

Ora 15:45

Ajuns în rue de la Procession, Sener parchează din nou pe o trecere de pietoni şi dispare în birourile ONI. Romero parchează

şi el unde poate, o ia pe jos până la Renaultul 205, scoate din buzunarul bluzonului său o mică pilă, pe care şi-a făcut-o el, cu mâna lui, acum câţiva ani, pe timpul adolescenţei sale la Marsilia. Amncă o ochire la secundarul ceasului de la mână, se apleacă peste portbagaj cu un aer aferat, mişcă puţin şi broasca se deschide. Bun. Cu toată lipsa de antrenament, i-a reuşit sub un minut. Şi totuşi, un regret: gama lui a rămas limitată. Maşini franţuzeşti, Volkswagen... I-ar fi plăcut să le încerce şi pe cele americane sau japoneze. Dar n-a avut niciodată ocazia. Portbagajul este gol. Romero îl închide şi se întoarce la maşina lui. încă o oră de aşteptare. îl apucă toţi dracii.

Ora 16:35

Sener iese de la ONI în compania lui Martens. Puteam să pun pariu. Pleacă împreună pe jos. Romero îi urmează de departe. O iau la dreapta, la stânga, se opresc lângă Renaultul 5 al lui Martens, urcă amândoi în faţă, demarează şi-l lasă pe Romero cu buza friptă.

Ora 19:30

Passage du Désir

Când Romero intră în biroul mare, Santoni începe relatarea călătoriei sale la München. N-a găsit acolo decât vreo zece dintre fetiţele thailandeze care trecuseră prin Paris.

In Elveţia şi în Germania există o întreagă reţea de cabarete specializate şi fetele nu rămân mai mult de şase luni în acelaşi oraş. N-au bani, nu ies din casă, în călătoriile de la un oraş la altul sunt însoţite de cineva care le ţine şi actele. După trei sau patru ani, când au „îmbătrânit“, trec în reţeaua de prostituţie „normală“ sau îşi obţin un bilet de avion ca să se întoarcă acasă. Poliţia, patronii stabilimentelor se prefac a crede că ele au douăzeci de ani, aşa cum stă scris în actele lor, dar clienţii nu, clienţii nu se înşeală, aceştia sunt amatorii de copii care frecventează respectivele case. Ceea ce-i scuteşte de cheltuielile de dmm până-n Thailanda... Stabilimentele nu şomează. Dar să lăsăm

asta. Din zece copile care-au trecut prin Paris, şapte au „lucrat“ pentru club Simon şi au identificat cinci abonaţi. Comisarul de poliţie pensionar, cel mai asiduu client. Fără comentarii. Un întreprinzător, Lamergie, care a recunoscut că s-a folosit de serviciile lor. Doi deputaţi. Şi Kashguri. Dar acesta nu le-a regulat niciodată. El privea, în timp ce o făceau alţii. însă va fi extrem de dificil să le localizăm pe fetele astea în câteva luni. Asta e. Totul e trecut în raportul meu, şi toate depoziţiile.

- Frumoasă treabă, mulţumesc. Noi, aici, cam batem pasul pe loc pe lângă manechine. Thomas o să-ţi povestească. Ia-ţi un week-end, îţi trebuie fie şi doar ca să ieşi din toată această curăţenie elveţiano-germană.

Daquin rămâne singur cu Romero.

- Am primit un telefon de la Marinoni. Femeia pe care a urmărit-o până la braseria Fio a urcat în atelierul Berican, în passage de Flndustrie.

Romero e foarte mirat.

- Aceasta să fie Paulette? Prietena lui Moreira?
- Posibil. Marinoni e în continuare pe urmele ei. Şi pe partea dumitale?
- Sener a mers la ONI să-l întâlnească pe Martens şi i-am pierdut când au plecat cu maşina acestuia, după ora 16:00. Mai înainte, m-am dus să arunc o privire, neoficial, bineînţeles, în portbagajul maşinii lui Sener. Era gol. Marinoni v-a vorbit despre punga de plastic cu însemnele FNAC?

-Da.

- Nu m-am dus la Fio să pun întrebări. Voiam să am de la dumneavoastră foc verde. Dacă sunt clienţi vechi, există riscul ca patronul să-i prevină.
- Ai dreptate. Să lăsăm naibii Fio. Avem altele mai bune de făcut. Romero, mâine, atelierul Berican.

în faţa lui Daquin, un telex, sosit în această după-amiază de la şeful Stupefiantelor. Răspuns de la soţia directorului Institutului Francez de Studii Anatoliene. Vreo cincizeci de nume. în dreptul unora, observaţii personale. *Văicăreţ. Murdar. Băiat fru-*

mos. Soţia directorului s-a distrat pe cinste. Un singur nume îi spune ceva lui Daquin: Kutluer. *Deja cam bătrân. Păcat.*

Şi apoi, în josul paginii:

La ultimul dineu de la Erwin, pe 15 martie, am stat mult de vorbă cu o femeie al cărei nume nu figurează pe listă, pentru că doar a trecut pe acolo, mi-a spus Erwin. Anna Beric. E frumoasă, inteligentă, cultivată. Nu-i cunosc adresa.

Doamnă, voi veni într-o zi la Istanbul ca să vă mulţumesc.

SÂMBĂTĂ 22 MARTIE

Ora 7:30

Passage de l’Industrie

Vremea e frumoasă şi răcoroasă, o primăvară încântătoare. Romero îşi întinde picioarele. Mulţumit că se află aici, pe terasa unei cafenele, cu Lavorel, după o noapte aşa şi-aşa, cu o blondă aşa şi-aşa. Lavorel a adus dosarul despre atelierul Berican, întocmit în mare viteză în ajun: registrul comerţului, impozite, asigurări sociale. Paulette este Paulette Dupin, de cinci ani administrator al societăţii, locuind în rue Gallieni, nr. 44, la Villemomble. Atelierul este înfloritor şi pare ceva mai ,,în regulă“ decât marea majoritate a celor din Sentier. Berican, şeful de atelier, e instalat de opt ani în localul din passage de l’Industrie - un apartament mare, de trei camere - şi de cinci ani este chiar proprietarul apartamentului, lucru cu totul excepţional. Are declaraţi cinci salariaţi, pentru care plăteşte corect URSSAF-ul. Ţinând seama de dimensiunea apartamentului, probabi' îl foloseşte de fapt doar foarte puţin. Are beneficii, plăteşte TVA şi impozite. în ce proporţie, asta-i altă poveste...

Romero se duce să-i dea un telefon lui Daquin. N-au mai aflat nimic în plus despre femeia pe care au urmărit-o ieri. Şi-a

2
0

petrecut toată după-amiaza la atelier, dar spre ora 20:00, Marinoni a pierdut-o: ea a ieşit din atelier, a luat un taxi şi l-a lăsat în ploaie. Alte indicaţii, faţă de cele de ieri, nu sunt. Salutări lui Lavorel.

Să meargă la faţa locului, în passage de l'Industrie nr. 2, să vadă care e mişcarea. In capul scărilor întunecoase, o placă: *Berican, al doilea la dreapta.* Miros de piele pe toată scara. La etajul al doilea, pe dreapta, în spatele unei uşi obişnuite de apartament mic-burghez din secolul al XlX-lea, zgomotele unei activităţi intense, voci, paşi, urnitul maşinilor, pe fondul unui post de radio într-o limbă străină. O privire pe fereastra scării: apartamentul pare a fi dispus de-a lungul pasajului. Să urce scara de la passage de 1'Industrie nr. 4. La al doilea, pe stânga, e mai mult ca sigur un alt atelier. Nici o plăcuţă, nici un nume, dar aceleaşi zgomote caracteristice ale maşinilor. Fără îndoială, atelierele comunică între ele, ceva extrem de util şi de comod la vizita neaşteptată a inspectorului de la Departamentul Muncii.

Şi acum, ce-ar mai fi de făcut? Un scurtcircuit de idei. Sosesc doi pakistanezi cu cărucioarele lor. Urcă la Berican şi coboară cu nişte baloturi voluminoase, înfăşurate în plastic alb şi prinse cu o bandă lată de scotch maro. Din trei drumuri, şi-au încărcat cărucioarele. Cu o dexteritate remarcabilă, pakistanezii răzbat prin mulţimea de pe trotuare, cei doi inspectori pe urmele lor. Livrarea, la Berelovitch, fabricant, rue du Verebois, şi apoi cei doi pakistanezi pleacă. In prăvălie, doi bărbaţi au început să desfacă baloturile, de unde scot bluzoane de piele, pe care le agaţă rând pe rând pe umeraşe. Verifică, numără. Lavorel intră.

- Aş vrea să probez acest bluzon.
- Scuzaţi-ne, domnule, dar nu vindem cu bucata.

El iese.

- Sunt bluzoane Ted Lapidus. Luxul în confecţii de serie. După părerea mea, la capătul firului, clientul trebuie să dea pe un bluzon cinci mii de franci şi zece mii pe o haină. E fascinant să urmăreşti cum stabilesc băieţii aceste preţuri.

Se întorc amândoi în passage de l'Industrie. Rornero se instalează într-o cafenea liniştită să citească ziarul. Lavorel urcă la Berican, sună, aşteaptă vreo două minute. Zgomotele din interior au scăzut serios în intensitate. Uşa se întredeschide. LTn miros

puternic de piele. în deschizătura uşii apare un colos. Un metru optzeci, lat în umeri, burtă dar nu excesiv. îmbrăcat în negru. Negricios, ras în cap, o enonnă mustaţă căruntă. Impresionant.

- Domnul Berican?
- Eu sunt. Ce doriţi? (Accent puternic, franceză curgătoare.)
- Sunt ziarist. Pregătesc o serie de articole despre legalizarea situaţiei muncitorilor turci din Sentier. Aş dori să iau un interviu unui şef de atelier, şi Berelovitch, un fabricant pe care l-am cunoscut, mi-a spus că dumneavoastră aţi accepta în mod sigur să răspundeţi la întrebările mele.
- (Un zâmbet călduros.) Aşteptaţi un moment.

Berican se întoarce spre interiorul apartamentului, acum aproape în totală linişte. Câteva fraze în turceşte. Se reia zgomotul maşinilor şi al vocilor. Apoi, către Lavorel:

- Atunci să luăm un pastis, dar nu mai mult, mai am destul de lucru.

O cafenea în rue du Faubourg-Saint-Denis. Lume multă, bărbaţi, negricioşi, mustăcioşi. La bar, uzo, rachiu, altele în afară de pastis. Si cafele. Conversaţii zgomotoase în limbi cu totul străine. Grupuri strânse pe lângă flipere. Abia de se vede om cu om prin fumul de ţigară. Berican îl conduce pe Lavorel spre o masă mică, liberă, pe terasă, unde poţi respira mai în voie. Berican e jovial.

- E rândul meu. Ce luaţi? Un pastis. Şi un rachiu. Ce-aţi vrea să ştiţi?
- Ce părere aveţi, îşi vor câştiga turcii legalizarea?
- De două-trei zile am început cu toţii să credem că da.

-Dumneavoastră folosiţi muncitori clandestini. Dacă-şi obţin legalizarea, asta nu e deloc în interesul dumneavoastră. Or să vă coste mult mai scump.

- (Râde.) Nu e chiar aşa. La început şi eu am fost clandestin ca şi ei. Am fugit din Turcia în 1960. Am lucrat aici, fără acte, timp de zece ani. Dumneavoastră n-aveţi de unde şti ce înseamnă asta. Mi-am ras mustaţa, mi-am vopsit părul castaniu-deschis. Regretam că sunt înalt. Mergeam numai cu autobuzul, niciodată cu metroul. Şi mă plimbam tot timpul cu un aparat de fotografiat

atârnat de gât. Dar orice-aş fi făcut, n-ajungeam să semăn cu un turist neamţ. Mi-era frică de câte ori ieşeam pe stradă. Frică. Vă daţi seama ce fel de viaţă duceam. Este exact viaţa muncitorilor mei de astăzi. Am dat bani pentru susţinerea comitetului lor. De cum voi putea, le voi încheia tuturor contracte de muncă.

- Şi le veţi plăti cotizaţiile sociale?
- (Ridică din umeri.) Eu am nevoie de muncitori foarte buni, de turci. N-am încredere decât în turci. Sunt secole de când lucrează pielea, şi ştiu s-o facă. Dar muncitori turci cu acte în regulă nu există aici. Astăzi eu îi plătesc foarte scump pe aceşti muncitori, cu bani gheaţă. Mâine, voi întocmi fişe de plată, salariile vor fi puţin mai ridicate, asta e.
- Şi administratorul dumneavoastră, vede şi el la fel lucrurile?
- Administratorul meu este o administratoare. O veche prietenă. Am cunoscut-o în urmă cu vreo zece ani. Ea ţine toată contabilitatea atelierului şi în mare parte ne reprezintă pe lângă fabricanţi. Cunoaşte zona Sentier la fel de bine ca şi mine. Eu am grijă de calitatea muncii. Ea, de gestiune.
- Credeţi că aş putea să-i iau şi ei un interviu?
- Astăzi, nu. Nu e niciodată aici sâmbăta.
- Aţi putea să mi-o descrieţi ca să-i fac portretul în articolul meu, ştiţi, aşa, ca să fie mai credibil.
- (Râde.) Nu e chiar aşa tânără. Cred că a trecut puţin de cincizeci de ani. E solidă, voinică, dar în acelaşi timp elegantă, nu ştiu ce altceva să vă zic. E serioasă. Mă întorc la treabă. Vreţi să vizitaţi atelierul?

Da, bineînţeles.

Berican se ridică, ia de la bar o tavă cu vreo douăzeci de ceşti cu cafea, fără să plătească. Are un cont aici şi toţi muncitorii vin să bea cafea. In pasaj, se întoarce spre Lavorel:

- Vedeţi, pasaje ca acesta, cu ateliere de jur-împrejur, seamănă cu anumite locuri din Istanbul. Dar la Istanbul, veţi găsi la intrare o prăvălioară mică de tot, unde un bărbat cumsecade face ceai toată ziua şi-l duce sus, în ateliere. Asta ne lipseşte. Poftiţi pe aici.

Ei urcă scara, împing uşa apartamentului. Din nou mirosul de piele aproape sufocant. Mult zgomot, maşini, conversaţii, radio. O activitate intensă. Patronul anunţă: Cafea. Toate maşinile se opresc. Bărbaţii vin în bucătărie, la intrare, beau şi pălăvrăgesc. Berican li-1 prezintă pe Lavorel, ziarist. Zâmbete, râsete. O să câştigăm. *Ya hip ya hop.* Atmosferă călduroasă.

Turul apartamentului. Un apartament mie-burghez absolut obişnuit. Trei camere în faţă, despărţite de bucătărie, baie, debarale printr-un culoar. Camerele principale dau în pasaj. Nimic n-a fost reamenajat, doar o pădure de fire atârnă din plafon şi lămpile de neon luminează toate încăperile. în prima, cea mai mare, din faţa bucătăriei, o imensă masă de croit şi doi meseriaşi la lucru. Şi o masă lungă, pe care sunt fixate patru maşini de cusut, mari, grele, foarte zgomotoase. In a doua încăpere, patru mese lungi pe care sunt aliniate maşinile. în a treia încăpere, încă o masă cu maşini de cusut şi trei mese mai mici, izolate, cu maşini mai uşoare. Pentru finisaje, explică Berican. Butoniere, nasturi, diverse accesorii. Şi etichetele. Etichetele au mare importanţă la noi: lucrăm pentru cele mai mari nume din confecţii. Pe măsură ce le coase, fiecare muncitor bifează, pe o listă cu numărul de etichete primite, numărul celor folosite. In fundul acestei încăperi, o uşă de acces la apartamentul vecin. Pare, cu încuietorile ei, condamnată, dar... în orice caz, nu asta mă interesează, şi nu m-am ales cu mare lucru, se gândeşte Lavorel. întoarcere prin culoar. Debaraua a fost amenajată în chip de mic birou pentru administratoare. Mobilier sumar: un birou metalic, sertare care se încuie cu cheia, câteva etajere, un lampadar mare, un fotoliu. Pe birou, puse bine, două caiete şi punga de plastic cu însemnele FNAC, descrisă de Romero, şi cutia din interiorul ei. Berican o zăreşte în acelaşi timp cu Lavorel. întrucâtva contrariat. îşi scoate legătura de chei, ia punga şi o bagă într-unul dintre sertarele biroului. Se întorc în culoar. Bucătăria şi baia pline de resturi de mâncare, cafetiere, ceşti, pahare. Vizita s-a.încheiat. Berican se întoarce la treaba lui, la cei doi care croiesc.

Lavorel salută pe toată lumea, trage uşa şi-l regăseşte pe Romero în cafeneaua lui liniştită, puţin mai sus, în cartier. Să facem un bilanţ.

- Paulette şi femeia de ieri sunt probabil una şi aceeaşi persoană. Semnalmentele par a fi aceleaşi. Dacă traficul trece pe aici, e sigur că Paulette joacă un rol important. Dar ce fel de trafic? Nu sunt în stare să răspund la această întrebare. Cutia din punga FNAC e acolo, ştiu unde, dar nu ştiu ce e în ea. Tare-aş mai trece pe-acolo în noaptea asta. Dar ce-o să zică şeful?

Romero râde.

- El ar zice: „Ai grijă să nu te prindă.“ întreabă-1, totuşi.

După o friptură şi-o jumătate de litru de vin, direcţia Villemomble. O după-amiază de sâmbătă, poţi conduce liniştit. Lavorel şi Romero schimbă între ei amintiri din copilărie, care se aseamănă, de la Belle-de-Mai la Courneuve. Romero conduce, Lavorel consultă harta. Rue Gallieni, nr. 44. Mai întâi să treacă prin faţă. Apoi vor mai vedea. Villemomble e mai curând mic-burghez, dar strada Gallieni e de-a dreptul luxoasă. Nu mai sunt pavilioane, ci case opulente, mari, cu etaj, terase, verande şi grădini adevărate în spatele grilajelor înalte. La nr. 44, o casă albă, foarte frumoasă, sfârşit de secol al XIX-lea, cu un foişor, bine protejată de un zid înalt de piatră şi o poartă de fier, neagră. Cu greu se poate distinge interiorul proprietăţii.

- S-ar zice că nu-i merge rău deloc Paulettei Dupin. Şi-acuma ce mai facem?

Gara este aproape, se opresc la cafenea. Două cafele şi coniac. Romero se duce să dea o raită pe la cabina telefonică de la subsol şi se întoarce cu cartea de telefon. Nici un Dupin, la Villemomble. Cei doi inspectori parcurg rapid coloanele de abonaţi ca să afle cine locuieşte în rue Gallieni, nr. 44. Romero înjură, răstoarnă ceaşca de cafea cu ce mai rămăsese acolo. Subliniază cu unghia un nume. Lavorel citeşte: *Yves Thomas, 44 rue Gallieni.*

Ora 18:00

Passage du Désir

Daquin e tras la faţă, pare epuizat. Romero şi Lavorel sunt tensionaţi. Attali arde de nerăbdare. Daquin îi zâmbeşte.

- Hai, dă-i drumul, eşti singurul care ai chef s-o faci.

- Am câteva amănunte suplimentare despre VL. După ce am văzut-o la Comisariatul arondismentului 10, s-a dus la Julie La Tour, unde avea angajată o prezentare. Era zorită, dar şi-a făcut treaba cum se cuvine. S-a grăbit să plece, spunând că are o întâlnire.
- E un progres totuşi, nu, Attali?
- După aia, nimic, nici o urmă. E o fiinţă ciudată. O cunoaşte o mulţime de lume, dar nimeni nu e în stare să-ţi vorbească despre ea cu adevărat, nimeni nu-mi poate spune cine e ea de fapt. (Tăcere.) Dar am altceva.
- Aş fi zis că asta-i tot...
- Mi-aţi spus să arăt unui număr cât mai mare de persoane fotografiile pe care le avem. Un manechin, pe nume Sophie Lambert, a luat parte la multe serate în casa lui Kashguri. Ea a recunoscut portretul robot al asasinului portăresei dumneavoastră. Este unul dintre valeţii-om la toate ai lui Kashguri.

Tăcere prelungită.

- Unde dai, şi unde crapă... Nu ştii ce cauţi, dar sfârşeşti prin a găsi. Bravo, Attali. E primul element tangibil pe care-1 avem ca să-l putem agăţa pe Kashguri. Dar are clasă. Dacă valetul acţionează sub controlul lui, ceea ce este aproape sigur, atunci Kashguri are un rol direct în filiera din Franţa. Romero?
- Paulette Dupin este soţia inspectorului Thomas.

O nouă tăcere.

- Exclusă orice eroare?
- Da. Am verificat la starea civilă. Nici o eroare posibilă. Acum tu, Lavorel.
- Si este exact femeia care a luat masa cu Sener. Dar încă nu ştiu ce învârtesc împreună. Pachetul pe care i l-a adus Sener ieri este în biroul ei, la atelierul lui Berican. Dacă mă autorizaţi, nu-mi trebuie mai mult de un sfert de oră ca să aflu chiar în noaptea asta despre ce-i vorba.
- Cum îţi închipui că aş putea să te autorizez? Fă-o fără să ştiu nimic. Şi ai grijă să nu te laşi prins. (Romero şi Lavorel schimbă un zâmbet.) Romero te va ajuta, cu siguranţă. E plăcerea lui să meşterească pe la broaşte, asta-i aminteşte de adolescenţă. (Daquin trage aer în piept.) Acum e rândul meu. Vreau să mai

vorbim despre problemele corupţiei în poliţie. îmi dau seama că acum, după descoperirile lui Romero şi Lavorel, îmi vine mai uşor s-o fac. De joi seara, de când a fost identificat cadavrul lui Celebi, m-am gândit la asta. M-am gândit la felul în care şi-au condus traficanţii contraofensiva de o săptămână încoace. De o parte, am pus ce au făcut. Au neutralizat cele două prăvălii din Faubourg-Saint-Martin. Au făcut să dispară VL. Au asasinat un informator al lui Meillant şi l-au omorât pe singurul turc identificat de noi cu precizie ca fiind traficant şi deci un martor al acuzării. De cealaltă parte, am pus ce n-au făcut. Sobesky, întreprinderile Moreira şi Kutluer, băieţii de la ONI, ataşatul de ambasadă, toţi aceştia îşi văd mai departe de treabă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, noi fiind pe urmele lor. Prin forţa lucrurilor îmi pun întrebarea: cine sunt poliţaii care cunosc elementele din prima categorie şi, în consecinţă, le pot comunica traficanţilor, dar nu le cunosc pe cele din a doua categorie?

O situaţie extrem de neplăcută. Daquin pare a fi în aşteptarea unui răspuns. Attali mormăie:

- Dumneavoastră sunteţi şeful.
- Exact. Răspunsul este: Thomas şi Santoni.
- Şi de ce nu Meillant? Aveţi dovezi că e corupt.
- Nu sunt de aceeaşi părere. Eu nu-1 văd pe Meillant ca pe unul corupt. Lui îi place puterea. El nu se mulţumeşte doar să menţină ordinea la suprafaţă, el vrea să-şi guverneze cartierul. Ca să guvernezi, trebuie să cazi la învoială, să trafichezi libertatea de mişcare. Nu poţi obţine nimic fără să negociezi. Vânzarea de acte false este pentru Meillant un mijloc de a controla fluxul clandestinilor. (Tăcere.) Bag de seamă că nu sunt înţeles. De altfel, se poate să mă înşel. Recunosc că-1 putem considera suspect. In orice caz, tot ce ştie despre treburile noastre nu poate să ajungă la el decât prin Thomas şi Santoni. Numai dacă nu cumva, dumneata, Lavorel...
- E o tâmpenie, şefu'...

-O ştiu prea bine. Am zis aşa, ca să mai destind puţin atmosfera. Deci, joi seara mi-am asumat responsabilitatea de a cere o anchetă de urgenţă asupra lui Thomas şi Santoni. Ceea ce-am aflat azi poate că o face inutilă. Thomas este acela care-i

informează pe traficanţi prin intermediul soţiei sale şi al lui Sener sau al lui Moreira. Ea îi cunoaşte pe amândoi.

- Dar nu aveţi nici măcar un căpeţel de probă.

- Corect. Şi dacă vrem să ducem această afacere la bun sfârşit, avem interesul să găsim probe, şi încă foarte repede. Lavorel, când o să afli în ce constă exact traficul de care se ocupă Paulette Dupin, mă suni acasă, indiferent la ce oră din noapte. Şi atunci vom vedea dacă putem organiza luni o percheziţie. Aţi rumegat totul cum se cuvine? Atunci să ne întoarcem la partea amuzantă a muncii noastre. M-a anunţat Vama că a fost hotărâtă data livrării. Şi anume pe 4 aprilie, bineînţeles dimineaţa, foarte devreme. Deci exact peste treisprezece zile. De-aici încolo nu ne mai rămâne decât să descoperim cine conduce bordelul ăsta, să-l înfundăm pe Kashguri, s-o regăsim pe VL, să elucidăm moartea thailandezei, să-i demascăm pe poliţaii corupţi. Şi s-o aducem acasă pe Anna Beric. Simplu.

Ora 2:00

Villa des Artistes

Sună telefonul. Daquin se trezeşte cu greu. Letargic.

- Sefu'...

-Dumneata eşti, Lavorel... Unde eşti? Acasă? Atunci aşteaptă o clipă să-mi vâr capul sub apă rece.

Daquin lasă telefonul deschis. Soleiman e acolo, în pat, adormit. în noaptea asta nu l-a auzit când a venit. Ridică pilota, îl contemplă o clipă. Sexul negru. Liniile ascuţite ale feţei, atât de diferite când ochii lui de un albastru palid sunt închişi. Un amestec deconcertant de supunere şi de revoltă.

Capul sub robinet. Prosopul. întoarcerea în pat.

- O.K., Lavorel, te ascult.

Gol, rezemat de perete, telefonul pe burtă, receptorul în mâna stângă, mâna dreaptă pe ceafa lui Soleiman.

- în cutie sunt rulouri cu etichete ale marilor nume franceze din confecţii. Ted Lapidus, Yves Saint Laurent. Cele pentru care lucrează atelierul. Ceea ce-i permite lui Berican o falsificare în stil mare.

- Este ilegal?
- Da, categoric.
- Şi cât aduce?

-Mult.

- Dacă facem luni percheziţia, obţinem probe împotriva Pau- lettei?

-Cu condiţia să ajungem foarte devreme. Rulourile sunt prea mari ca să li se găsească justificarea. Sunt încuiate într-un sertar de la biroul ei.

- Eşti sigur că o şi putem înhăţa?
- Da, desigur. (O ezitare.) E ceva care mă deranjează.
- Spune.
- N-o putem ridica doar pe Paulette. Trebuie să-l ridicăm şi pe Berican, iar muncitorii lui se vor trezi în stradă. Fără slujbă. In momentul în care toţi speră să aibă acte în regulă.
- Te-am prevenit că n-o să dai în Sentier peste grangurii cei mari. (Tăcere.) O să mă gândesc la asta. Mâine după-amiază (o privire la ceas: ora 1:00 dimineaţa) în fine, în această după-amia- ză, ne-ntâlnim la mine, la birou, ca să organizăm percheziţia.
- Voi fi acolo.
- Si zi, te-ai distrat bine?
- A mers cam prea uşor şi prea repede.
- Vom încerca să-ţi găsim ceva mai agreabil. Noapte bună.

închide. Se întoarce spre Soleiman, care s-a trezit.

- Arăţi groaznic, puştiule.
- Sunt obosit. Luni, Adunarea generală. Urmează să obţin de la ei să accepte noile oferte ale ministrului. Habar n-am cum o să iasă. Turcilor nu le plac compromisurile. Daquin i-a tras capul lui Soleiman pe umărul lui şi se joacă atingându-i ceafa când cu limba, când cu dinţii.
- O să obţii votul lor, puştiule. Am auzit ce se vorbeşte zilele astea prin ateliere. Te consideră câştigător. (Coboară încet de-a lungul coloanei vertebrale.) Am un cadou pentru tine. Luni dimineaţă îl vom ridica pe Berican, patronul unui atelier din pas- sage de l’Industrie, nr. 2. Dacă muncitorii vor protesta în forţă, patronul va fi eliberat. (Ajunge jos, la scobitura dintre rinichi.)
- încetează, Daquin. Nu-nţeleg nimic din ce-mi zici.

- Mă opresc. Pentru moment. Du-te să-mi faci o cafea. Soleiman revine cu cafetiera şi două ceşti. Se aşează la picioarele patului. Daquin îi povesteşte despre atelierul lui Beri- can.

- Poliţia economică îi va aresta pe administratoare şi pe şeful de atelier, nu se poate altfel. Dar pe noi nu ne interesează decât administratoarea. Dacă muncitorii fac grevă, punem totul în spinarea ei şi vi-1 dăm înapoi pe patron. Tu apari cu el la Adunarea generală, atelierul se deschide... îl cunoşti pe Berican?

- Da. Ne-a dat bani pentru Comitet. Asta e un adevărat cadou. Si ce doreşti în schimb?

-Nimic. Ceea ce vreau eu, tu mi-ai da oricum. Vreau să aduni tot ce poţi, legat de Sener. Cred că face parte din filieră, dar n-am dovezi. Şi vreau curul tău. în clipa asta.

LUNI 24 MARTIE

Ora 7:00

Passage de 1'Industrie

Berican urcă scara care duce la atelierul lui, ca în toate zilele lucrătoare. Pe palier, patru indivizi siniştri, trei impermeabile, un bluzon. Panică. Să fie Lupii Cenuşii, ca la Celik Osman? Nu. Nu sunt turci. Poliţişti francezi? îi arată legitimaţiile şi o hârtie pe care n-o citeşte. O percheziţie. Un val de năduşeală, privirea care i se înceţoşează. Paulette s-a jurat că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată...

Berican intră cu poliţiştii. Unul dintre ei rămâne la uşă. Pe măsură ce vin, muncitorii sunt trimişi la bucătărie. Moralul lor este vizibil la pământ.

Turul rapid al atelierelor. Poliţiştii par oarecum distraţi. Tensiunea creşte când ajung cu toţii la maşinile de finisat. Foile cu evidenţa etichetelor: un poliţist le strânge cu grijă. De fapt vor să scotocească biroul administratoarei. Registrele contabile, comenzile, facturile, toate sunt scoase. Un poliţist ia loc şi începe să le răsfoiască. Intr-un sertar încuiat cu cheia sunt etichetele croitorilor şi un registru de intrări şi ieşiri. O verificare rapidă: aici sunt conturile. Sertarul de jos, din stânga, patronul îl deschide. Pungă

2
1

de plastic FNAC. înăuntru, o cutie de carton. în cutie, două rulouri cu etichete Saint Laurent şi Ted Lapidus. Cam vreo cinci sute de fiecare.

- Şi astea, ce-i cu astea?

Berican arată înnebunit, şi asta fără efecte de scenă.

- Habar n-am. E biroul administratoarei. Eu stau tot timpul în atelier.
- Si administratoarea când vine?

,

- La ora 8:30, în fiecare zi.
- O vom aştepta. Stai jos.

Un poliţist ia declaraţii de la muncitori. Practic, nimeni nu are acte, adresele sunt fanteziste şi nimeni n-a văzut punga asta de plastic.

Puţin după ora 8:30, soseşte Paulette Dupin. Păleşte, văzând atelierul gol şi doi necunoscuţi care ies din biroul ei. Cei doi bărbaţi o încadrează şi o împing în birou. Ea îi aruncă o privire lui Berican care e aşezat pe un scaun. N-o să-i vină de acolo salvarea, dar el nu pare a se fi pierdut cu totul.

Registrele contabile, primele neregularităţi constatate.

Paulette ridică din umeri, e sigură că nu pentru asta au venit.

- Şi aceste etichete? La ce folosesc?

Paulette îi aruncă o privire furişă lui Berican.

- N-am văzut niciodată cutia asta. N-am adus-o eu aici.
- încuiată cu cheia în sertarul de la biroul dumneavoastră, şi n-aţi văzut-o niciodată?

’-Nu.

-Nu cred c-o să vă fie prea uşor să vă susţineţi această poziţie.

Poliţiştii îi îmbarcă pe Paulette şi Berican. Muncitorii sunt rugaţi să plece şi atelierul este închis.

Ora 9:30

Passage du Désir

Paulette şi Berican au fost băgaţi în două birouri separate de la etajul întâi. în timp ce echipa de la Financiar se pune de acord

pentru pregătirea interogatoriului, Attali îşi prezintă raportul în faţa lui Daquin.

- E încăpăţânată. O ţine una şi bună că n-a văzut niciodată punga asta. După părerea mea, e o apărare tâmpită. O să-i căutăm pe cei care-au vândut marfa contrafăcută, poate chiar pe fabricantul de etichete din Turcia...

- Poate, dar asta e problema celor de la Financiar. Mie-mi trebuie ca ea să cedeze, şi cât mai repede. Puţin îmi pasă de escrocheria ei, eu vreau adevărul despre scurgerea de informaţii. Şi asta trebuie s-o ştim înainte de termenul arestului preventiv. După aceea, adio. O să iei parte la interogatoriul lui Berican. Singurul lucra care ne interesează este să recunoască faptul că a văzut punga în mâinile Paulettei, deşi dacă am înţeles bine avem prea puţine şanse să-l obţinem. în rest, nu e treaba noastră. Cât mai multe învinuiri în cârca Paulettei, Berican basma curată, în aşa fel încât spre amiază să-l putem elibera. E clar?

Interogatoriul Paulettei, în biroul lui Daquin. Comisarul şi inspectorul de la Financiar conduc operaţiunile, Daquin observă.

Paulette e adusă de un poliţai în uniformă, se aşează pe scaunul ce i se arată, se străduieşte să-şi ascundă panica. E adevărat, nu se aştepta la aşa ceva, tocmai ea, soţie de poliţist, nu era pregătită pentru o situaţie ca asta. N-are decât un singur gând: să reziste, să se ţină tare, să nege.

- Sunteţi administratoarea atelierului Berican?

-Da.

- O cercetare rapidă a actelor contabile a scos la iveală o mulţime de nereguli. Atelierul declară cinci muncitori, dar foloseşte peste douăzeci în permanenţă.

- E adevărat, dar peste tot în Sentier se lucrează la fel. N-aţi auzit de negocierile de la guvern din aceste zile pentru regularizarea situaţiei lor? Nu suntem numai noi în această culpă.

- Să ne întoarcem la percheziţia din această dimineaţă. Pachetul ăsta de etichete...

- Nu l-am văzut niciodată.

- Am înţeles. Deci nu sunt etichetele care v-au fost furnizate de fabricanţi?

- Nu.
- La ce-ar putea servi un asemenea pachet de etichete?
-N-am idee.
- De data asta nu vă cred, doamnă. După atâţia ani de când administraţi un atelier de acest fel...
- N-am nimic de spus în legătură cu asta.
- Bine. II cunoaşteţi pe un oarecare Turgut Sener?
-Da.
- Cum l-aţi cunoscut?
-Ambasada ne-a făcut o comandă pentru capitonarea cu piele a mobilierului. El s-a ocupat de dosarul lucrării. L-am cunoscut cu această ocazie.
-Când?
- Acum trei ani.
- Si continuaţi să vă vedeţi des?
,''
- Da, suntem prieteni.
- Aţi luat masa cu el, la Fio, vinerea trecută?
- Da. (Surpriză.)
- Si v-a dat o pungă de plastic cu însemnele FNAC?
-Nu.
- Doamnă, avem martori.
- Se înşeală.
- Vom relua acest interogatoriu mâine. O ultimă întrebare: soţul dumneavoastră este implicat în activităţile dumneavoastră profesionale?
Paulette se redresează ca electrizată.
- Domnule comisar, căsătoria noastră este în regim de separare a bunurilor, şi sunt majoră. Lăsaţi-1 pe soţul meu în pace.
Paulette Dupin este condusă spre prima sa zi de arest preventiv.
Daquin începe să spere. O face ea pe femeia de fier, şi poate chiar este. Dar apărarea ei e disperată şi total lipsită de elasticitate. Putem s-o facem să cedeze. Trebuie să insistăm pe Sener. Dacă ne-am lua după Romero, cei doi ar putea fi amanţi. Ea, de cincizeci, el, cu douăzeci de ani mai puţin, s-o văd cum rezistă aici.

Ora 9:30
Passage de l'Industrie

Muncitorii lui Berican sunt strânşi în capul scării. Fumează, vorbesc cu Soleiman când acesta trece pe-acolo. Mai întâi, disperarea: nu mai au de lucm, n-au acte. în pielărie e mult mai greu de găsit de lucru decât în textile. Careva propune să urce la etajul al doilea, să spargă uşa, să recupereze maşinile, să le vândă şi să-şi împartă banii ca să aibă cu ce se ţine până şi-or găsi de lucm.

- Apucături de gangsteri, zice Soleiman.
- Dar ştii bine că dacă nu ne recuperăm maşinile, ni le iau sticleţii.

-Nu, n-avem nici un motiv să procedăm astfel, au trecut timpurile alea. Ne vom bate cu toţii, împreună, ne ducem la comisariat să cerem eliberarea lui Berican, redeschiderea atelierului.

- Nu se poate. Or să ne înhaţe pe toţi şi-or să ne expedieze în Turcia.
- N-o să fie aşa, o să vedeţi. Comitetul va fi acolo şi va vorbi cu ministerul. Or să vină şi alţi turci să ne susţină.

Soleiman vorbeşte cu multă căldură, are o reală forţă de convingere. In cele din urmă hotărăsc în unanimitate să meargă în grup, să ceară eliberarea lui Berican. Se opresc la cafeneaua lor, iau câte un rachiu pentru a-şi face curaj. în contul lui Berican, desigur. în acest timp, Soleiman telefonează la comitet. Să-i adune pe toţi militanţii francezi pe care-i găsesc, întâlnirea peste o jumătate de oră, în passage du Désir, da, exact, în faţa clădirii Brigăzii Teritoriale. Să aducă şi ceva din care să facă pe loc o lozincă. Omar e acolo? Da, dă-mi-1. Omar, zboară la Gymnase şi trimite-i în passage du Désir pe toţi turcii care vor să vină acolo. E foarte important.

** Ora 10:30*
Passage du Désir

Lucrătorii lui Berican nu sunt prea liniştiţi când se opresc în faţa clădirii Brigăzii Teritoriale. Un moment de nesiguranţă. în

celălalt capăt al pasajului apare un grup de vreo zece militanţi francezi. In timp ce trei dintre aceştia desfăşoară o bandă de pânză roşie pe care au scris cu vopsea albă: *Lucrătorii lui Berican vor să muncească,* Soleiman şi unul dintre francezi au început să negocieze cu ofiţerul de serviciu. Cer să fie primiţi de către comisar.

- Care comisar?
- Cel care a făcut azi-dimineaţă percheziţia în atelierul Berican.
- Eu nu sunt la curent.

O avocată, bine cunoscută ca bătăioasă, bombardează Brigada Teritorială cu telefoane. Ţine neapărat să ia legătura cu domnul Berican, care este clientul ei. Cum adică imposibil? O să sun la cabinetul ministrului.

Lozinca e agăţată pe un perete din faţa Brigăzii Teritoriale.

La ora 10:45, încep să sosească, în grupuri mici, turcii. Şi în curând, o mică mulţime de două sute cincizeci până la trei sute de persoane se pune pe strigat lozinci, în turcă şi în franceză. Lavorel îi priveşte de la o fereastră de la etajul al treilea.

La ora 11:30, şeful de cabinet al ministrului sună la Brigada Teritorială. Ar fi trebuit să evitaţi să se facă valuri tocmai acum, când negocierile sunt pe punctul de a fi încheiate. Au fost reţinute acuzaţii chiar atât de grave împotriva acestui domn Berican? Nu? Păi atunci...

La 12:00, Berican este eliberat şi iese, în aplauzele, fluierăturile, strigătele de „Vivat!“ ale celor de afară, ca un fotbalist de la Galatasaray, după victoria asupra unei echipe greceşti. In cinci minute, mulţimea se risipeşte şi se reinstalează calmul în passage du Désir. Lavorel e tot la fereastră, admirativ şi perplex.

Vestea despre arestul preventiv al soţiei lui Thomas s-a răspândit ca un nor de praf la Brigada Teritorială. Lui Thomas, total surprins, i s-a făcut rău şi i-a spus comisarului de la Financiar că se duce acasă. Va fi audiat ca martor, mâine, marţi, la ora 10:00. Santoni îşi lasă toate treburile şi se repede la Comisariatul arondismentului 10, ca să-l vadă pe Meillant, care pune îndată mâna pe telefon:

- Daquin, vreau să te văd. în dimineaţa asta.
- Veniţi la mine la birou, spre ora 12:00.

Meillant soseşte în toiul manifestaţiei. Străbate cu greu prin mulţime, de unde nimeni nu pare nici să-l recunoască, nici să se ferească de el. Asistă, încremenit şi furios, la ieşirea lui Berican. Furios la culme, urcă în biroul lui Daquin.

- Ce-i toată porcăria asta? Te-ai decis să joci în Sentier rolul de Domnul-cel-Curat, aşa, de unul singur? (Un gest către fereastră.) Sau îţi faci rost de o clientelă la preţ ieftin? Ca să faci ce? In drum, îl distrugi pe unul dintre cei mai buni inspectori din câţi cunosc, cu treizeci de ani de serviciu în spate. Făcuţi alături de mine. Mă vizezi pe mine?

Daquin s-a decis să joace conciliant: cel mai greu pentru Meillant a fost să vină aici. îi relatează cu mare precizie cum echipa lui, plecând de la Sener, a dat peste Paulette (omite ascultarea telefonului lui Moreira) fără să ştie că e vorba de doamna Thomas.

- Bine, să admitem că e aşa cum spui. Dar de ce ai acţionat atât de repede? Doar nu-ţi închipui că e singura afacere de trafic cu etichete din Sentier? Ar fi trebuit să-mi spui şi mie, înainte să intre Financiarul în acţiune.

Tăcere.

- Hotărârea de a interveni a fost luată din raţiuni care n-au de-a face cu Financiarul, dar pe care nu vi le pot împărtăşi acum. Nu înainte de o zi-două, durata arestului preventiv al Paulettei Thomas, durată care va fi prelungită.

Situaţia i-a scăpat din mână lui Meillant şi o ştie prea bine.

Ora 18:30

Bursa locurilor de muncă

Din nou marea sală a vechii Burse din rue du Château-d’Eau e arhiplină. Sub marea cupolă, o mulţime de bărbaţi, şi la galerie, şi pe intervale, în picioare.

Nu mai este explozia din primele zile, bucuria intensă de a se afla toţi împreună, în stradă sau în clădirea Bursei, în afara clandestinităţii. Astăzi figurile sunt grave, se vorbeşte cu voce

joasă, e tensiunea din ceasul opţiunii. Bărbaţii aceştia îi restituie bătrânei Burse suflul său utopic şi spiritul său de secol al XlX-lea.

Soleiman urcă la tribună împreună cu patru francezi şi cu Turgut Sener, prezent pentru prima dată în calitate de reprezentant al ambasadei la negocieri. Se aşează cu toţii. Sener se ţine oarecum deoparte, e cam ţeapăn. Soleiman se ridică. Vorbeşte scurt, în turceşte, cu o voce puternică şi răguşită, fără să folosească microfonul, fără efecte oratorice. Când a terminat, se întoarce spre tribună şi vorbeşte în franceză, cu o voce şi mai răguşită, cu un accent foarte pronunţat.

-V-am arătat cum au mers negocierile cu ministrul. Insă acum am avansat foarte mult. Ieri ne propunea să rezolve situaţia turcilor sosiţi aici înainte de 1976, abia zece la sută dintre noi. Astăzi, data limită de intrare în Franţa a ajuns să fie anul 1979. E adevărat, nu este exact ce am propus noi de la început. Dar în negocierile globale suntem convinşi că nu vom putea merge mai departe. Aşa că trebuie să acceptăm. Şi apoi o să ne batem pas cu pas, pentru fiecare dosar individual. Mai rămân destule lucruri încurcate: locuinţele, condiţiile de lucru din ateliere, contractele de muncă. Să ne încredem în forţa noastră colectivă. Vom lupta pe toate fronturile, nimeni nu va fi lăsat în voia soartei. *Ya hip Ya hop,* dar ca să putem continua, trebuie să-i spunem ministrului da.

în sală, nici o reacţie. Apoi, două sau trei ieşiri vehemente împotriva proiectului de acord. Soleiman traduce cu voce joasă pentru cei de la tribună. Sala, foarte atentă, nu reacţionează.

Se ridică Berican. E acolo, în rândurile din faţă, înconjurat de lucrătorii lui. Spune ce a păţit. Cum a obţinut actele, acum zece ani, plătind la ambasadă, plătindu-i pe poliţiştii francezi. Cum a fost arestat în această dimineaţă, apoi eliberat:

- E pentru prima dată că văd aici, în Franţa, o acţiune colectivă victorioasă a muncitorilor turci. E o zi mare pentru mine, sunt mândru că sunt turc, aici, la Paris. (Vocea îi tremură de emoţie.) Şi când Soleiman spune că se va bate pentru fiecare caz în parte, eu îl cred, pentru că am văzut că a făcut-o în dimineaţa asta şi că a câştigat.

Muncitorii lui se ridică în picioare şi aplaudă. Se ridică întreaga sală, aplaudă, fluieră timp de cinci minute bune. Decizia e luată de fapt şi fiecare în parte se simte eliberat de propria-i nelinişte. La tribună, Sener lasă impresia că e pe punctul să leşine.

Când lumea se linişteşte, Soleiman organizează un vot în toată legea, prin ridicarea mâinii, la fiecare rând de scaune fiind câte o persoană care să numere voturile. Mai întâi votează toţi cei care n-au mai găsit locuri şi au rămas în picioare. 1754 de voturi pentru ratificarea acordului propus de ministru, 217 împotrivă. Adoptat. Larmă mare de voci. Apoi Soleiman începe să răspundă la întrebările venite din sală, privind toate aspectele practice ale primei faze de legalizare care va începe de mâine. Adunarea generală se desparte într-o mulţime de mici forumuri. Soleiman este omniprezent, indispensabil.

Adunarea generală ia sfârşit. Un şuvoi de turci se scurge spre place de la République. Romero îl reperează pe Sener care pleacă, singur şi copleşit. El o ia pe rue du Château-d'Eau, traversează boulevard de Strasbourg şi intră într-o clădire cu faţada în întregime din sticlă, acoperită cu o vopsea opacă până la o înălţime de aproape doi metri. La intrare, o placă: *Asociaţia Muncitorilor Iluminişti.* Romero se trage într-un gang de vizavi, se urcă pe o bornă de piatră, îşi lungeşte gâtul. Pare să fie destulă lume înăuntru şi că au loc discuţii aprinse. Din când în când, apare capul lui Sener. Romero a făcut crampe la picioare. Se dă jos de pe bornă şi aşteaptă în umbră. Sener iese abia peste două ore. Singur, şi încă şi mai abătut. Romero îl urmăreşte până acasă, supraveghează apartamentul până ce se sting toate luminile.

Nimic de semnalat.

MARŢI 25 MARTIE

Ora 8:00

Passage du Désir

De vreo jumătate de oră, Daquin se tot învârte prin biroul său. Presiunea a început şi nu va înceta să sporească până la 3 aprilie. Va trebui să acţioneze sub această presiune.

Romero îl informează la telefon despre Sener şi Asociaţia Muncitorilor Iluminişti. Să continue filajul lui Sener.

Sosesc apoi doi inspectori de la IGS. Haine de culoare închisă, figuri sumbre. Au tendinţa de a-şi da importanţă.

- Doamna Thomas are un cont în Elveţia.
- N-aţi stat degeaba...
- (Zâmbete cu subînţeles.) Am plătit. Aveam o monedă de schimb. Contul este pe numele domnului şi al doamnei Thomas.
- Asta schimbă totul. Deci Thomas poate fi implicat în escrocheriile soţiei sale.
- Ceea ce vom şi face. încă în această dimineaţă. Am vrut să vă informăm. Thomas va fi în arest preventiv începând cu ora 10:00.

După plecarea inspectorilor, Daquin cheamă centrala.

2
2

- Orice s-ar întâmpla, astăzi nu mă daţi la telefon lui Meil- lant, s-a-nţeles?

La telefon, şeful Stupefiantelor: Daquin, vino imediat la mine.

Ora 8:00

La Comitet

Soleiman nici n-a intrat bine pe uşă că sună telefonul. La capătul firului, un turc.

- Am fost aseară la Adunarea generală. Suntem în grevă, trebuie să vină aici si Comitetul.
- Unde?
- In arondismentul 20, rue des Maraîchers, nr. 24.
- Vin acolo cât de repede pot.
- Veniţi repede. Am zis că suntem în grevă şi acum rtu mai ştim ce să facem.

Ora 9:00

Avenue du Marechal-Lyautey

In costum de culoare închisă şi cravată, cu o servietă de piele în mâna dreaptă şi cu un volum din *Encyclopedia Universalis* sub braţul stâng, Attali intră în imobilul din avenue du Marechal-Lyautey, se îndreaptă spre lift şi apasă pe butonul de la etajul al cincilea, care este şi ultimul. Acolo locuieşte Kash- guri. Liftul nu se clinteşte. Surprins, Attali apasă din nou pe buton. Nimic.

De nu se ştie unde, ajunge până la el o voce care spune, într-o franceză răstită: Spuneţi-vă numele, vă rog, şi motivul vizitei.

Attali: Mă numesc Lambert şi vând cărţi, *Encyclopedia Universalis.*

Răspunsul nu se lasă aşteptat: Nu suntem interesaţi. Mulţumesc.

Peste nici o jumătate de oră, Attali e din nou în holul de intrare al imobilului, profund descurajat, după ce a primit numai

bruftuieli la toate etajele, fără să fi aflat nimic despre locatarii de la etajul cinci. Portăreasa, o femeie la patruzeci de ani, solidă, strânsă într-o rochie de lână gri, iese din loja ei:

- Ce faci aici, tinere? Staţionarea în hol e interzisă, doar vezi ce scrie acolo!

Attali îşi ia un aer de câine bătut. Nici n-are nevoie să se chinuiască pentru asta. îi arată catalogul *Encyclopediei Universalis:* întreaga cultură, întreaga ştiinţă a lumii, şi nimeni n-a vrut s-o ia.

- Nici nu mă mir. Vino la mine să bem o bere. Asta o să te remonteze. N-am nici o treabă la ora asta.

Loja portăresei e micuţă: o masă, patru scaune, un fotoliu, un frigider, un televizor. Locuinţa ei trebuie să fie în altă parte. Attali se aşează.

- A început prost. M-am dus la lift, am apăsat pe butonul de la cinci.
- La iranieni.

-Iranieni, ca ăia de la televizor, care urlă şi nu vor să-i elibereze pe ostaticii americani?

- Ai noştri nu urlă, dar sunt tot nişte sălbatici.

Femeia pune pe masă două beri şi se aşează lângă Attali. Are mâinile aspre şi părul vopsit. De ce s-o fi aşezat alături şi nu în faţa lui?

- Sunt de mult instalaţi aici?

-De vreo opt-zece luni. Apartamentul este somptuos. Şi Kashguri ăsta, aşa îl cheamă, locuieşte acolo singur, cu patru servitori, doi bărbaţi şi două femei. Ce nevoie are de ei, habar n-am.

Visez, ori şi-a tras scaunul şi mai aproape? Dumnezeule, ce mă fac?

- în orice caz, femeile, nişte asiatice, nu ies niciodată din casă. Nici măcar o singură dată, în opt luni. Iar bărbaţii se înlocuiesc unul pe altul. Unul dintre ei iese la cumpărături, sau face pe şoferul lui Kashguri, celălalt rămâne sus, să păzească femeile şi apartamentul. Mie mi se pare suspect. Ce zici de asta? (Şi • femeia îşi pune mâna peste pumnul lui strâns.)
- Ai dreptate, nu e normal. Şi nimeni nu urcă la ei?

- Eu, una, niciodată şi nici vreun comisionar. Dar dă adesea petreceri, serile. încât vecinii de la etajul patru au început să se plângă. De altfel, lume bună, la petrecerile astea. (Ea îi zâmbeşte şi-şi pune mâna cealaltă pe coapsa lui.) Te simţi mai bine acum, puiule?
- Tare aş mai bea o bere! (Ea se ridică să caute în frigider. Attali a năduşit tot.) Si, când primesc lume, liftul funcţionează la fel?
- Da. (Ea se aşează, trăgându-şi scaunul şi mai aproape de Attali. Acum şoldul ei e lipit de al lui.) Fiecare nou-sosit îşi spune numele. Valeţii le verifică după o listă şi cheamă liftul. Te întrebi ce dracu' au de ascuns. (Din nou, mâna ei pe şoldul lui, mai sus, aproape de sex.)

Attali sare în picioare, ţeapăn, roşu la faţă.

- Doamnă, regret, dar sunt homosexual.

îşi înhaţă servieta şi-o ia la picior.

Ora 9:00

Rue des Maraîchers

O prăvălie la nivelul străzii, cu ferestrele vopsite. Soleiman împinge uşa şi intră direct în atelier. O pădure de fire electrice, maşini, ca peste tot. Opt turci clandestini, patru lucrătoare franţuzoaice şi un bonom în vârstă, de vreo şaptezeci de ani, ţopăind de furie. Văzându-1 pe Soleiman, bătrânelul cumsecade se precipită spre biroul său din fundul încăperii, trage sertarul şi scoate un pistol, îndreptându-1 spre el. Fetele sunt speriate, turcii sunt puşi pe bătaie. Soleiman zâmbeşte, ai zice că e o scenă de vodevil.

După vreo jumătate de oră, patronul bagă la loc pistolul şi telefonează la comisariat.

- Au năvălit peste mine.
- Cine?
- Vreo zece muncitori.
- De unde-au venit?
- Sunt muncitorii mei.
- Şi care-i problema?

- E şi un necunoscut cu ei.

Soleiman, cu o voce puternică: Sunt reprezentantul oficial al Comitetului de apărare a turcilor din Franţa.

Din partea comisariatului nu se arată nici o intenţie de mişcare: Conflict de muncă, negociaţi. Şi închid telefonul.

Soleiman zâmbeşte şi încep să discute. Patronul, pe nume Gribsky, sfârşeşte prin a recunoaşte că este complet ruinat; a pierdut totul la curse, banii lui şi salariile muncitorilor şi contează, zice el, pe hainele lucrate din atelier ca să facă plăţile. Dar turcii au oprit livrarea, e a doua oară că beneficiarii n-au putut veni să-şi ridice comenzile... Fetele glumesc: boşorogul contează pe livrări ca să joace din nou la curse, să se refacă, asta e! Turcii îl previn pe Soleiman că în noaptea asta or să demonteze maşinile ca să-şi scoată banii vânzându-le.

Soleiman, către patron:

- Vindeţi-vă atelierul, autorizaţia, maşinile şi stocul. Plătiţi salariile şi vă mai şi rămâne ceva. Altfel, se poate întâmpla orice, faliment fraudulos, furtul maşinilor... şi rămâneţi fără nimic.

Gribsky se duce să caute pe cineva care să-i „preia“ atelierul. Muncitorii se organizează ca să ocupe atelierul. îşi dau întâlnire pentru a doua zi dimineaţă la sediul Comitetului.

Ora 9:30

Brigada de Stupefiante

- Théo, ţi-am citit ultimele două rapoarte cu mare atenţie, ca şi pe celelalte de altfel...

Daquin aşteaptă.

- M-am gândit mult la ideea ta de a tăbărî asupra lor în momentul în care se va face livrarea impermeabilelor. O să lucrăm împreună la planul acţiunii. Sunt de acord să dăm lovitura în felul acesta. Dar îţi dai seama de caracterul hazardat al operaţiunii, numărul mare de necunoscute...

Nici o reacţie la Daquin.

- M-a sunat în dimineaţa asta şeful de cabinet al ministrului. Ieri, unul dintre inspectorii dumitale a luat legătura cu doi deputaţi ca să le ceară o întrevedere...

- Da, inspectorul Attali, la ordinele mele.
- Bine. Numai că ordinul ministrului este clar: îi lăsăm în pace pe deputaţi. Nu ai nimic întemeiat împotriva lor... îţi vei elibera astfel nişte oameni ca să-ţi concentrezi forţele asupra filierei turceşti.
- (Râde.) De acord.
- Nu protestezi? Nu-mi reproşezi că nu-mi îndeplinesc rolul de a proteja activitatea serviciilor mele?
- Nu, şefule. Mă aşteptam la asta şi chiar mă miram că nu s-a întâmplat mai devreme, sunt pregătit. Dar aş vrea să ştiu dacă ministrul are un punct de vedere şi în privinţa lui Kashguri.
- Da, urma să ajung şi la asta. îl lăsăm în pace şi pe el, atâta vreme cât nu avem probe sigure împotriva lui. Acelaşi tratament ca şi pentru deputaţi.
- Foarte bine. Ordinele dumneavoastră vor fi respectate. Cât timp nu avem probe- sigure, nici o mişcare. Apropo, evident, în afara raportului: o mulţime de persoane, după ce au văzut portre- tul-robot, l-au identificat pe valetul lui Kashguri ca fiind asasinul portăresei mele. Ce fac cu chestia asta?

Ora 15:00

La Comitet

Micul birou fără ferestre geme de lume. Soleiman tocmai s-a întors din rue des Maraîchers. Bea o cafea în micuţa cantină, ceva mai departe, pe culoar. E fericit.

Vine la el un muncitor turc.

-Mă cheamă Yavouz. Patronul îmi datorează şase mii de franci. M-a dat afară acum trei zile şi nu vrea să-mi dea banii. Comitetul trebuie să mă ajute.

- Ai ceva la mână, vreo dovadă?
- O dovadă, ce fel de dovadă? Sunt clandestin, n-am avut niciodată fişă de plată.
- O să mergem acolo. Dar nu singuri.

Vreo cincisprezece turci pleacă în grup, bat cu discreţie la uşa atelierului. Patronul, care nu bănuieşte nimic, deschide. O invazie paşnică, în frunte cu Yavouz Patronul, un iugoslav, scui-

pă o grămadă de insulte, vrea să apuce foarfecele ca să se apere. Doi muncitori îl prind de braţe ca să-l împiedice. Tensiunea scade.

- îi datoraţi lui Yavouz şase mii de franci.
- Ăstuia? Nu l-am văzut în viaţa mea. Chem poliţia.

Ia telefonul, obţine comisariatul. Vorbeşte foarte prost franceza. Cel care-1 ascultă nu înţelege nimic şi-l întreabă dacă nu e cineva acolo, lângă el, care să vorbească mai bine.

-Da.

- Dă-mi-1 la telefon.

Patronul îi trece receptorul lui Soleiman, care explică: e un conflict de muncă, un salariat care n-a fost plătit.

- V-aţi încăierat?
- Nu, nici vorbă.
- Foarte bine. Descurcaţi-vă, conchide ofiţerul de serviciu şi închide.

Poliţia nu vine, îi spune Soleiman patronului.

- Ba da, o să vină.
- Bine, s-o aşteptăm.

Se aşează cu toţii, unii joacă dame, cineva s-a dus după cafea. Patronul ia şi el o cafea cu toţi ceilalţi.

După două ore, patronul înţelege că poliţia nu va veni. Poate că totuşi îl cunoaşte pe Yavouz. Ba chiar uite că-şi aduce aminte de el. Parcă lucra aici săptămâna trecută. încep să negocieze. Patronul se oferă să-i dea pe loc o mie de franci. Trei mii, nici un franc mai puţin. Poate totuşi două mii? Fie şi două mii. Bat palma. Yavouz e încântat. Pleacă toată lumea. Patronul se uită la ei cum coboară scara. La revedere, domnule Comitet.

MIERCURI 26 MARTIE

Ora 9:00

La Comitet

Soleiman bea cafea cu doi muncitori şi două muncitoare din rue des Maraîchers. Ceilalţi au rămas să păzească atelierul.

Soseşte Gribsky, însoţit de un libanez focos, pe nume Ham- mad, care şi-a parcat Mercedesul pe trotuar, în faţa marii uşi a bisericii, le mângâie pe obraji pe cele două fete, spunându-le scumpele mele, şi scoate un teanc de bancnote din servieta lui neagră.

Sună telefonul. Un turc.

-Comitetul? Veniţi repede în rue d'Hauteville... Patronul vrea să-l dea afară pe un turc...

- Mi-e imposibil să vin acum, sună-mă mai târziu.

Hammad are magazine de modă în Sentier şi pe Coasta de Azur. II tentează aventura producţiei. Doreşte să cumpere. Au loc discuţii aprinse asupra preţului maşinilor, al stocului de haine gata confecţionate, asupra salariilor restante, a autorizaţiei. Nici un act scris, nici un act contabil. în cele din urmă, Gribsky, Hammad, muncitorii cad de acord. Hammad face un proces-ver- bal de constatare contrasemnat de Gribsky, de muncitori şi de

2
3

Soleiman, în numele Comitetului. Teancurile de bani trec dintr-o mână în alta. Se duc cu toţii la cafeneaua din colţ să se cinstească, aruncând în trecere priviri curioase la Mercedesul lui Hammad.

Soleiman se-ntoarce la birou. Sună telefonul.

- Sunt turcul din rue d'Hauteville. E în regulă, s-a rezolvat, nu-i nevoie să mai veniţi.

- Si cum anume s-a rezolvat?

» –

- Păi, patronul i-a dat unui muncitor cu foarfecele în cap şi ăla i-a străpuns mâna, tot cu foarfecele. Administratoarea a chemat poliţia. Patronul a zis că a fost un accident, poliţaii au plecat. Sunt amândoi la spital şi patronul a zis că muncitorul poate să-şi păstreze slujba.

Ora 12:30

Champs-Elysées

Sener urcă pe Champs-Elysées de la Rond-Point spre Lido, însoţit de doi funcţionari de la ambasadă. E prea preocupat ca să se poată bucura de vremea fmmoasă: barca lui ia apă prin toate părţile. Luni a fost arestată Paulette, poliţia cere ambasadei permisiunea de a-1 audia, iar amicii lui politici îi reproşează cu vehemenţă că s-a compromis într-un trafic care nu serveşte cauzei... Marţi a fost arestat şi soţul Paulettei, un inspector principal. Astăzi, peste câteva minute, va avea loc o întâlnire la care urmează să negocieze retragerea sa din afaceri şi întoarcerea în Turcia. Va fi o întrevedere dură.

Marinoni urcă şi el pe Champs-Elysées, la câţiva zeci de metri înaintea lui Sener, în vreme ce Romero e la vreo douăzeci de metri în urmă, cu ochii aţintiţi pe spatele lui. Un grup de adolescenţi italieni, care se înghiontesc, jucându-se, îl acoperă pentru un moment pe Sener. Romero încearcă să se apropie. Când îl regăseşte, îl vede căzut pe trotuar, iar cei doi însoţitori ai săi se apleacă deasupra lui cu un aer perplex. Romero îşi face loc. Sener e căzut cu faţa la pământ, sub omoplatul stâng se vede o gaură, o şuviţă de sânge începe să se scurgă spre rigolă. Romero se-ndreaptă de spate, se uită în jur, nu vede decât oameni care se plimbă şi pe Marinoni care soseşte în fugă. Ii întreabă pe însoţi-

torii lui Sener ce s-a întâmplat, aceştia îi fac semne că nu vorbesc franceza.

Romero îl lasă pe Marinoni să aştepte sosirea poliţiei, iar el se grăbeşte spre o cabină telefonică.

- Alo, Daquin la telefon.
- Domnule comisar, Sener a fost omorât în faţa mea, în plină stradă şi n-am văzut absolut nimic.
- Unde te afli?
- Pe Champs-Elysées.
- Descurcă-te, Romero. Caută la iuţeală un fotograf de presă, îmi trebuie fotografii ale mortului care să impresioneze puternic. Ne rămân mai puţin de douăzeci şi patru de ore din arestul preventiv al Paulettei. Nu pierde nici o clipă.

Ora 14:00

La Comitet

Primele dosare cu cereri pentru legalizare au început să sosească şi micul local este suprapopulat. Este examinat fiecare dosar în parte. Dacă e complet, se face o fotocopie, Comitetul păstrează copia, o înregistrează. Şi abia apoi urmează ca muncitorul respectiv să-şi depună dosarul la ONI. în felul acesta, Comitetul va putea să controleze cu adevărat toate deciziile administrative, fiecare caz în parte. Muncă multă. Dar Soleiman s-a apucat de treabă cu entuziasm. Sentimentul de a fi util şi puternic. Frica e undeva departe. Telefonul sună întruna. Doi militanţi turci se oferă să-l înlocuiască pentru a răspunde la toate cererile de informaţii.

- Soleiman, e pentru tine. O altă grevă.

La capătul firului e Hassan, unul dintre stâlpii Comitetului. De câteva zile, el lucrează la LVT, un atelier mare, cu vreo şaizeci de muncitori, aproape toţi clandestini. Iugoslavi, africani, vreo treizeci de turci. Un patron iugoslav, pe nume Jencovich. în dimineaţa asta, turcii i-au cerut să le încheie contracte de muncă pentru dosarele de legalizare. Patronul le-a răspuns concediin- du-i. Turcii au rămas aşezaţi în faţa maşinilor, fără să mai lucreze. Dacă se ridică, vor fi înlocuiţi cu iugoslavi.

- Străinii lucrează ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, zice Hassan. Trebuie să vii, s-ar putea să iasă urât.

Soleiman se uită în jur ca să-şi ia pe cineva de ajutor. Telefonul, dosarele, toţi sunt ocupaţi. Pe culoar, în dreptul uşii Comitetului, s-a făcut coadă. Atâta rău, o să mă duc singur.

Pe rue du Faubourg-Saint-Denis, mai în sus, lângă metroul aerian, mai jos de teatrul Bouffes du Nord. Soleiman urcă la etajul al treilea, intră în atelier. N-a văzut niciodată un atelier atât de mare. Şase camere, toate cu faţa la stradă. In rest, acelaşi păienjeniş de fire electrice, maşini, neoane, ca pretutindeni. Chiar în clipa în care intră, izbucneşte cearta între turci şi iugoslavi. Un iugoslav cade, cu o lovitură de foarfece în şold. Măcelul stă să înceapă. Patronul, Soleiman, africanii sar să-i despartă. Foarfecele sunt lăsate pe masă. Doi iugoslavi îl duc pe cel rănit în altă cameră.

Jencovich îi telefonează comisarului de la arondismentul 10, apoi se întoarce spre Soleiman:

- Vă previn, am chemat poliţia. îl cunosc pe comisar. Va fi aici dintr-un minut în altul. O să-i scoată pe toţi turcii din atelierul meu. Dau de lucru cui vreau eu. Şi pe ăştia nu-i mai vreau. Iar dumneata, dumneata n-ai nici un drept să te afli aici.

Soleiman îi propune să discute, dar e inutil.

Se aud sirenele. Soleiman se uită pe geam. La intrarea în imobil se opresc trei dubiţe de poliţie plus maşina de Police-Secours. Din maşini ies vreo treizeci de poliţişti în uniformă după cum şi trei în civil. Toţi se-nghesuie în imobil. Se aude cum urcă scările în goană. Soleiman păleşte.

Poliţiştii intră în atelier. Trei dintre ei merg să se ocupe de rănit, pe care-1 iau cu targa, direcţia spital. Ceilalţi se răspândesc în atelier şi controlează spaţiul dintre camerele folosite în comun. Un poliţist în civil, nu prea înalt, solid, trecut de cincizeci de ani pare să comande operaţiunile. Soleiman i se adresează:

- Sunt aici din partea Comitetului...
- Tacă-ţi gura. Nu te-am întrebat nimic.

Si-1 ia de braţ pe patron, mergând împreună spre apartamentul din faţă, de partea cealaltă a palierului.

Soleiman le cere turcilor din atelier să-i explice ce se întâmplă. Râsete. In faţă e apartamentul patronului. Comisarul cunoaşte foarte bine apartamentul fiindcă vine aici în fiecare vineri, la amiază, s-o reguleze pe soţia patronului, o franţuzoaică blondă. Patronul şi comisarul sunt buni amici. Patronul plăteşte, iar pe deasupra comisarul o regulează pe nevastă-sa, n-a fost vreodată nici urmă de control la atelier, o afacere prosperă...

Comisarul revine, urmat de patron care arată cam plouat. Un ordin scurt, un semn către poliţaii lui, care se răspândesc de-a lungul celor trei etaje ale scării. Rămân în atelier doar civilii şi alţi doi poliţai în uniformă.

- Acuma, gata, s-a terminat cu porcăria asta. Nu e concediat nimeni. Toată lumea la lucru, în clipa asta. Pe primul care mai pomeneşte de contract de muncă, îl umflu. M-aţi auzit? Iar pe tine, dobitocule (şi-l apucă pe Soleiman de păr, înainte ca acesta să realizeze ce se întâmplă, în timp ce doi poliţişti în civil îi întorc mâinile la spate), să ştii că te-am recunoscut. Te-am văzut luni dimineaţă în passage du Désir. Să nu te mai prind în cartierul meu făcând pe Zorro. O să ieşi de-aici pe brânci şi să nu te mai văd niciodată, ai înţeles?

îl târâie până la scară şi-l împinge cu capul înainte, un poliţist ü trage un picior în fund. Soleiman zboară şi se opreşte în rampa scării. I s-a spart arcada stângă. E orbit de sângele care curge, încearcă să se ridice pipăind rampa. Două lovituri de baston peste mâini, o lovitură de picior drept în rinichi. Se rostogoleşte până pe palierul de la etajul doi, unde o uniformă îl preia cu o lovitură de picior în maxilar. E acum în genunchi, primeşte un pumn în tâmpla dreaptă, un văl de sânge pe fundul ochilor, gura plină de sânge. Proiectat din nou pe scări, încearcă să se rostogolească ghemuindu-se, aterizează pe palierul de la etajul întâi. Ridicat de guler, primeşte din faţă o lovitură de picior la boaşe şi se aude urlând. Nu mai poate respira. împins pe scară, cade din treaptă în treaptă, primind lovituri de picior în coaste. Un zgomot infernal în cap. Aude de departe o voce care spune: „Nu-1 omorâţi.“

Zdrobit din cap până-n picioare. Nu pot nici măcar să mă târăsc. Se simte ridicat, purtat pe sus. Se închide o uşă. E depus pe o estradă, nu-şi poate întinde picioarele. Şervete muiate în apă

ca să-i şteargă sângele de pe faţă. O durere groaznică în piept, nu poate să respire, dar distinge două siluete aplecate deasupra lui.

- Cine sunteţi? (Un murmur slab.)
- Sunteţi la noi în teatru, în siguranţă. Am auzit urlete, am alergat spre intrarea în imobil, v-am luat de acolo. Cum pleacă poliţiştii, vă ducem la spital. Soleiman începe să sufle uşor, încearcă să respire. Suferinţă.
- Nu la spital. Acasă la mine.
- Dar aveţi nevoie de îngrijire medicală.

Un răgaz ca să-şi reia suflul.

- Acasă la mine are cine s-o facă.
- Unde locuiţi?
- în avenue Jean-Moulin, arondismentul 14.

Ora 16:00

Passage du Désir

Daquin n-a mai văzut-o pe Paulette de luni. în moralul ei par să fi apărut fisuri. El se ridică pentru a-i oferi un scaun.

- Romero, povesteşte-ne ce s-a petrecut pe Champs-Elysées cu puţin timp în urmă.

Romero face o relatare stângace. Paulette e albă la faţă, rigidă. Când Romero a ajuns la sfârşit, Daquin împinge spre ea două fotografii mari ale lui Sener mort, una în poziţia în care a căzut, cu faţa întoarsă spre stânga, alta, întins pe spate, din faţă. Daquin lasă timpul să treacă. Paulette contemplă îndelung fotografiile. Apoi îşi trece mâna cu delicateţe peste chipul mortului.

- Cine l-a împuşcat?
- Un asasin plătit din banda traficanţilor de droguri pentru care lucra Sener.
- De ce?
- Ca să nu-1 putem noi lua la întrebări. Paulette, dumneata ştiai că lucrează pentru ei?

-Nu.

- Atunci de ce-i transmiteai tot ce aflai de la soţul dumitale?
- Nu ştiam nimic despre asta. (O lungă tăcere. Paulette e tot nemişcată.) Cu siguranţă că nu mi-am dat seama ce făceam. Mă

gândeam că ar fi spre binele afacerilor noastre comune. (Iarăşi o lungă tăcere.) Şi apoi, îl iubeam. (Patetică.)

- Ai vrea acum să ne răspunzi la câteva întrebări precise?

Ea îşi ridică mâna de pe fotografie, îşi întoarce capul spre Daquin.

- Daţi-i dmmul. Nu mai am nimic de apărat.

In mai puţin de o oră s-a rezolvat totul. Traficul de etichete: fabricate în Turcia, aduse prin curier diplomatic. Mult mai puţin riscant decât dacă ar fi fost făcute în Franţa. Valoarea profiturilor, contul din Elveţia, reţeaua distribuitorilor cu amănuntul. Şi lungile confidenţe ale soţului ei. (Pe dumneata, Daquin, nu te place deloc.) Tot ce i-a transmis lui Sener. Paulette pare a trăi acum în afara timpului. N-a mai rămas decât o singură întrebare, căreia în zadar îi caută un răspuns în amintirile ei: Sener a iubit-o sau doar a folosit-o?

Ora 18:00

Villa des Artistes

Ar trebui să se relaxeze. Să pregătească pentru masa de seară ceva care să-i ia timp şi să-i solicite atenţia. Viţel cu praz, în sos alb şi un sufle cu nuci. Şi pe urmă să facă amor.

Daquin se-ntoarce acasă încărcat de cumpărături. îl salută pe tânărul care face de gardă şi a cărui privire i se pare cu totul ciudată.

- Ce s-a întâmplat?
- Păi, să vedeţi, tânărul... prietenul dumneavoastră a venit aici, rănit rău de tot, aproape desfigurat.
- A venit de mult?
- Acum o oră, o oră şi ceva.

Daquin intră, îşi lasă pungile de cumpărături pe tejgheaua dinspre bucătărie şi se apropie de canapea. întins pe spate, Solei- man a aţipit. Din când în când, îl trece un tremur. Arată îngrozitor, cu faţa zdrobită, plină de sânge, o arcadă spartă, nasul rupt, buzele umflate... Ar fi mai bine să-l întindă în pat. Daquin îl ridică. Soleiman deschide ochii, îl zăreşte pe Daquin, îi închide la loc. Daquin îl duce sus, îl întinde pe pat, îl dezbracă şi-l înveleşte.

Apoi scotoceşte prin dulapul din baie şi se întoarce lângă pat cu o mulţime de produse: fir, ace, seringi şi pansamente. Mai întâi să-i spele faţa, să-i dezinfecteze rănile. Aşezat pe pat, lângă Soleiman. Gesturi precise. Soleiman simte şoldul lui Daquin lipit de braţul lui, simte mâinile lui pe obraz, să nu se mai mişte deloc, să adoarmă din nou. îl aude pe Daquin spunându-i:

- O să-ţi pun patru copci la arcadă. Nu cred c-o să simţi mare lucru.

Soleiman se lasă moale. Durere, torpoare, căldura care-1 invadează.

- Sol, ai două degete scrântite. O să ţi le pun la loc. O să te doară, dar nu pentru mult timp. Eşti gata?

Soleiman deschide ochii, clipeşte. Geme. Un bandaj cu elas- toplast. Un minunat sentiment de uşurare. Şi acum, mâinile lui Daquin pe tot trupul lui. Mâini uşoare, dar cât de autoritare când ei doi fac amor. Coaste rupte. Nimic de făcut, trebuie să mai aşteptăm. Boaşele umflate, dureroase. Nu se văd hematoame, durerea va trece. Cu dosul mâinii îi mângâie penisul. O tăietură adâncă la un genunchi, s-o dezinfecteze, s-o panseze, gata.

- Acuma o să-ţi fac trei injecţii. Nu trebuie să te mişti deloc, o să mă descurc şi aşa. Mă auzi? (O zbatere uşoară a pleoapelor.) Antitetanos, antibiotic şi una împotriva durerilor, ca să te simţi ceva mai bine.

- A treia, nu, Daquin. (Oboseală. N-are chef să vorbească, să explice, morfina, în Turcia, în cele din urmă zilnic.) Mi-e teamă de angrenaj.

- Cum vrei.

Cele două injecţii. îl acoperă cu pilota şi rămâne acolo, aşezat alături de el, mângâindu-1 pe păr. Soleiman deschide ochii, un albastru obosit. Buzele lui Daquin la urechea lui. Un şuşotit, o mângâiere. Sol, vrei să te regulez? Blând, blând de tot... O zbatere a pleoapelor.

JOI 27 MARTIE

Ora 6:30

Villa des Artistes

Soleiman deschide ochii. Iese dintr-un somn profund. îl aude, jos, pe Daquin care face cafeaua. Un inventar rapid: dureri peste tot, dar întregul pare să funcţioneze. Se aşează pe pat. Un geamăt: a uitat de coastele lui rupte. Se ridică şi, aşa cum poate, ajunge la baie. Oglinda cea mare: faţa aproape de nerecunoscut, o mână bandajată, un pansament la genunchi, vânătăi pe tot corpul. Urina normală. Am scăpat ieftin.

Daquin, în halat, aduce sus micul dejun: o omletă, telemea, cafea. Soleiman se vâră în pat şi-ncepe să mănânce. Atenţie la maxilare, pârâituri şi dureri fulgurante. Până acum Daquin nu i-a pus nici o întrebare.

- Ai aflat ce mi s-a întâmplat?
- Nu, nu ştiu nimic.
- M-au tăbăcit poliţaii, amicii tăi.

Soleiman pare atât de indignat, încât Daquin izbucneşte în râs.

- Ar fi trebuit să le spui că eşti al meu şi că au nevoie de autorizaţia mea ca să te atingă.

2
4

Soleiman se închide în sine. Daquin se apleacă spre el, îl sărută pe gât.

-Scuză-mă, n-am rezistat tentaţiei, erai aşa de caraghios când vorbeai. Zi-i, te ascult.

Soleiman relatează sobru tot ce s-a întâmplat. Apoi:

- Comisarul mă cunoştea, mă văzuse luni, la manifestaţie, în passage du Désir. Am avut impresia că mă urăşte.
- îi ştii numele?

-Nu.

- Descrie-mi-1.
- Cincizeci de ani trecuţi. Nu prea înalt. Solid. Un francez oarecare, dar stilat.
- în arondismentul 10, descrierea ta ar duce la Meillant.

O lungă tăcere, fiecare cu gândurile lui. Soleiman, întins pe spate, se mişcă puţin în pat ca să se apropie de Daquin, îşi pune capul pe piciorul lui.

- Ascultă-mă, Daquin. Nu e prima dată când rtii se întâmplă una ca asta. îmi cunoşti viaţa, poţi să-ţi închipui. De fiecare dată am încercat doar să supravieţuiesc. M-am ascuns într-o gaură şi n-am ieşit de acolo decât când nu mai aveam nici un semn pe corp. Acum e cu totul altfel. Pentru prima dată, am început să exist în ochii altora, am o poveste a mea, sunt un bărbat. înţelegi ce vreau să spun? (Daquin face semn că da.) Şi nenorocitul tocmai asta îmi distruge. Mă umileşte în faţa alor mei. Nu am de ales. Ori dispar din nou, ori va trebui să-l omor. (Albastrul ochilor, disperare.)

Pentru un lung moment, tăcere. Daquin îl mângâie pe piept, sânul stâng, cu gurguiul întunecat şi tare. Iubesc corpul ăsta. Mi se potriveşte.

- N-o să reuşeşti nici într-un caz, nici în celălalt, puştiule, şi o ştii dinainte. Trebuie să priveşti altfel lucrurile. Te-a umilit, umileşte-1 şi tu, în faţa aceluiaşi public. Te-a ciomăgit fiindcă e poliţist. Determină-1 să demisioneze din poliţie. îţi dai seama câtă stimă ai obţine din aşa ceva?
- Ştii bine că nu-mi stă în puteri să fac asta.
- Nu e sigur. Ne asociem ca să-l distrugem pe Meillant.

Soleiman se îndreaptă, se strâmbă de durerea din coaste.

- De ce-ai face asta?

-Am nevoie pentru propriile mele treburi. Şi întrevăd o modalitate de a obţine asta, cu tine. Vrei să-mi fii părtaş? Te previn, va fi greu şi riscant.

- O să fac tot ce pot.
- Mai vorbim diseară.

Daquin se ridică, se duce la baie, se rade şi se îmbracă.

- Rămâi astăzi aici, stai în pat. Ai nevoie de asta. Dar telefonează la Comitet, explică-le ce ţi s-a întâmplat şi cum arăţi. Un protest solemn la cei doi miniştri, de la Interne şi al Muncii, asta face impresie în context. Ai grijă să ajungă o vorbă la turcii de la LVT precum că eşti viu, că vei avea nevoie de ei, să facă ce-or şti ca să rămână acolo până luni seara. Eu mă duc să fac o plimbare în zona Bouffes du Nord, ca să văd ce se poate face. (Un sărut pe gură, un zâmbet, alt sărut.) Găseşti de mâncare în frigider. Iţi las casa în grijă, fii cuminte.

Ora 10:00

Ambasada Turciei

Ambasadorul, un bărbat între două vârste, tipul funcţionarului francez din Externe, se ridică pentru a-i întâmpina pe cei doi inspectori de la Criminalistică însărcinaţi cu ancheta, însoţiţi de Romero. Dar în felul de a-i primi, se vede că trage imediat o linie: ei aparţin unei lumi subalterne. Romero se crispează.

- Un eveniment mai mult decât regretabil. Serviciile noastre vor colabora desigur cu poliţia franceză. Pentru noi însă lucrurile sunt clare: domnul Sener a fost răpus de gloanţele aceloraşi terorişti armeni care l-au ucis şi pe ambasadorul nostru la Vatican în 1977, şi pe ambasadorul nostru la Berna, pe 6 februarie anul trecut.

Face o pauză, după care se întoarce spre Romero:

- Mi s-a spus că dumneavoastră, împreună cu un coleg, v-aţi fi aflat la faţa locului, în momentul crimei. Asta ar putea să mă neliniştească. Să se fi interesat poliţia franceză de activităţile unuia dintre diplomaţii noştri fără să ne informeze? Nici nu vreau să mă gândesc la o asemenea ipoteză, care-ar putea avea mari complicaţii viitoare. îmi spun că prezenţa dumneavoastră la faţa

locului s-a datorat hazardului şi asta mă bucură, fiindcă desigur va permite anchetei să grăbească arestarea vinovaţilor.

Romero îi înregistrează spusele cu o scurtă înclinare.

Inspectorilor li se pune la dispoziţie un birou unde să poată fi audiaţi cei doi bărbaţi care-1 însoţeau pe Sener pe Champs-Elysées, Tahar Bodrum şi Dogan Carim. Croiţi după acelaşi tipar: înalţi, solizi, vânjoşi, mustăcioşi. Moace de mercenari. Costume gri, impecabil lucrate, aşa cum se şi cuvine pentru a ascunde umflătura pistolului, cămaşă albă, cravată de culoare închisă. Funcţia la ambasadă: ataşaţi culturali. Destul de caraghioasă ţinuta intelectualilor turci. Amândoi au venit la ambasadă în 1979. De atunci, au întreţinut relaţii amicale strânse cu Sener. Ieri, o plimbare fără o ţintă precisă. Pur şi simplu să profite de vremea însorită pe cel mai frumos bulevard din lume. Sener nu era mai preocupat decât de obicei. Au auzit un fel de „pleosc“, ca zgomotul atenuat al unui balon care plesneşte, şi Sener a căzut. Ei n-au înţeles ce s-a întâmplat, s-au aplecat deasupra lui. Era mort. Au rămas stupefiaţi. Revenindu-şi, i-au zărit pe Romero şi Ma- rinoni care fugeau spre ei.

- Cum se face că mortul nu avea asupra lui nici o agendă, nici măcar cheile, doar portofelul şi actul de identitate?
- Nu ieşisem pentru o întâlnire de lucru. Poate că şi le-a lăsat pe toate celelalte la birou...
- Adresele dumneavoastră, domnilor?
- La ambasadă, bineînţeles, domnule inspector.

Ora 12:00

Boulevard Haussmann

Cercetare sistematică în biroul lui Sener, în prezenţa unui bărbat de la ambasadă. Nimic. Nimic, spre totala lor stupefacţie. Un birou fără dosare, fără corespondenţă, fără agendă de lucru, fără repertoar de adrese. Inspectorii le audiază pe secretarele care lucrau cu Sener, pe colegii apropiaţi: era o persoană ireproşabilă, punctual, liniştit.

- Nu avea o agendă, dosare?

- Ba da, bineînţeles.
- Şi unde sunt acestea?

Ochi holbaţi, o expresie de bunăvoinţă neputincioasă.

- Agenda lui de birou n-o ţinea secretara?
- Nu. Domnul Sener lucra într-un fel foarte personal.

Ora 12:00

Passage du Désir

Daquin soseşte la biroul lui fluierând încetişor. O lungă vizită în imobilul Bouffes du Nord, şi o mulţime de idei. Attali îşi termină raportul asupra celor două zile de supraveghere a lui Kashguri. Are o dispoziţie ucigaşă.

- Vreţi să aflaţi noutăţile casei? S-a încheiat arestul preventiv al Paulettei şi al soţului ei. Amândoi sunt inculpaţi. Vă puteţi imagina cum a fost când s-au revăzut? Thomas a demisionat din poliţie, Santoni a cerat un concediu. Lavorel urmăreşte afacerea Paulette Dupin. Pe scurt, n-am rămas decât noi trei, pe un dosar enorm, în care suntem înglodaţi. Şi, colac peste pupăză, aici, în instituţie, nimeni nu ne mai răspunde la bună ziua...
- De unde atâta pesimism în dimineaţa asta?

Attali meditează la cel mai bun răspuns pentru această întrebare, simplă în aparenţă, când sună telefonul. La un semn al lui Daquin, ridică receptorul.

- Biroul comisarului Daquin, inspector Attali la telefon.

Incet-încet, faţa i se luminează. Attali ia un creion şi o hârtie.

- Am notat. îl voi informa de îndată pe comisar. (închide, se întoarce spre Daquin.) Poliţiştii din Mantes au pescuit un cadavru care ar putea fi al lui VL. Ne aşteaptă la morgă pentru identificare.

Ora 14:00

Square Nicolay

După biroul lui Sener, apartamentul lui. Cu inevitabilul observator de la ambasadă. Un apartament plăcut, la etajul al cincilea al unui imobil din secolul al XIX-lea, dând spre un scuar proprietate particulară, verde şi liniştit. Aer curat, linişte, spaţiu.

Un vestibul mic, la faţadă o cameră mare, alte două camere. Bucătăria şi baia de modă veche. Mobilier modem, confortabil, fără ostentaţie. Portăreasa imobilului îi făcea menajul. La cererea inspectorilor, urcă şi ea. Totul este aranjat impecabil.

- Când aţi fost aici ultima dată?
- Ieri dimineaţă.

Una dintre cele două camere serveşte de birou. Pe masă, nici o hârtie, nimic.

- Aşa era de obicei?

-Nu. Aici, lângă telefon, era un fel de clasor negru, cu adrese şi telefoane şi un bloc de hârtie pentru notiţe. Inspectorii scotocesc peste tot. Un dulap de haine impresionant. Puţine cărţi. Nici un fel de hârtii.

- Dosare? Nu, nu ţinea prea multe aici. Uneori aducea seara un dosar sau două pe care le lua înapoi când pleca dimineaţa.

O dată încheiată percheziţia, sigiliile puse şi omul de la ambasadă plecat, portăreasa le oferă o cafea celor trei inspectori, în loja ei.

- Vorbiţi-ne puţin despre acest domn Sener. Cum trăia el?
- Era un tip cumsecade. Locuia aici de mai bine de un an. Niciodată n-a întârziat cu plata chiriei. Eu încasez chiriile. Dacă ar fi toţi locatarii ca el... Şi pe mine mă plătea întotdeauna la timp. Dar şi aveam de lucru în apartamentul lui, deşi nu era întotdeauna mizerie. Dac-aţi şti ce-mi vedeau uneori ochii...
- Femei?
- Una singură. Mult mai în vârstă decât el. Nu prea frumoasă. Mai curând genul om de afaceri. îşi petrecea noaptea la el de două-trei ori pe săptămână.

Paulette. De fiecare dată când este invocată imaginea ei sau a lui Thomas, Romero nu se simte deloc în apele lui.

- Dar altele?
- Cum să vă spun? Nici una care să vină mereu.
- Si-n celelalte seri?
- Sau se întorcea acasă foarte târziu, sau veneau aici prieteni. De fapt, numai bărbaţi. Turci, bineînţeles. O mulţime de mustă- cioşi. Mâncau, discutau, beau, fumau, ceva de groază. Şi jucau.

- Ce jucau?
- Habar n-am. Zaruri, cărţi...
- Pe bani?
- Aşa cred, da, pe bani mulţi. Dar nu e decât o părere.

Ora 15:00
Mantes

Inspectorii de la Criminalistică îi aşteaptă pe Daquin şi Attali în faţa spitalului din Mantes.

- Un cadavru impresionant, o să vedeţi.

Intră cu toţii în mica sală unde lucrează medicul legist, toată în faianţă albă, masă metalică, fiole, scalpele, un miros persistent de putred şi dezinfectant amestecate. Doctorul se ridică. Daquin şi Attali se apropie. Attali scoate un strigăt de surprindere. Bineînţeles că este ea, dar e de nerecunoscut. Faţa ei atât de frumoasă nu numai că este albită, umflată, descompusă de şederea în apă, dar e încremenită într-un rictus de suferinţă insuportabil, cu ochii ieşiţi din cap, gura căscată, trăsăturile deformate, cu gâtul răsucit într-un efort disperat de a se smulge. Dar din ce? O privire rapidă peste corp. De la piept şi până la genunchi, carnea este sfâşiată, desfăcută în fâşii şi intrată în putrefacţie. Sânii au dispărut, pe locul lor e doar o rană albă, deschisă.

Attali iese, clătinându-se.

Daquin se întoarce spre medic, acesta aruncă un cearşaf peste cadavru.

- Aţi putea să-mi daţi chiar acum câteva indicii asupra morţii sau trebuie să aştept raportul?

-Două-trei lucruri pot să vă spun de pe acum. Moartea trebuie să se fi produs acum vreo cincisprezece zile, pentru moment mi-e greu să precizez. Victima a murit înainte să fi fost aruncată în apă, poate chiar cu destul timp înainte. Moartea a survenit din sfâşierea cărnii, aşa cum aţi văzut, s-ar zice în urma loviturilor cu biciul. Asta e. A fost legată de mâini şi de picioare, biciuită mortal, violată de două persoane diferite, când încă mai era în viaţă. Apoi, imediat după ce a murit, cadavrul a fost pus

într-un cufăr şi mai târziu aruncat în apă. Se poate muri şi intr-un mod mai plăcut.

- Mulţumesc, doctore.

Daquin iese să-i regăsească pe inspectorii de la Criminalistică şi pe Attali, care fac câţiva paşi pe lângă spital.

- Ea este, nici o îndoială în această privinţă.

- Chipul părea să corespundă avizului de căutare. Şi cum, după cele zise de doctor, vârsta şi data dispariţiei corespundeau, v-am anunţat pe voi. Să vă trecem vouă dosarul?

Sediul poliţiei din Mantes. Un birou mic. Cei doi inspectori îi înmânează lui Daquin raportul despre descoperirea cadavrului. Un marinar, acostând în această dimineaţă la cheiul unei uzine din Mantes, constată că a lăsat un cablu nestrâns. Se apucă să-l tragă şi, agăţat de el, apare un cufăr deteriorat. îl ridică pe punte, forţând un pic îl deschide şi găseşte cadavrul. Leşină, şi soţia lui telefonează la comisariat. Numele marinarului, depoziţia, cum poate fi găsit, descrierea corpului în cufăr, toate sunt trecute acolo. Acum să mergem să vedem cufărul.

în subsolul clădirii poliţiei. Daquin rămâne înţepenit locului. Cufărul ăsta îl ştiu prea bine. Felul în care e împletită răchita, colţarele de aramă, închizătorile, chiar aşa, pe jumătate smulse. Cufărul din casa Annei Beric... Formalităţile administrative, apoi Daquin şi Attali bagă cufărul în portbagajul maşinii lor, şi întoarcerea la Paris. Attali, la volan, nu deschide gura.

- Ce-i cu tine?

- Cred că am început s-o înţeleg pe fata asta. Cred că voia să iasă din aerul sufocant al familiei ei, şi nişte nenorociţi, ca Sobesky sau Romero, care nu se gândeau decât să-şi pună labele pe fundul ei. Voia să fie altcineva, altundeva. Iar eu n-am fost la înălţime. Chipul ei, atât de chinuit, ce oroare! O să mă urmărească mult timp de-aci încolo.

- Găseşte asasinul, asta te va ajuta să uiţi.

Attali explodează, pur şi simplu:

- Domnule comisar, e de-a dreptul revoltător să-mi spuneţi aşa ceva! M-am străduit din răsputeri, am încercat cu toate mij-

loacele. Am interogat, am ascultat. Sunt sigur că nu mi-a scăpat nimic. Şi totuşi, nimic, nimic. Neant. Sunt neputincios.

- Linişteşte-te, Attali. Cred că am eu o idee.

Attali îi aruncă o privire neîncrezătoare şi apasă pe accelerator. Atinge o sută optzeci.

- încetineşte, mi-e frică. Şi în seara asta sunt aşteptat acasă. Ideea mea te interesează sau nu?

- Evident.

Daquin se înfundă pe locul lui şi încearcă să nu se uite la vitezometru.

- Toate mărturiile pe care le avem, de la manechine, de la thailandeze, coincid. Kashguri e un pervers sexual. Ştiu de la una dintre manechine, dintr-o conversaţie particulară, că organiza acasă la el nişte şedinţe cu totul speciale. Fetele erau legate de mâini şi de picioare, flagelate şi apoi regulate sau violate, nu ştiu care dintre termeni va fi reţinut de justiţie, de către valeţii lui, în timp ce el, în colţul lui, se masturba. Dar fără să se ajungă la moarte: după această şedinţă, fata e condusă acasă, cu un teanc de bancnote alături şi până azi nici una dintre ele n-a depus plângere. Asta seamănă foarte bine cu ce i s-a întâmplat lui VL, care în plus îl şi cunoştea pe Kashguri. Dar ea este moartă. Există două ipoteze. VL participă la una dintre seratele astea speciale, lucrurile ies prost şi Kashguri se debarasează de cadavru. Ori Kashguri are motive serioase s-o lichideze pe VL. Ea încearcă să-l şantajeze cu caseta video de la club Simon de exemplu, sau ea reprezintă un pericol pentru filieră, în situaţia că poliţia ar înghesui-o mai tare. Sau alte motive, pe care nici nu le bănuim. Sigur este că a executat-o, oferindu-şi, cu această ocazie, şi o mică plăcere sexuală. Sunt de acord cu tine, toate astea nu se sprijină pe nimic concret. Dar ai putea să te mai vezi o dată cu toţi cei care au întâlnit-o pe VL în dimineaţa dispariţiei sale şi să afli dacă nu s-ar găsi vreo urmă de-a lui Kashguri prin împrejurimi. Adesea e mai uşor să localizezi două persoane decât una singură.

Şi, câţiva kilometri mai departe:

- Şefule, Mantes e pe drumul spre Rouen.

- Incontestabil.

- în Sena, într-o şalupă, crimele se aseamănă.
- Numai că n-a fost ucisă cu un glonţ tras în inimă.

Ora 16:00

La sediul Brigăzii de Criminalistică

Comisarul însărcinat cu afacerea ascultă fără să scoată o vorbă raportul celor doi inspectori ai săi. Apoi le arată o depeşă AFP. Ei o citesc în tăcere, apoi i-o dau şi lui Romero.

Paris, 27 martie Ora 15:30

AFP a primit la biroul său de la Paris, prin curier, următorul comunicat:

Un diplomat turc a fost executat în plin centrul Parisului ca şi un alt diplomat turc înaintea lui, la Roma. Vom răzbuna cu armele exterminarea poporului nostru până ce guvernul turc îşi va recunoaşte crimele.

Un comando al Răzbunătorilor Armeni.

- Acum, reia comisarul, vom începe în linişte să explorăm pista armeană.

Romero, surprins:

- Credeţi în comunicatul ăsta?
- Poate că nu cred. Dar ambasada a închis cazul, este evident. Toată povestea asta nu-i priveşte decât pe turcii care fac parte din personalul ambasadei. Iar noi nu suntem chemaţi să le facem lor curăţenie.

Ora 20:00

Rue des Pyrénées

Romero se învârteşte prin apartamentul pe care i l-a pus la dispoziţie verişoara lui. în spatele cimitirului Pére-Lachaise, un foarte mic apartament de trei camere. Şerveţele de dantelă pe televizor, pe mese... Are întâlnire cu Yildiz. O ultimă aruncătură de ochi, torni e gata, aperitivele, cina... Se aude soneria, Romero

deschide uşa. Yildiz, cu părul prins simplu, cu o bentiţă. O rochie de bumbac, simplă, cu mânecă lungă, bleu-turcoaz. Sandale albe. Din nou, i se strânge stomacul. îi sărută mâna. Ea se opreşte la intrare. E nervoasă.

- Unde-i verişoara dumitale? Ea mi-a spus... (Tace un timp.)
- Yildiz, ai aerul să crezi despre mine că aş fi în stare să sar acuma pe dumneata? (O scurtă amintire a lui VL, în josul scării întunecate... O alungă repede. Atenţie, e o seară grea, de negocieri, fără imagini parazite.) Mă mâhneşti.
- Nu, bineînţeles că nu.

încă ezitantă, îşi lasă poşeta, intră în salon, se aşează pe canapea.

- Si acum?

?

- Ce să-ţi ofer pentru început?
- O votcă cu suc de portocale.

Romero ia un whisky, se aşează într-un fotoliu, de partea cealaltă a măsuţei joase, îi zâmbeşte. Ea soarbe o înghiţitură, e tot neliniştită.

- Romeo, spune-mi, ce doreşti?
- Să-ţi vorbesc în linişte. S-au petrecut atâtea lucmri... Şi-mi spun că n-ar fi exclus să fiu supravegheat de ambasadă. De aceea am evitat un local public. Nu vreau să te compromit.
- Răspunde-mi sincer. Sunt eu, în vreun fel, răspunzătoare de moartea lui Sener? (E foarte tulburată.)
- Categoric, nu.
- Ar fi trebuit să-i vorbesc ambasadorului de întrevederea noastră.
- In nici un caz.
- Dumneata l-ai împuşcat?
- Ce te face să crezi asta? (Surprins.)
- Te aflai pe Champs-Elysées.
- îl urmăream.
- Da. (Nu e convinsă.)

Acum e momentul. Să nu ratez scena.

- O să-ţi spun ce ştiu şi ce cred eu despre asasinarea lui Sener. îţi sunt dator cu asta. In primul rând, nu lucrez la Financiar, aparţin unei unităţi de luptă antidrog...

Cu ochii plecaţi, Yildiz îşi bea paharul. El i-1 umple din nou.

- De aproape trei luni lucrăm în regiunea pariziană. Şi, dacă-i las deoparte pe micii dealeri, practic n-am găsit nimic. Dar în cursul cercetărilor noastre, am dat peste alte reţele. Trec peste prostituţie. Şi în domeniul confecţiilor, în Sentier. (In acest punct, o relatare cu multe amănunte, despre Berican, Paulette şi Sener. Povesteşte cu un farmec nebun, Yildiz râde, e emoţionată.) Aici ai intervenit dumneata, Yildiz, şi m-ai ajutat să-l urmăresc pe Sener.
- Dar tot nu mi-ai spus cine şi de ce l-a omorât.
- Nu ştiu nimic sigur. Dar credem că atelierul Berican nu este o afacere izolată. Că există probabil o reţea mult mai extinsă a falsificărilor şi a cărei placă turnantă trebuie că era Sener. Asociaţii lui l-au omorât înainte ca noi să-l fi putut audia.
- în chestiunea etichetelor?
- Dar care aduc în total o grămadă de bani. (Yildiz e neîncrezătoare.) Si încă mai am nevoie de dumneata.
- (Foarte atentă.) Pentru ce?
- Ambasada ascunde toate pistele ca să înăbuşe un eventual scandal. Dar sunt două persoane care ştiu foarte multe, şi anume Dogan Carim şi Tahar Bodrum, care-1 însoţeau pe Sener pe Champs-Elysées. Noi credem că aveau o întâlnire de afaceri, legată de traficul din Sentier. I-am audiat, dar n-am obţinut nimic de la ei.
- Sunt consemnaţi la ambasadă.
- Ne îndoim de asta. De aceea şi am nevoie de dumneata. Cine sunt oamenii ăştia? Unde locuiau până mai ieri? Ce prieteni au, ce cunoştinţe? Numai dumneata mi-ai putea da un capăt de fir de la care să pot pomi. Fără dumneata, sunt blocat, sunt obligat să mă opresc.

-Am remuşcări, Romeo. Am impresia că n-am procedat bine. Şi s-a terminat prost.

- Te rog, ai procedat aşa cum se cuvenea. Sener era un tip suspect, făcea totul pentm parale, l-au lichidat amicii lui de cârdăşie. Ajută-mă, Yildiz.

Câteva clipe de tăcere. Yildiz îşi priveşte fix paharul şi-l răsuceşte în mâini.

- Voi face ce voi putea, Romeo. Mâine.

Romero se ridică. Se duce la bucătărie şi revine cu un buchet de trandafiri roşii, îngenunchează la picioarele lui Yildiz şi depune buchetul pe genunchii ei.

- Yildiz, vrei să fii soţia mea?

E stupefiată.

Când verişoara se întoarce acasă, la miezul nopţii, aşa cum s-au înţeles, găseşte toate luminile aprinse, cina neatinsă în bucătărie. în patul ei, Romero şi Yildiz sunt adânciţi în somn. Claia de păr roşcat e răsfirată pe pernă şi Romero e înfundat dedesubtul ei.

VINERI 28 MARTIE

Ora 8:00

Passage du Désir

Daquin face cafeaua.

- Cum îţi mai merg treburile, Romero?
- Nu prea grozav. Ambasada obstrucţionează ancheta şi nici măcar n-o face cu discreţie. Aşa încât cei de la Criminalistică au lăsat-o baltă şi se poartă ca şi cum ar da crezare atentatului armean. Cu legătura mea de la ambasadă nu cred că voi obţine ceva. (Se opreşte un timp. Imagine orbitoare a sânilor lui Yildiz, areola palidă, o mulţime de pistrui.) Am impresia că încă de la început face un joc dublu. Mi-a dat câteva elemente, cât timp ambasadorul a sperat că l-am putea debarasa uşurel de Sener. Acum, scandalul riscă să ia amploare şi, în consecinţă, camuflaj total.
- Nu cumva ai riscat?
- Nu. (Un moment de ezitare.) Mă rog, depinde ce înţelegeţi dumneavoastră prin risc. Am cerut-o de nevastă. (Daquin aşteaptă continuarea.) Şi dacă acceptă, o să mă însor.
- Când toate astea se vor termina, ai să-mi explici?

25

- Când toate astea se vor termina, am să v-o prezint. Ca să revenim la treburile noastre, mi se pare că singurul mod în care am putea continua, ar fi cu Paulette sau Martens.

- Paulette s-a sinucis. S-a spânzurat ieri după-amiază, acasă la ea. Thomas nu era acasă şi n-a revenit nici în timpul nopţii. A găsit-o azi-dimineaţă, când s-a întors.

Romero a mai încasat o lovitură. Oare de ce mă impresionează această poveste? Daquin reia:

- Rămâne Martens. Dacă eşti sigur că nu face parte din reţea, poţi merge să-l interoghezi. Altfel, e foarte periculos.

- După părerea mea, nu este. Moreira nu-1 cunoaşte personal. Are clienţi foarte diferiţi. Afacerea e doar a lui. Din reţea nu l-a cunoscut decât pe Sener.

- Atunci jucăm cum zici. Tinerii dumitale acoliţi de la Stupefiante, Marinoni şi Rimbot, vor conduce interviul pe care o să-l pregătiţi toţi trei. încercaţi s-o rezolvaţi în cursul zilei.

Ora 9:30

Rue Raynouard

Daquin l-a luat cu sine pe Lavorel pentru o nouă percheziţie la Anna Beric. Intră în apartament, Daquin se duce direct spre dormitor, deschide unul dintre dulapurile de haine. Cufărul de răchită e acolo, la locul lui, nemişcat. Uşurare sau decepţie?

- Lavorel, uită-te bine la cufărul ăsta. E singurul pentru care am venit aici. Ai înregistrat tot? Răchită, colţare, încuietoare, dimensiuni?

Se întorc în tăcere în passage du Désir. Daquin şi Lavorel coboară direct la subsol, unde se păstrează câteva obiecte ţinând de anchetele în curs.

- Asta-i cufărul în care a fost găsit cadavrul lui VL.

- Este la fel cu acela pe care l-am văzut la Anna Beric. Sunt sigur.

- Ieri, când l-am văzut, am crezut că e cel din casa Annei. Nu este al ei, dar e unul identic. Ce de subiecte de conversaţie vom avea cu această doamnă!

Ora 10:00
Rue des Jeuneurs

Attali intră la Julie La Tour, fabricantul la care a lucrat Virginie Lamouroux vineri 14, dimineaţa, şi se îndreaptă spre patron.

-îmi cer scuze că vă deranjez din nou, dar am găsit ieri cadavrul Virginiei Lamouroux. A fost asasinată vineri 14 martie, după-amiază. După câte ştim, dumneavoastră, cei de aici, sunteţi ultimii care aţi văzut-o în viaţă. Astfel încât orice amănunt este important, mă înţelegeţi?

- Desigur. Cum a fost omorâtă?
- Biciuită până la moarte.
- Nu se poate! Un sadic?
- Fără-ndoială.

Patronul tună: închidem pentru o jumătate de oră, toată lumea în biroul meu!

Sunt aici contabila, secretara, două vânzătoare, croitorul, retuşera, accesorista şi patronul.

Attali reia informaţia pentru toţi. O tăcere apăsătoare. Apoi patronul anunţă:

- Am să încerc să povestesc cum a fost vineri dimineaţa. Dacă cineva îşi aminteşte cel mai neînsemnat amănunt, să spună. La ora 10:00 a sosit Virginie. Punctuală ca întotdeauna. A urcat în camera de prezentare cu retuşera. Modelele erau deja acolo, sus. Am urcat şi eu, la rândul meu, i-am indicat ordinea de prezentare a modelelor, apoi am coborât.

Attali, către retuşeră:

- Virginie v-a spus ceva?
- Cred că am schimbat câteva cuvinte despre modele, care-i plac, care nu-i plac. Cam atât.
- La 10:30 au sosit clienţii, nişte japonezi.
- Virginie îi cunoştea?
- Nu, aparent nu. A început prezentarea. Virginie a fost, ca de obicei foarte bine. Nu e un manechin de înaltă clasă, dar pentru prezentări în cerc restrâns, ca aceasta, e excelentă, pentru d este foarte... cum să zic?... îţi trezeşte dorinţa să atingi şi să iei.

- (Attali îl revede pe Romero, pornit s-o violeze, acolo, în josul scării, şi el...) înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi.

-Pe la 11:30 erau prezentate toate modelele. Japonezii doresc să revadă câteva modele. Spre 12:00, ea începe să se neliniştească. îmi spune că are o întâlnire la 12:30, la dejun. Şi se ştie că are oroare să întârzie.

- „La dejun“, sunteţi sigur?

- Da, aşa-mi amintesc. Aproape în acelaşi moment, japonezii s-au declarat satisfăcuţi de cât văzuseră. Virginie s-a schimbat în viteză şi a coborât în magazin. Eu am rămas sus, cu japonezii.

Preia secretara:

- Coborând scara, a zis: „O să ajung cu întârziere.“ I-am propus să chem un taxi. Ea mi-a răspuns: „Ajung mult mai repede pe jos.“ M-am uitat la ceas, era 12:20, cu un minut, două mai puţin.

Croitorul adaugă:

-Am văzut-o după ce a ieşit pe uşă. Mergea repede în direcţia Operei.

Ora 11:00

Cafeneaua Le Capucin, staţia de metrou La Chapelle

Daquin se îndreaptă spre o măsuţă din fundul cafenelei. Un bărbat înalt, energic se ridică în întâmpinarea lui. Cam la treizeci de ani, are toate datele unui luptător: e bine legat, solid, părul tuns scurt. S-au cunoscut pe terenurile de rugby. Alături de el, pe banchetă, o întreagă baterie de aparate foto.

- încă o cafea, vă rog.

- De data asta despre ce-i vorba, misteriosul meu domn?

- Am să te duc pe balconul unui apartament nelocuit, într-un imobil din apropiere. Treaba mea cum mă descurc să te introduc acolo, treaba ta cum te descurci ca să nu te laşi văzut. De acolo, ai vedere deschisă asupra unui pat, cu un etaj mai jos, unde între orele 12:00 şi 13:00 va avea loc o partidă de zbânţuieli amoroase. O să-mi faci câteva fotografii sugestive, cum se spune.

- De care te vei servi ca să-i şantajezi pe protagonişti.

- Nicidecum. De care mă voi servi doar ca să triumfe adevărul şi dreptatea.
- Si, în schimb?
...
- Vei afla la timp despre arestarea şi distrugerea celei mai mari reţele de traficanţi de droguri cunoscută în zilele noastre. In exclusivitate.
- Eşti sigur?
- Pe cât de sigur poţi fi în genul acesta de treburi. Adică nu prea.
- S-a făcut, comisare. Să mergem. Plăteşte tu cafeaua.

Ora 13:00 Passage du Désir

Daquin ascultă, Attali vorbeşte:

- VL avea o întâlnire pentru dejun, vineri 14 martie, la ora 12:30. Nu ştiu unde şi nu ştiu cu cine. Dar într-o zonă aflată la o distanţă de aproximativ un sfert de oră de mers pe jos, din rue des Jeûneurs spre Operă. Am o posibilitate: iau harta cartierului şi-mi delimitez o zonă până unde aş putea ajunge, mergând pe jos, în zece, douăzeci de minute, plecând de la magazinul Julie La Tour, şi intru în toate restaurantele, cu fotografiile lui VL şi Kashguri. E hazardat, fiindcă şi dacă VL a luat masa undeva, foarte aproape, sunt prea puţine şanse ca cineva să şi-o amintească. Dar altceva mai bun n-am reuşit să găsesc.
- De acord. Vizează cu prioritate restaurantele şic şi scumpe. Si trebuie să-ti dau ceva întăriri. Dar...

Romero s-a întors, jubilează:

- Martens a rămas trăsnit când a auzit de moartea lui Sener. Nu era la curent. Marinoni i-a spus că s-au găsit în agenda lui Sener numele şi coordonatele lui, că-şi petrecuseră ultimul week-end împreună. A confirmat. A fost cooperant. îi cunoaşte pe cei doi „intelectuali“ turci. în urmă cu aproape trei luni a fost cu Sener la curse, la Enghien. Acolo s-au întâlnit cu respectivii, şi-au petrecut împreună după-amiaza şi cum, spre sfârşit, aceia erau beţi morţi, i-au dus cu maşina şi i-au depus la uşa unei vile

luxoase din Enghien, a cărei adresă Martens ne-a dat-o. E singura pistă care ne-a rămas, fiindcă persoana de la ambasadă, aşa cum prevăzusem, nu mi-a dat nimic. Continuăm în direcţia asta?

- Bineînţeles.

Sună telefonul. Postul de gardă, de jos, de la intrare.

- Pentru dumneavoastră, domnule comisar, un anume Alain.
- îl aşteptam. Lasă-1 să intre.

Alain intră vijelios şi aruncă pe birou un plic maro, de format mare.

- O să te distrezi. Succes, şi nu uita să-mi întorci vizita, cum mi-ai promis.

Pleacă imediat.

Daquin desface plicul. Trei fotografii mari. Nu sunt nişte opere de artă, dar destul de clare. în prima, Meillant, în picioare, din profil, uşor de recunoscut, în faţa lui, în genunchi, o grăsană, o blondă decolorată, cu faţa băgată între picioarele lui, îi face „o pipă“. Următoarea fotografie: grăsana blondă, cu părul căzut pe ochi şi cu sânii răzvrătiţi, îl călăreşte pe Meillant, care e întins pe pat. Aici, identificările sunt mai puţin probante. în ultima fotografie, Meillant o ia pe la spate pe femeie, care e îngenuncheată. Ea se ţine de picioarele patului şi chipul ei se vede foarte clar, e chiar în fata obiectivului. Si toate astea, numai într-o oră, e în formă bătrânul! Nici n-aş fi visat la ceva mai bun.

Un flash al trupului lui Soleiman, sub pilotă, elemente disparate. Un puseu de dorinţă. Mă duc acasă.

SÂMBĂTĂ 29 MARTIE Ora 9:00 Enghien-les-Bains

Nu le-a fost greu să găsească vila. Martens spusese: „Locuind în apropiere, au venit la hipodrom pe jos. Ca să-i duc până acasă, n-am făcut mai mult de doi kilometri. Locuiesc într-o casă pe malul lacului, pe-o alee care merge de-a lungul unui liceu mare, cu ziduri de cărămidă.“

Romero şi Marinoni găsesc cu uşurinţă liceul pe hartă şi se duc direct acolo. Pătrund pe alee. Martens spusese: „O casă foarte mare, bine ascunsă, o poartă neagră de fier forjat, cu aurituri, ceva de-ţi ia ochii.“ Casa este acolo, avenue Regina, colţ cu avenue Château-Léon, nume pompoase pentru două alei pustii. Foarte bine apărată, intr-adevăr. Un grilaj de peste doi metri înălţime, acoperit de iederă, şi pe deasupra castani, cu coroana tunsă cu grijă. Abia de poţi bănui dincolo o grădină mare şi o casă impunătoare, piatră, cărămidă şi ciment, lipsită de gust. Storurile sunt ridicate, casa pare locuită, dar asta e tot ce se poate spune. Şi accesul spre lac este protejat cu grilaje. Nici portar, nici urmă de mişcare prin apropiere. Şi e imposibil să rămâi pe loc

26

mai mult timp fără să atragi atenţia. Să dea ocol lacului ca să încerce să vadă casa pe partea faţadei.

La câteva sute de metri mai departe, agenţia imobiliară Gay anunţă că este specializată în tranzacţii imobiliare de înaltă clasă. Să încercăm.

Cei doi inspectori intră, se prezintă unei fermecătoare tinere blonde, taior gri, eficienţă sobră. Vila din avenue Regina, colţ cu avenue Château-Léon? Vila Léon. Desigur, o ştie foarte bine. Agenţia Gay o administrează. E închiriată de doi ani domnului Oumourzarov, un om de afaceri turc. O chirie foarte mare, plătită fără probleme. Vila e foarte frumoasă, parterul înalt e destinat în întregime sălilor de recepţie, saloanelor, acolo se află sufrageria, fumoarul. La etajul întâi şi al doilea, vreo zece camere, cinci băi. Vedere la lac...

- Ce ştiţi despre domnul Oumourzarov?
- Ce să zic... nu mare lucru. (Răscoleşte printre dosarele ei, scoate dosarul vilei Léon.) Pe fişa lui e înscris ca director al unei societăţi comerciale. Fişe de plată de la societatea Turkimport, cu sediul social la Istanbul. Banca Parillaud îl girează. Doriţi adresa de la Turkimport?
- Bineînţeles.

Ea o transcrie pe o carte de vizită a agenţiei şi le-o dă.

- Cum arată, fizic?
- In jur de patruzeci de ani, talie mijlocie, subţire. Păr şaten, de fapt e cu totul şters.

Cei doi inspectori pleacă.

- Să bem un păhărel pe malul lacului şi apoi, direcţia passage du Désir. Cred că n-am venit degeaba până aici.

Ora 11:00

La Paris

Attali şi Rimbot au reuşit să parcurgă sistematic toată zona delimitată ieri ca fiind aceea unde Virginie Lamouroux avusese probabil întâlnirea la dejun. Daquin a zis: „Restaurante şic şi scumpe“. Dar ce înseamnă de fapt şic şi scump? Nu e chiar aşa uşor de identificat. E de preferat să scotoceşti mai mult decât

trebuie decât mai puţin. în fiecare restaurant, inspectorii arată mai întâi fotografia lui VL, apoi pe aceea a lui Kashguri, apoi pe amândouă împreună. îi cunoaşteţi pe ea sau pe el? Nu i-aţi văzut niciodată, nici pe ea, nici pe el? Nici pe amândoi împreună? Cine dintre dumneavoastră se afla aici, vineri 14 martie, la dejun? Aceste două figuri nu vă spun nimic?

Nu-i deloc uşor sâmbăta, în cartierul ăsta. Multe restaurante sunt închise. Să le notezi cu atenţie pe cele vizitate, pe cele unde va trebui să revii. Să haşurezi pe hartă străzile explorate. Şi să continui să crezi în treaba asta.

Ora 18:00

Passage du Désir

în biroul lui Daquin, o atmosferă de consiliu de război. Se află toţi acolo: Romero, Marinoni, Rimbot, Attali şi Lavorel în jurul şefului.

Lavorel a făcut treabă bună. în mai puţin de şase ore, şi încă şi într-o zi de sâmbătă, un raport consistent asupra societăţii Turkimport.

-Turkimport este o societate turcă foarte mare de im- port-export, a doua în branşă, specializată în importul de ma- şini-unelte şi de maşini agricole şi în exportul de produse agricole prelucrate. Societate anonimă, cotată la Bursă. Preşedinte-Direc- tor general este un fost general în retragere. în capitalul ei, găsim Banca Parillaud, prin intermediul filialei sale din Turcia. Care are acorduri cu Banca Ciprului şi a Orientului, într-un anume număr de operaţiuni foarte importante, în Turcia şi în Liban.

Lavorel tace un timp, îşi pregăteşte efectele, a reuşit.

- Biroul francez a fost deschis anul trecut. încă de la început a fost condus de Oumourzarov. Sediul se află în La Défense, în blocul tum Atlantic. Avem lista principalilor lui clienţi, şi la import, şi la export. Unii dintre aceştia sunt legaţi de Parillaud. Ne-ar fi foarte greu să aflăm mai multe. De exemplu, în privinţa preţurilor practicate. In sferele înalte, Turkimport este considerată un suport al prezenţei franceze în Orientul Apropiat.
- Nu se poate face o legătură cu Kutluer?

- Pentru moment, nu. Şi nici nu e sigur că această legătură ar exista. Kutluer, Moreira sunt antreprize familiale, într-un fel nişte mişmaşuri. Cu Turkimport intrăm în sfera marelui comerţ internaţional şi a marilor finanţe. La altă scară.
- Pe unde intră mărfurile?
- O parte prin Roissy, alta prin Marsilia.

Romero şi Marinoni, mâine, vama de la Roissy. Scoateţi de la ei tot ce puteţi scoate. înainte de ziua de luni, nu-1 anunţ nici pe judecător, nu-1 anunţ nici pe şeful meu. De fapt, voi încerca s-o fac cât mai târziu cu putinţă. Ne-am blocat cu asasinarea thailandezei. Să vedem până unde reuşim să ajungem acum.

DUMINICĂ 30 MARTIE

Vil la des Artistes

Daquin e încă în pat. Abia se trezeşte. Se aude zgomot în bucătărie. Soleiman pregăteşte micul dejun. Un val de lumină vine prin imensa fereastră. Soleiman aduce tava. E în pielea goală. Vânătăi întinse, albastre şi verzi, pe tot corpul, faţa şi ea încă foarte marcată. Pune tava pe pat.

- Vino să-mi dai bună dimineaţa, puştiule.

Amândoi în genunchi, de o parte şi de cealaltă a măsuţei joase din camera de zi. O hartă mare a regiunii pariziene. Fotografii. Soleiman vorbeşte, Daquin scrie. La fiecare nume, o fotografie şi o fişă: adresa, activităţile cunoscute, descrierea tuturor obiceiurilor sau a particularităţilor care au putut fi culese, eventuale legături cu Asociaţia Muncitorilor Iluminişti sau cu prăvăliile din Faubourg-Saint-Martin. Pentru fiecare fişă, o cruce pe hartă. Soleiman a adăugat câteva nume la listă, fără fotografii. în total, vreo treizeci de persoane. Daquin pune adesea întrebări. Le-a luat trei ore ca să termine treaba.

- Şi-acum să atacăm operaţiunea Meillant.

27

Daquin se ridică, se duce să caute ceva în bibliotecă, scoate dintre două volume groase un plic maro. Sunt fotografiile lui Meillant făcând amor cu nevasta lui Jencovich, patronul atelierului din Bouffes du Nord. Le pune pe masă. .

- O performanţă remarcabilă, nu?
- Tot aşa glumeşti şi când le arăţi prietenilor tăi fotografiile mele?

Daquin se aşează pe canapea, a devenit brusc extrem de serios.

- Ceea ce-ţi propun este foarte riscant pentru mine. Dacă nu te dezbari de mentalitatea asta de victimă, o să ţi se facă milă de tipul pe care vrei să-l distrugi, fiindcă o să te gândeşti la tine şi o să ţi se facă milă de propria ta soartă. Şi fatalmente vei face tâmpenii. Dacă nu eşti în stare să te priveşti în alt fel decât în chip de victimă, să-mi spui acum, imediat. Şi-am terminat-o.

Ora 11:00

Serviciile vamale, Roissy

Activitate redusă la Serviciul de tranzacţii comerciale.

Romero şi Marinoni se prezintă: se ocupă de traficul de droguri Turcia-Franţa. Au venit să stea puţin de vorbă cu specialiştii, pe terenul lor, neoficial. După părerea dumneavoastră, este sau nu posibilă trecerea drogului, în mod regulat, prin marile societăţi, care practică în mod oficial comerţul internaţional de anvergură?

în birou e un permanent du-te-vino. Unii intră, alţii ies. Vameşii le oferă cafea. Discuţia devine generală.

-Vedeţi, noi nu lucrăm cu adevărat eficient, decât dacă primim un denunţ. Totul se petrece înainte de a ajunge la noi. Când avem de-a face cu societăţi bine cunoscute, care au un flux regulat, nu verificăm decât o infimă parte a livrărilor.

- Şi respectivele societăţi ştiu dinainte ce parte anume veţi verifica?
- (Râsete.) Da şi nu, depinde. Şi apoi, mai există şi consemnul de a accelera tranzacţiile pentru anumite societăţi franceze sau foarte apropiate. De altfel, poate fi şi un consemn invers, de

a fi cu adevărat scrupuloşi cu societăţi străine incomode, făcân- du-le să piardă câteva zile sau chiar, s-a mai văzut, câteva luni.

E ora aperitivului. Efectivul vamal este complet. Apare în conversaţie numele Turkimport. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, tăcut până atunci, declară că ăsta e dosarul lui. Nu spune nimic altceva, dar puţin mai târziu anunţă că iese din tură la ora 13:00. Cei doi inspectori îl întâlnesc ca din întâmplare în parcare. El îi apostrofează:

- N-am putea găsi un loc mai retras?
- Dumneata cunoşti locurile.
- Pe-aici, prin jur, nu găsim nimic. Haideţi cu mine, vă duc în fundul de lume unde locuiesc.

Ezanville, la câţiva kilometri de aeroport. Un sat mic din Ile-de-France, înghesuit sub coasta vechilor case de periferie şi a cartierelor mai noi de blocuri. O cafenea-tutungerie înţesată de lume, într-o stradă pustie. Se aşează la o masă mică, în fund de tot. Aerai e irespirabil. Vameşul se prezintă:

- Pascal Dumont. De ce vă interesează Turkimport?

Romero încă nu-şi dă seama pe ce teren se află.

- Ar fi prea mult spus că ne interesăm de Turkimport. E un nume printre altele.
- încetaţi cu chestiile astea. Nu sunt un imbecil. V-aţi sacrificat o întreagă dimineaţă de duminică doar ca să prindeţi un fir despre Turkimport. Acum că l-aţi prins, daţi-i drumul. Mi-am început tura foarte devreme în dimineaţa asta, vreau să ajung acasă cât mai repede.
- Ce vă face să vorbiţi cu poliţaii despre Turkimport, şi încă în afara orelor de serviciu?
- (Zâmbet.) Sunteţi bănuitori, e normal. Dar va trebui să vă asumaţi riscurile. (Apoi, după o tăcere:) Sunt trecut de patruzeci de ani, am familie, duc o viaţă corectă. Pur şi simplu, din când în când, mi se face lehamite când mi se spune să mă. mişc mai repede, să nu fiu chiar atât de atent. Vameşii sunt folosiţi de parcă ar fi nişte imbecili. Fratele meu şi un prieten al lui se ocupau de o scurgere de capital în Elveţia. Cu metode nu tocmai ortodoxe, desigur, dar având foc verde de la superiorii lor. Cât timp a fost vorba de conturile unor francezi de mijloc, totul a mers bine.

Acum cincisprezece zile au prezentat o listă cu nume ale membrilor guvernului. Trei zile mai târziu, au căzut într-o cursă pe care le-au întins-o elveţienii. Acum sunt la închisoare, la Bâle, de mai mult de o săptămână şi toată lumea i-a părăsit. In presă, nici un cuvinţel. Se zvoneşte că au fost „schimbaţi“ contra unor informaţii despre poliţişti corupţi care au conturi în Elveţia. Ajutorul pe care vreau să vi-1 dau, legat de Turkimport, este totodată o răzbunare personală şi o revanşă profesională.

Se opreşte un timp. Romero şi Marinoni nu reacţionează. Dumont continuă:

- Pot să vă spun cum e urmărit dosarul Turkimport, cel puţin în ce priveşte exportul. Actele sunt întotdeauna în regulă. Livrări săptămânale, cam douăzeci de lăzi. O controlăm întotdeauna pe prima şi nu mai controlăm nici una dintre celelalte. De doi ani tot aştept să aflu ce-o fi şi prin alelalte.
- De ce nu le deschideţi?
- Pentru că aşa sunt ordinele. Turkimport e protejată.
- De către cine?

-Nu ştiu precis. Cred că se ajunge până sus, în sferele guvernamentale, trecând poate prin serviciile noastre secrete. Vă ocupaţi într-adevăr de droguri?

- Să zicem că da.
- Eu aş vedea mai degrabă altceva. Transferuri ilegale de tehnologie, ceva în genul ăsta. Dacă mă gândesc la felul cum sunt protejaţi.
- Cum se derulează operaţiunile societăţii Turkimport?
- în fiecare luni dimineaţa sosesc douăzeci de lăzi. Control vamal. Apoi, zona de tranzit, iar îmbarcarea rămâne să se facă în cursul săptămânii, în funcţie de locurile disponibile în avioane cu destinaţia Istanbul. Turkimport nu are liniile ei proprii. Haideţi să ieşim, să luăm puţin aer.

In picioare, lângă automobilele lor.

- Ne întâlnim mâine seară, spre ora 10:00. O să vă introduc în antrepozitele zonei de tranzit, am să fac în aşa fel încât să fiţi lăsaţi liniştiţi în colţul vostru şi-am să vin la voi pe la ora 2:00 dimineaţa. Vă convine?
- Da, ne convine.

LUNI 31 MARTIE

Ora 18:00

La Bouffes du Nord

La ora 18:00 fix, Soleiman pătrunde în imobilul unde se află atelierul Jencovich, însoţit de doi prieteni turci din Comitet. Sus, lucrătorii turci îi aşteaptă. La trei minute după Soleiman, Romero, în ţinută de lucrător al Telecomului, intră la rându-i pe uşa imobilului, se îndreaptă spre un colţ întunecos, sub scara principală, unde se află o grămadă de fire încurcate, o încălcare a normelor de securitate pentru imobilele modeme, pe care le-a cercetat dinainte cu un specialist. El decuplează firul pe care şi-l însemnase cu roşu. Din clipa asta, atelierul lui Jencovich nu mai are telefon.

Soleiman tocmai a intrat, cu trei etaje mai sus. Daquin l-a prevenit pe Soleiman: „E partea cea mai delicată a operaţiunii. Nu-ţi rata intrarea.“ Turcii se ridică.

- Nu vreau răul nimănui. Dar am dreptul la o discuţie ca de la bărbat la bărbat cu nenorocitul ăsta, care-i distruge pe muncitori cu ajutoml sticleţilor.

Mizezi totul pe surpriză şi pe viteză. Turcii fac ocolul meselor şi strâng tot ce e pe-acolo şi care-ar putea servi ca irmă, foarfece, cuţite de tăiat pielea.

28

- Haideţi, pleacă toată lumea. Acum.

O privire spre patron, înţepenit în colţul lui, uluit. Africanii sunt primii care pleacă. îi urmează iugoslavii, împinşi puţin de la spate de către turci. Romero îi aude coborând scara, peste capul lui, se uită la ceas şi începe să cronometreze. Daquin a zis zece minute.

Sus nu mai rămân decât Soleiman şi patronul, faţă-n faţă. Patronul îşi revine din uluială.

- Chem poliţia.
- N-ai decât. Numai că telefonul nu merge.

Patronul se mişcă, ridică receptorul: nu mai are ton. Se îndreaptă spre uşă.

- Nu te mai obosi, au încuiat-o turcii şi tu n-ai cheile.

Patronul se caută prin buzunare: nici urmă de chei.

- Ei vezi, încetează să te mai agiţi, vino mai bine să te uiţi la fotografiile astea.

Şi Soleiman întinde pe o masă, lângă maşina de cusut, trei fotografii mari şi se-ndepărtează cu câţiva paşi de-acolo. Patronul le priveşte. Soţia lui, soţia lui în pielea goală, făcând dragoste cu Meillant. în propriul lui pat. E livid.

- Nu i-ai văzut niciodată făcând amor? E bine dotat, comisarul, cu aerul lui de tătic cuminte. M-aş mira să-i fi făcut şi tu atâtea nevestei tale.

Daquin i-a zis: ,,Dărâmă-l complet înainte să-l iei la bătaie, e mai sigur aşa.“

Orbit de furie şi spaimă, patronul se îndreaptă spre Soleiman.

- Ce-ai cu mine, ia spune? Ce vrei de la mine?

Acum e momentul. Soleiman nu e bătăuş de felul lui. Dar Daquin i-a repetat de câteva ori: „Când se apropie, te repezi la el ca şi cum ai vrea să-l strângi de gât, ca să-i fixezi atenţia. Şi-i arzi cu piciorul una la boaşe. Culcă-1 la pământ dintr-o lovitură. Dacă începe un schimb de lovituri, nu poţi să ştii cum se sfârşeşte.“ O singură lovitură. Bărbatul se rostogoleşte, urlând şi ţinân- du-se de locul lovit. Incredibil de uşor. Eliberate, mânia şi ura. Soleiman abia de mai ştie de ce o face, dar îl loveşte în continuare cu picioarele în coaste pe bărbatul care e acum la pământ. Trage aer în piept, respiră, spune-ţi că puţin îţi pasă de individul ăsta.

îl apucă de cămaşă şi-l târâie, sprijinindu-1 apoi de perete, îl ţine bine cu stânga, iar cu dreapta îi arde trei scatoalce zdravene. Pe mâna lui e o dâră de sânge.

Jos, cele zece minute s-au scurs. Romero a branşat la loc telefonul, şi-a scos combinezonul de lucrător la Telecom. Iese din imobil şi urcă în maşina de poliţie fără însemne, parcată de partea cealaltă a intersecţiei, în staţia de taxiuri. De acolo, supraveghează intrarea în imobil.

Acum Jencovich e pregătit. Respiră cu greutate, fulgerări de durere, firicele de sânge în gură, imaginea nevestei pe retină. Nu înţelege ce se întâmplă cu el, i-e teamă că moare. Soleiman începe să vorbească:

-Persoana ta nu mă interesează deloc, eu am ce am cu Meillant. Acum o să-mi spui, iute-iute, cât i-ai dat lui Meillant, de cât timp îl plăteşti şi ce serviciiîţi face în schimb. Dacă refuzi să vorbeşti, chiar mâine dimineaţă toţi muncitorii tăi vor vedea fotografiile astea şi-o să le arăt şi prin toate cafenelele unde vin iugoslavi. Nevastă-ta o să-şi facă o bună clientelă ca prostituată, dar ţie nu-ţi rămâne decât să-ţi faci valizele.

- S-au împlinit cinci ani. (Scuipă salivă cu sânge, ţine ochii închişi.) îi plătesc o mie de franci pe lună. Mă avertizează dacă e să vină un control de la Departamentul Muncii. Dacă vreun muncitor îmi face necazuri, Meillant îl arestează. După care flăcăul se linişteşte. De când îi plătesc, n-am avut nici o supărare.

Daquin i-a zis: „Ţine-1 tot timpul sub presiune, nu-i da răgazul să-şi vină în fire. Să nu înceteze nici o clipă să-i fie frică.“ Soleiman se îndreaptă de spate, apucă un scaun de lemn, îl zdrobeşte de masa de croit. Apoi apucă bara cea mai solidă şi se apropie de bărbatul care e tot acolo, jos, la pământ.

- îţi dai seama că pot să te schilodesc fără probleme? Eşti singur, nevastă-ta a fost convocată la poliţie. Şi acolo va rămâne cât timp sunt eu aici. în apartamentul din faţă nu e nimeni, înţelegi ce înseamnă asta? (Patronul se uită la el.) Acum iei telefonul şi-l suni pe Meillant.
- Dar telefonul nu merge.
- Ba da, acum merge. (Soleiman pune aparatul jos, lângă patron, şi ridică receptorul cu piciorul. Se aude tonul. Soleiman

închide.) Ai văzut? Meillant e la birou. Chiar aşteaptă telefonul tău. Te priveşte ce-i spui, dar îl faci să vină aici. Eu o să las aici un magnetofon şi-o să mă duc în camera de alături. Vreau să-l aud pe Meillant vorbind despre banii primiţi de la tine. Vreau să-l aud cum zice cu gura lui că e corupt.

- Nu pot face asta.

N-apucă să-şi termine vorba. Soleiman îi înhaţă mâna stângă, i-o pune pe colţul unei mese şi-l loveşte cu bara de la scaun. Mâna trosneşte, patronul urlă. In imobil, nici o mişcare. îl trec sudorile, plânge. Cu voce joasă:

- îl sun. Dă-mi telefonul.

Soleiman îi întinde aparatul. Meillant răspunde imediat. Soleiman nu-1 scapă din ochi pe patron.

- M-au stâlcit în bătaie... Militanţii de la Comitet... Fotografii, şi ştiu o mulţime de lucruri... Sunt singur, mi-e frică, veniţi, vă rog, nu mai pot să mă mişc... Nevastă-mea e convocată la poliţie pentru nişte chestii de contabilitate... Da, vă rog, repede.

La comisariat, Meillant, foarte preocupat, închide telefonul. In faţa lui se află Lavorel, venit să-i ceară părerea despre felul în care ar putea fi blocată circulaţia banilor negri între fabricanţi şi ateliere.

- Nu mai pot rămâne, regret, un apel urgent.
- Nu face nimic. înţeleg foarte bine, o să revin. Nu e nici o grabă.

Lavorel se întoarce în passage du Désir să-l aştepte pe Da- quin.

Jencovich a închis.

-Bravo, eşti băiat bun. (Cu un deget, Soleiman îi şterge lacrimile de pe obraz. Daquin i-a zis: „Ocupă-te tot timpul de el. Va dura destul până să sosească Meillant. Nu trebuie să-l laşi să-şi vină în fire cu totul.“) Ia spune-mi, ce-o să-i zici lui Meillant când o s-apară? (Năduşit, patronul nu răspunde. Soleiman îl apucă de mâna ruptă şi-l strânge. Un nou urlet.) Ce-o să-i spui?

- Că îl plătesc şi că el trebuie să mă apere.
- Ce vreau eu să aud?

- Că da, a primit bani de la mine, da, o să mă apere.

Soleiman ascunde la iuţeală un magnetofon miniatural într-o maşină de cusut.

- Dacă am banda, îţi dau fotografiile şi n-o să mă mai vezi niciodată. Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, fotografiile or să circule prin întregul Sentier şi prietenii mei or să-ţi rupă oasele cu drugi de fier. Bagi la cap ce-ţi spun?

Patronul face semne că da.

Soleiman se apleacă deasupra lui. O amintire precisă, Istan- bul, iama 1978-1979, îngheţată, tineri bărbaţi virili porniţi într-o escapadă şi care pocesc un poponar, iar el, pe jos, înghesuindu-se la perete. Cel care dă cu piciorul îl zăreşte, se apleacă spre el, îl apucă de boaşe şi răcneşte: „Hei, mai e încă unul!“ Şi apoi, nimic, gaura neagră.

Soleiman zâmbeşte, bagă mâna între picioarele patronului. O privire înnebunită. Nu te teme, n-o să mori, nu acuma. Un gest rapid, mâna care se încleştează pe boaşe, o răsucire bruscă şi patronul leşină.

Soleiman se ridică, se îndreaptă spre uşa de la intrare a atelierului, scoate trusa de chei a patronului, descuie uşa, pune cheile la loc în buzunar, trage cu urechea pe palier.

De cealaltă parte a intersecţiei, Romero îl vede pe Meillant intrând în imobil. Nu-ţi vine să-ţi crezi ochilor. Povestea nebunească pare să fi prins viaţă. Cu ceasul în mână, lasă să treacă două minute, apoi se îndreaptă fără grabă spre imobil, intră, urcă la trei, şi aşteaptă pe palier.

Soleiman îl aude pe Meillant intrând. închide uşa, traversează odaia, în trecere îl mângâie pe creştet pe patron, care e încă fără cunoştinţă. „Ai grijă, a sosit momentul.“ Şi trece în odaia cealaltă. Daquin e acolo sprijinit de o masă. îi zâmbeşte. Se duc împreună până în fundul apartamentului, deschid uşa de serviciu, o încuie pe dinafară şi aşteaptă pe palier. Trebuie să fie precauţi, Meillant e vulpe bătrână.

Meillant intră, se duce drept spre Jencovich, care e tot leşinat, lângă perete, cu telefonul pe jos, alături. îl cercetează cu privirea: un fir de salivă rozalie pe la colţurile gurii, mâna stângă deformată, între picioare ditamai umflătura, bărbatul ăsta cumse-

cade arată ca vai de lume. Meillant se convinge că nu e mort şi face un tur rapid al apartamentului: nu poţi fi niciodată destul de prudent. Nu e nimeni şi uşa de serviciu e încuiată. Se îndreaptă spre Jencovich care începe să-şi revină în simţiri. Meillant se lasă pe vine lângă el.

- Ce ţi s-a întâmplat? (Jencovich aruncă o privire speriată în jur.) Suntem singuri, poţi să vorbeşti.
- Tipul care a fost aicea, ăla pe care l-aţi aruncat pe scări. A revenit cu tovarăşii lui după închiderea atelierului. (îşi reia cu greu suflul.) M-au făcut zob. (Meillant aşteaptă continuarea.) Au nişte fotografii cu dumneavoastră şi soţia mea, în patul meu. (Se întrerupe cu scurte icnete de plâns.)
- Şi ce-au de gând cu ele?
- Să le arate în tot cartierul, dacă nu plătesc. Domnule comisar, dacă fotografiile încep să circule, sunt un om mort. (Meillant se gândeşte că nici lui n-o să-i fie prea cald.) Domnule comisar, v-am plătit câte o mie de franci în fiecare lună, de cinci ani. (Jencovich se agaţă cu o mână de vesta lui Meillant.) Recunoaşteţi, nu-i aşa? N-aţi uitat brusc lucrul ăsta.
- Nu, n-am uitat.
- N-o să mă lăsaţi de izbelişte tocmai acum?
- Dă-mi drumul şi linişteşte-te. Nu, n-o să te las. Când trebuie să dai banii?
- Mâine dimineaţă, la ora şapte, aici.

-Cât?

- Treizeci de mii de franci.
- Nu sunt prea lacomi, ceea ce înseamnă că au de gând să revină. Mâine dimineaţă am să fiu aici cu câţiva oameni de-ai mei. O să-i arestăm, recuperăm fotografiile cu forţa şi-i expulzăm rapid din Franţa. Şi nimeni nu va putea spune că oamenii pe care-i protejez pot fi şantajaţi fără a fi pedepsiţi. Şi acum, să te ajut să te duci acasă, să vadă de tine nevastă-ta când s-o întoarce.

Un zgomot în camera de alături. Meillant îşi înalţă capul şi-l vede pe Daquin în cadrul uşii. îşi îndreaptă ţinuta, fără un cuvânt. Daquin îl cheamă pe Romero şi-i spune:

- Ia-1 pe individul ăsta, cară-1 până la Brigada Teritorială şi înregistrează-i depoziţia. Apoi, direcţia spital.

Romero îl ia pe Jencovich îii timp ce Daquin scoate magnetofonul din maşina de cusut şi-l strecoară în buzunar. Meillant s-a aşezat pe colţul unei mese.

- Mă temeam de o lovitură sub centură. Dar nu mă gândeam să vină de la dumneata. Ce doreşti?

- N-aţi vrea mai întâi să aflaţi ce piese am în joc? (Meillant tace.) Nimic foarte important în sine, însă puse laolaltă ar produce un efect foarte prost, mai ales acum, în toiul negocierilor pentru legalizarea clandestinilor turci.

Daquin pune pe masă, la îndemâna lui Meillant, o fotocopie a paginii de conturi sustrase de la Martens şi fotografiile lui Meillant cu doamna Jencovich.

- Aţi vândut, cu anume regularitate, acte false, de fapt şi acte bune, clandestinilor din Sentier. Un număr de şefi de atelier v-au plătit ca să le asiguraţi protecţia. Sunteţi foarte apropiat de Tho- mas şi de defuncta lui soţie, care nu au o presă bună acum, în serviciile poliţiei. Trec peste ciomăgeala de miercurea trecută, chiar aici, a unui membru din echipa de negociatori de la minister. Ajungând acum la activităţile Annei Beric, amanta dumneavoastră... (Meillant primeşte lovitura în plin) e un personaj cheie în sistemul de facturi false şi de bani negri, un personaj pe seama căruia trăieşte azi tot cartierul Sentier. Fără să ne întoarcem în timp la asasinarea peştelui ei. Şi este femeia vieţii dumneavoastră. Un dosar destul de greu, nu credeţi?

- Daquin, să terminăm cu toate astea. Ce doreşti?

- Două lucruri. Demisia dumneavoastră şi întoarcerea Annei Beric.

Un timp lung de reflecţie.

- De ce demisia?

- Ca să am spatele acoperit. (Ce-ar fi să-i răspund: Ca să-i fac plăcere amantului meu?)

O nouă tăcere.

- Şi ce-mi dai în schimb?

-O reputaţie onorabilă, o pensie fericită... şi prosperă: păstrez pentru mine tot ce ştiu.

- Si Anna?

- Anna va face câteva luni de închisoare, cel mult un an, înainte de a vă regăsi. Nu cred că va fi ceva de natură s-o sperie. (O privire bănuitoare a lui Meillant: oare o cunoaşte?) Sentierul se schimbă, Meillant. Mult. E timpul să pleci.

Meillant se uită la ceas: ora 19:00. Ia telefonul. Directorul Poliţiei Orăşeneşti... Nu mai este acolo, dar şeful lui de cabinet?... Foarte bine, atunci cu şeful de cabinet. Meillant la aparat... Tocmai a ieşit de la medicul lui cardiolog. Grave probleme de sănătate. Foarte afectat de toată povestea cu Thomas. Cere ieşirea la pensie anticipat şi cere un concediu pe durata căruia să fie îndeplinite toate formalităţile. Să treacă mâine pe la director? Foarte bine, mâine va fi acolo.

- In ce-o priveşte pe Anna, numai ea singură poate decide. O să-ţi dau răspunsul într-o oră, la birou.

Şi Meillant pleacă. Daquin rămâne în admiraţia lui.

Soleiman părăseşte atelierul Jencovich coborând pe scara de serviciu, în timp ce Daquin termină cu Meillant. E foarte tulburat, înainte de toate, să nu se mai gândească la ce s-a întâmplat. O să vadă mâine. Imposibil să se întâlnească în seara asta cu Daquin. O ia în jos pe rue du Faubourg-Saint-Denis spre marile bulevarde. Să-şi petreacă noaptea cu o fată, oricine ar fi ea.

Ora 22:00

Roissy

Antrepozitele sunt pline de mărfuri, dar nici picior de om. O lumină săracă, lividă. Romero şi Marinoni poartă combinezoane- le de lucru ale manipulatorilor, cu ecusoane în regulă, şi o ladă mare cu unelte. Dumont i-a condus până în dreptul lăzilor aparţinând societăţii Turkimport. „Serviciul de securitate face câte un rond la oră. Tocmai l-aii făcut pe ultimul. Controlaţi pe ceasurile voastre. Trebuie să vă opriţi înainte de a-i auzi că se apropie şi să vă ascundeţi exact în locul ăsta, printre aceste patru lăzi. în seara asta, n-au câinii cu ei. Curaj, succes!“

Nu-i mare lucru să deschizi lăzile. Şi nici să scotoceşti primul rând de mărfuri. Va fi mult mai greu de ajuns la celelalte. Şi e

nevoie de atenţie ca să le închizi la loc, exact cum au fost. Loviturile de ciocan fac un zgomot asurzitor, e greu să-l diminuezi. In prima oră de lucra, trei lăzi. Se pitesc în ascunzătoare, îi trec toate năduşelile. Şi dacă, Dumont... Rondul a trecut. îşi rgiau lucrul. A patra ladă. Capacul sare. Pun deoparte ambalajul interior. O paletă cu percutoare pentru pistoale-mitralieră, s-ar zice.

Marinoni îl îmbrăţişează pe Romero.

- Ne uităm şi dedesubt?
- Nu-i nevoie. Si nici nu mai deschidem alte lăzi. Am ter- minat cu jocul ăsta.

închid lada. Fac un marcaj discret, strâng, îşi aranjează uneltele. Aşteaptă în ascunzătoarea lor. Dumont trebuie să vină la ora 2:00. Romero adoarme.

MARŢI 1 APRILIE

Ora 9:00

La Gymnase

Soleiman se trezeşte cu greu din somn. Fata a plecat. Cu atât mai bine. A lăsat un bileţel, pe jos, lângă pat: *Incălzeşte-ţi cafeaua pe aragaz. Trânteşte bine uşa în urma ta când pleci. Pe curând?*

Se scoală. îşi simte gâtul uscat şi limba cleioasă. O cameră de serviciu, amenajată destul de simpatic, în me du Faubourg-Poissonnière. Prin cele două ferestre mici intră lumina şi soarele. îşi încălzeşte cafeaua şi o bea, întins în pat, în pielea goală, sub o rază de soare. E bine. Se uită la ceas. Ora 9:00, trebuie să plece. Să nu se gândească, să lase timpul să treacă. Se-mbracă şi iese trântind uşa. Marile bulevarde. Un pic mai departe, cafeneaua Gymnase. De ce nu? Un moment de căldură, printre turcii tăi, poate să-ţi facă bine.

Soleiman împinge uşa. Toate conversaţiile încetează. Turcii se ridică în picioare. Aplauze, fluierături, strigăte de bucurie, sloganuri. Soleiman se clatină pe picioare. Ştirile circulă la iuţeală în Sentier: după cotonogeala de săptămâna trecută, uite că Soleiman l-a băgat în spital pe Jencovich, iar pe comisarul arondis-

29

meniului 10 l-a convins să demisioneze. E un erou. Toată lumea vine să-l bată pe umăr, să-i ofere o cafea, un rachiu. Şi să-şi dea adeziunea la Comitet. Soleiman se aşează. Cafeneaua se-nvârte cu el.

Ora 9:00

Passage du Désir

Romero e singur în birou cu Daquin. Piese de armament detaşate. Clandestin. Protecţie la nivel înalt.

- Am dat din nou peste un viespar. Vameşul dumitale ce zice, unde aterizează tot materialul ăsta?

-Nu ştie nimic sigur. Mai întâi, Istanbul. Pe urmă... Sunt piese clasice. Poate în Iran? O modalitate de-a evita embargoul internaţional. Ca să aflăm mai multe, ne-ar trebui un specialist în problemă.

Daquin face două cafele, le beau în tăcere.

-Oare cum să manevrăm? Afacerea cu traficul de arme oricum ne va scăpa. Posibil să existe legături financiare cu drogurile, dar mă tem c-ar fi prea complicat pentru noi să le dăm la iveală. Dimpotrivă, legătura cu asasinarea lui Sener e aproape directă. Trebuie să-l înghesuim pe acest Oumourzarov. Să vedem ce-am putea obţine astfel. Şi-n continuare, ce-ar mai fi?

-Un accident se poate întâmpla oricând. Dacă se risipeşte pe jos conţinutul unei lăzi, e imposibil să nu vezi ce e înăuntru.

- Şi anume când să se întâmple accidentul?
- Păi, dacă vrem, mâine sau cel mai târziu poimâine.

Sună telefonul.

- Bună ziua, domnule comisar, Lespinois la telefcm. Ce mai faceţi?
- Foarte bine, domnule Lespinois, mulţumesc.
- Sunt cu Lenglet şi discutăm despre Orientul Mijlociu, spre care mă îndrept în această seară. Mi-a spus că te interesezi îndeaproape de drogurile iraniene.

-Mă interesează, într-adevăr. Cât de aproape... rămâne de văzut.

- Lucrurile sunt acolo pe cale să se schimbe. Partidul Revoluţiei Islamice lansează o campanie vastă împotriva drogurilor şi a drogaţilor. E ceva nou în peisajul cultural al acestei ţări. Poate nu ştiţi, pe vremea şahului, bătrânii de peste şaizeci de ani aveau dreptul la doza lor gratuită de opiu, distribuită de stat. Mă gândesc că înainte de toate acesta este un mijloc de a-i lichida pe cei care întreţin traficul şi care sunt, în totalitate, pro-occidentali. După aceea, nu mă îndoiesc, islamiştii vor prelua traficul pe contul lor. Dar este sigur că traficanţii actuali şi antenele lor din străinătate au zilele numărate. M-am gândit că ar putea să vă intereseze această informaţie, care încă nici nu este în circulaţie.

- întocmai, domnule Lespinois. Vă mulţumesc pentru telefon. Salutări amicale lui Lenglet, iar dumneavoastră călătorie plăcută.

închide.

- Trebuie să fii foarte încântat, Romero, ai devenit un pion în bătălia care se dă între marile bănci internaţionale. Puţini oameni pot accede la această demnitate. (Romero nu înţelege absolut nimic.) Banca France-Méditerranée încearcă să distrugă poziţiile Băncii Parillaud, în Turcia şi în Orientul Mijlociu, poziţii care se sprijină în parte pe alianţa dintre bancă şi traficanţii de droguri şi de armament. Ceea ce facem noi aici poate să slăbească acolo Banca Parillaud, iar France-Méditerranée ne va fi recunoscătoare. Ce să-i facem? Să revenim la chestiunea noastră. O să-mi fac azi raportul către şeful meu şi raportul către judecător privind legăturile dintre Oumourzarov şi cei doi haidamaci ai noştri de la ambasadă. Le voi cere şefilor aprobarea ca să pot folosi mandatul de care dispun pentru a face o percheziţie la sediul societăţii si la domiciliul lui Oumourzarov. Care-mi va fi refuzată. Dar când se va sparge lada şi i se va împrăştia conţinutul, vom avea o mică şansă de a nu scăpa din mână afacerea. Când te duci acolo să supraveghezi, n-ar fi rău să iei cu tine un fotoreporter. Uite coordonatele unui bun amic al meu, care-mi face din când în când câte un serviciu. Discreţie garantată. Telefonează-i din partea mea.

Ora 11:00
In zona Operei

Attali şi Rimbot îşi încep a treia zi de anchetă prin restaurante. Primul restaurant, Le Petit Riche, în rue Le Peletier. Băieţii termină cu aşezatul meselor, înăuntru încă nu sunt aprinse luminile. Un băiat îl cheamă pe responsabil, care nu-i pofteşte să ia loc, e vizibil răuvoitor. Prima fotografie, VL. N-am văzut-o niciodată. A doua fotografie, Kashguri. Attali ştie că nu are încă experienţa lui Daquin, dar poate să jure că tipul minte când răspunde că nu-1 cunoaşte.

- Cine era de serviciu vineri 14 martie, la ora prânzului?
- Nu-mi amintesc.

Attali ridică vocea, băieţii ciulesc urechea:

- Atenţie, dacă ne luaţi drept imbecili, am putea să ne supărăm şi chiar să vă inculpăm pentru complicitate. Facem o anchetă asupra unei crime, vă reamintesc. Această tânără a fost asasinată imediat după ce a stat la masă cu bărbatul ăsta. Daţi-mi lista cu toţi aceia care au lucrat atunci.

Responsabilul mârâie ceva printre dinţi, dispare cam un sfert de oră şi revine cu lista cerută. Attali o ia şi o verifică în prezenţa băieţilor; trei dintre aceştia au lucrat pe 14 martie la prânz.

- Aş vrea să vorbesc pe rând cu fiecare. Unde-aş putea să mă aşez? Masa asta mi se pare potrivită.

Si cere să i se elibereze o masă în fundul sălii.

- Domnule inspector, îmi dezorganizaţi tot serviciul.
- Câtuşi de puţin. Termin foarte repede.

Al treilea băiat, numitul Judicelli, îi recunoaşte pe Kashguri şi Virginie Lamouroux.

- Eu i-am servit. Erau la masa asta. (Arată o masă din fund, nu departe de aceea la care stau ei acum.) Aveau aerul unei perechi obişnuite. Nici nu i-aş fi ţinut minte dacă, pe la mijlocul mesei, femeia n-ar fi vărsat un pahar de vin pe pantalonii bărbatului. Nu ştiu cum s-a întâmplat, n-am văzut. Tocmai răstumasem şi eu din greşeală un platou în bucătărie (o privire către responsabil, e departe, e-n regulă) şi atunci îmi amintesc că mi-am zis: „Totuşi, e vineri 14 şi nu vineri 13.“ Şi m-am grăbit să repar

pagubele. Ceea ce m-a frapat a fost atitudinea bărbatului. Foarte bine-crescut, deci nu zicea nimic, dar părea cuprins de o furie reţinută, absolut impresionantă. Tremura. Ceea ce părea să fie prea mult pentru o pată de vin pe pantaloni. Credeţi că de asta a ucis-o?

Ora 18:00

Villa des Artistes

Daquin iese de sub duş, se rade în faţa oglinzii de la lavabou, în uşa băii apare Soleiman. Daquin trage cu ochiul la el prin oglindă. Soleiman are un aer aproape destins, aproape fericit, cum Daquin nu l-a văzut niciodată.

-Nu te-am auzit când ai intrat. Pare să-ţi fi mers bine în seara asta...

- Dac-ai şti, Daquin... (Soleiman îşi povesteşte triumful din dimineaţa asta, la Gymnase.) Şi toată ziua a fost la fel. Am făcut turul atelierelor. O mulţime de oameni care mă salutau pe stradă, care m-au însoţit, care mi-au oferit cafea... (A început să se dezbrace.)

- Numai cafea?

- (Un zâmbet) Nu numai cafea, astăzi nu. Şi destul rachiu, de asemenea. Prin ateliere, strigăte, aplauze... Ieri seară nu mai ştiam ce să cred. E prima dată că ciomăgesc un tip. îmi venea să vărs, eram dezgustat de mine însumi şi te uram.

Intră în cada de baie, dă drumul duşului.

Daquin se duce în bucătărie să-şi ia o cafea şi vine s-o bea în baie, sprijinit de lavabou, contemplându-1 pe Soleiman, nemişcat sub jetul de apă deschis la maximum. A împuşcat doi indivizi, dar i se mpe inima să dea cu piciorul într-un bărbat căzut la pământ. Aşa...

- Ieşi de-acolo, Sol.

Daquin îl ia în braţe, atingerea corpului ud, îl aduce în dreptul lavaboului. Cei doi bărbaţi în faţa oglinzii, sunt de aceeaşi talie, dar Daquin e mai corpolent. Cu o mână înfiptă în părul lui, îl ţine cu capul sus.

- Sol, uită-te la tine în oglindă, cât te regulez.

în timp ce Daquin se îmbracă, Soleiman e deja pe jumătate adormit sub pilotă. O cămaşă fără guler, roşu-închis, costum gri Hollington, stofa, un amestec de lână şi bumbac. O privire în oglindă. E bine. Se-apleacă deasupra patului.

- Nu mă întorc acasă în noaptea asta.

îl sărută pe gât. Astăzi a fost supunerea. Pe când revolta?

Ora 21:00

Roissy

Avionul de la Marrakech, via Casablanca, la bordul căruia se află Anna Beric, aterizează la ora anunţată, 20:03. Daquin o aşteaptă la ghişeul poliţiei. Pasagerii sosesc în tranşe. Daquin o recunoaşte. înaltă, zveltă, părul negru până la umeri. Poartă o saharianã bej şi o fustă de pânză la culoare. Bluză maro, de mătase s-ar zice, sandale şi o poşetă de piele maro.

- Doamna Beric.

Ea se întoarce spre el. Ochi de un albastru intens, piele bronzată, nemachiată. El se apropie, îi sărută mâna şi se prezintă:

- Comisar Daquin. (Uimită, un surâs.) Aveţi bagaje?
- Da, o valiză.
- Vă însoţesc.

îi ia valiza. Trec prin birourile poliţiei aeroportului şi merg în tăcere până la maşina de serviciu, parcată exact în faţa ieşirii. Daquin pune valiza în portbagaj, îi deschide portiera, se aşează la volan şi demarează.

- Unde mă duceţi, domnule comisar?
- Mai întâi să cinăm. Am reţinut o masă la Pouilly Reuilly, un bistro excelent, în Pre-Saint-Gervais. V-a lipsit desigur bucătăria franceză în această lungă lună de zile. (Anna Beric îl priveşte fără să scoată un cuvânt.) După aceea, vă conduc acasă. Avem întâlnire mâine dimineaţă, la inspectorul Lavorel, care se ocupă îndeaproape de dosarul dumneavoastră.
- Sunt arestată sau nu?
- Sunteţi. Aţi prefera să vă duc imediat la Brigada Teritorială?

Nici un răspuns. îl priveşte pe Daquin, care conduce liniştit.

Nu mai mult de optzeci la oră, în apropierea Parisului. Meillant

mi-a zis: „Un homo complet trăsnit.“ Şi dau peste un băiat frumos, seducător.

- Nu înţeleg. L-ai şantajat pe Meillant ca să mă întorc şi să mă vâri la răcoare. Sunt aici, şi dumneata ce faci? îmi dai târcoale, încerci să mă agăţi... nu-i aşa, încerci să mă agăţi?

- Nici vorbă, doamnă. Pur şi simplu, mă port ca un bărbat îndrăgostit.

- Eşti îndrăgostit de mine?

-Da.

- Am dreptul la o explicaţie.

- Când am făcut o percheziţie la domiciliul dumneavoastră, ştiam că sunteţi o femeie puternică, ceea ce exercită asupra mea o foarte mare atracţie. Şi apoi, mi-a plăcut lenjeria dumneavoastră, fineţea, parfumul ei. Cafeaua pe care o folosiţi. Fabuloasa rochie roşie. Vara trecută, am văzut la Veneţia, într-o vitrină, pe campo Santo Stefano, o rochie identică. Expusă pe un manechin de lemn, reprezentând o femeie cu cap de doge, ceva incredibil.

Au ajuns la Pouilly Reuilly, un bistro de pe o stradă îngustă şi pustie din Pre-Saint-Gervais. O sală pe lungime, feţe de masă de un galben strălucitor, băieţi în negru şi alb, patroana cu o faţă deschisă, zâmbitoare. Se aşează la masa de lângă uşă şi comandă două cupe de şampanie.

Anna Beric ia loc pe banchetă, se reazemă de spătar. închide ochii pentru o clipă. Ştiam că joc un joc periculos. Dar mi-am făcut o idee greşită despre Daquin ăsta. Ajutor, Pierre... Deschide ochii.

- Chiar de acolo mi-am cumpărat rochia. La Veneţia. Pe campo Santo Stefano.

Nişte ochi imenşi. Daquin o priveşte, apoi îşi lasă ochii în jos, fixându-şi farfuria. O pornire violentă s-o posede. Să nu se lase pradă dorinţelor. Să păstreze el controlul acestei seri.

- De două ori ouă în sos de vin roşu cu crutoane, tocană de berbec şi un vin rece de Brouilly. Plecând de la această rochie, mi-am imaginat cum arătaţi şi v-am recunoscut la aeroport. Dar m-au surprins ochii dumneavoastră. Nu mi-am închipuit să fie albaştri. în apartamentul dumneavoastră, m-a intrigat salonul, dar

mi-a plăcut biroul. Şi m-a încercat o gelozie nebună faţă de acest *O...*

El scoate din buzunarul hainei antologia poeţilor persani, o deschide la pagina de gardă: *27 ianuarie 1958, o întâlnire de neuitat.* Semnat: *O.* Anna Beric îşi pune mâna pe carte. Cutremurată. Daquin îi ia mâna, i-o întoarce cu palma în sus şi-i sărută încheietura sub care pulsează sângele în vene.

- îmi cer scuze pentru acest împrumut, vă înapoiez volumul. Dar povestiţi-mi cum l-aţi întâlnit pe Osman Kashguri.

Anna Beric se lasă pe spătarul banchetei. Are sentimentul că-i fuge pământul de sub picioare, dar e plăcut. Ouăle în sos de vin sunt nemaipomenite.

- Ce ştii dumneata, Daquin, despre viaţa mea?
- O serie de lucruri. Traversarea Europei în timpul războiului, pe jos, la vârsta de zece ani. Mătuşa care se culca cu nemţii şi care v-a primit la Belleville. Bărbatul ei, care v-a scos pe trotuar la treisprezece ani. Şi care a murit asasinat, când aveaţi douăzeci şi trei.
- Ştiţi multe. (Un moment de gândire.) Era o meserie care nu-mi plăcea. într-o zi, aşteptam clienţi în faţa cafenelei, sub ochii mătuşii mele. S-a oprit un tânăr de optsprezece-douăzeci de ani, un băiat frumos, cu maniere elegante, cum zicea mătuşa mea. M-a întrebat dacă ar fi posibil să mă privească în timp ce fac dragoste cu alt client. I-am zis că nu, nu e specialitatea mea. Si care-i specialitatea dumitale? Nu ştiu ce mi-a venit, dar i-am răspuns: tragedia greacă. Şi s-a pornit să-mi recite primele versuri din profeţia Casandrei, din *Agamemnon.* Eu am continuat. Pe vremea aceea, îmi recitam din tragicii greci în timp ce aveam un client. Erau singurele texte care mă ajutau să mă ţin tare. Am urcat împreună şi am petrecut o oră recitând versuri. El a trecut repede la poeţii persani, de care eu habar n-aveam. în persană şi în franceză. Mi-a plăcut foarte mult. A revenit de multe ori...

O poveste pe care n-a spus-o nimănui, niciodată, nici chiar lui Meillant. Soseşte şi felul al doilea, tocana de berbec, specialitate de Auvergne. Şi dintr-o dată se simte cuprinsă de nelinişte, poate că mâine va fi în închisoare, şi cine ştie până când.

- Daquin, vreau să beau.

- Şi apoi, cufărul de răchită, aflat jos, în dulapul de haine, m-a făcut să-mi umble mintea aiurea. Lucrătura răchitei, frumuseţea închizătorilor, colţarele de aramă. Arată ca un lucru de pe vremuri sau de prin alte locuri. E tot un cadou de la Kashguri?

- Ce vrei să scoţi de la mine? Că mă văd cu el în continuare? Ei bine, ţi-o spun eu: el a rămas imul dintre cei mai dragi prieteni ai mei. E un personaj absolut strălucitor.

- Si cufărul?

5

Arma îşi bea vinul foarte încet, cu ochii la Daquin.

- Când s-a întors din Iran, în 1979, toată lenjeria lui, cărţile şi toate obiectele mici erau împachetate în cufere ca acesta. Am venit să-l salut la sosire. Am remarcat cuierele, mi s-au părut superbe şi mi-a oferit unul. Acum spune-mi şi dumneata, la rândul dumitale, cum m-ai „regăsit"?

Daquin îi vorbeşte despre dosarul de poliţie, despre bătrânul judecător, despre scrumiere, despre hanul de la Bas-Breau. Anna îl admiră. La desert, iau *pruneaux ă /' Armagnac.*

- Şi-n ce priveşte cadavrul din atelierul meu care, cel puţin pentru mine, a declanşat totul, aţi descoperit asasinul?

- Nu, nu încă. Dar dumneavoastră de ce aţi plecat? Cadavrul era acolo, se pare, cu totul din întâmplare.

- Nu am obiceiul să subestimez poliţia. Mi-am zis că existau toate şansele ca afacerea pe care am montat-o să fie descoperită în cursul anchetei. Am vrut să mă pun la adăpost. Mi se pare logic.

- La Marrakech?

- E foarte frumos acolo în acest anotimp.

- Desigur. Dar de ce nu la Istanbul? (Nici un răspuns.) Să vă conduc acasă?

în maşină:

- încă o întrebare, Daquin. Meillant mi-a spus că-ţi plac băieţii.

- (Un zâmbet larg.) îmi plac şi băieţii. De ce?

Nici un răspuns.

Maşina se opreşte în rue Raynouard, în dreptul imobilului Annei Beric. Daquin nu se mişcă. Anna Beric se uită la el.

- Si-acum ce se mai întâmplă?
- Urcaţi în apartamentul dumneavoastră.
- Şi dumneata?
- Dacă vreţi, urc şi eu. Dacă nu, vă aştept aici. Oricum mâine dimineaţă mergem împreună la Brigada Teritorială, în passage du Désir.

Anna pune mâna pe braţul lui Daquin.

- Vino. îmi face plăcere să-ţi ofer o cafea, fiindcă apreciezi cafeaua pe care o folosesc.

MIERCURI 2 APRILIE

Ora 7:30

In maşină, direcţia sediul Brigăzii Teritoriale

- Ştii ce aşteptăm de la tine?
- Oarecum.
- Vrem să ştim cum se face împărţirea beneficiilor între tine şi fabricanţi. Cu probe. Şi să ne dai câteva idei despre ceea ce fac cu banii murdari. O să ne dai?

-Da.

Câteva clipe de tăcere. Maşina este blocată pe chei, într-un pasaj subteran.

- Pe cine protejezi, Anna?
- Pe Meillant, ştii bine.
- Nu numai.

Arma întoarce capul şi nu zice nimic. Daquin reia:

- Eu vreau să cer şi să obţin punerea ta în arest preventiv. Până când se va încheia ancheta mea asupra filierei turceşti. (Tăcere.) Dacă, aşa cum au prevăzut cei de la Financiar, colaborezi, nu voi face nimic ca să aflu mai mult decât ştiu despre rolul tău în afacerile cu droguri, de care mă ocup. Dar nu vreau să mă

văd căzând ca un imbecil peste cine ştie ce probe materiale pe care tu, printr-o nefericită întâmplare, să le fi lăsat în urma ta.

Rulează în tăcere, prin ambuteiajele dimineţii până-n passage du Désir. Când ajung în boulevard de Strasbourg, Anna se întoarce spre Daquin, cu ochii încreţiţi într-un surâs.

- Daquin, persoana ta îmi aminteşte de cineva. Dar atunci eram mai tânără. Şi disponibilă.

Ora 12:00

Biroul lui Daquin

- Să recapitulăm. Camioanele trebuie să sosească la graniţa franceză mâine, joi. Vameşii să facă în aşa fel încât să apară la Sobesky spre ora 4:00 dimineaţa. Impermeabilele sunt descărcate. Asta o să le ia cam două ore. Un grup de la Stupefiante e acolo, la pândă, şi acţionează în funcţie de ceea ce se întâmplă. Dar e sigur că vom aştepta puţin, înainte să intrăm în magazin. Golite, camioanele se îndreaptă spre garajul lor, Euroriencar, la Gennevilliers. Acolo conduce operaţiunile şeful. El imobilizează tot ce mişcă şi răscoleşte camioanele. începând cu ora şase dimineaţa, sunt arestaţi vreo treizeci de turci, a căror listă am întocmit-o, şi Moreira. Sper să-l pot înhăţa şi pe Oumourzarov, dar nu sunt nici pe departe sigur. Alt grup urmăreşte camioanele care pleacă spre Le Havre, improvizând în funcţie de ceea ce găsim la Paris. Vor fi mobilizaţi în total două sute cincizeci de poliţişti. Timpul care mi-a mai rămas vreau să-l folosesc la întocmirea de fişe pentru toţi cei care urmează a fi arestaţi. O să mă folosesc de informaţiile pe care le am cât şi de acelea pe care urmează să le primim de la gmpele însărcinate cu supravegherea întreprinderilor lui Moreira şi Kutluer. Finalmente, voi pune totul la punct cu şeful meu. în caz de urgenţă, mă contactaţi acolo, sus. Dar vă sfătuiesc să vă luaţi o zi de concediu fiindcă o să aveţi nevoie.

30

- Si vineri dimineaţă ce-o să facem?

- Pentru asta v-am şi convocat azi. Attali e afectat grupului de supraveghere a lui Sobesky. Romero, grupului pentru Moreira. Iar eu îl arestez pe Kashguri. Lavorel, dumneata vii cu mine.

VINERI 4 APRILIE

In zori

Prima parte a serii a fost greu de trecut. Să aştepţi. Să nu te atingi de Sol. Cu nervii întinşi la maximum, Daquin nu e disponibil. Abia a trecut de ora 1:00 noaptea. E timpul să se îmbrace, îşi caută arma de serviciu într-un sertar, la bucătărie, printre diferite ustensile de care nu se foloseşte decât rar, cum ar fi zdrobitorul de cartofi pentru piure sau cleştele pentru gheaţă. Asta l-a făcut pe Soleiman să râdă, după care s-a dus să se culce.

Daquin iese în stradă. îşi simte pistolul sub bluzon şi asta nu-i place. Când e înarmat are întotdeauna sentimentul unui posibil eşec. Şi-n noaptea asta chiar despre aşa ceva e vorba. O maşină mare, fără însemnele poliţiei, cu radio, doi poliţişti în faţă, Daquin urcă în spate, direcţia avenue du Marechal-Lyautey. Ajung şi opresc fără zgomot de-a lungul trotuarului, la douăzeci de metri de intrarea locuinţei lui Kashguri. Radioul este branşat în permanenţă şi zumzăie încetişor. începe din nou aşteptarea.

Ora 3:24

„Bosfor 4 către toate grupele Bosfor:

3
1

Convoiul de camioane s-a despărţit în două la înălţimea de la Brie-Comte-Robert. Două camioane ţin direcţia Paris. După cum a fost prevăzut, ne ocupăm de convoiul care se îndreaptă spre nord.“

Ora 3:30

în maşina pe care o conduce Attali sunt patru persoane. Maşina opreşte fără zgomot, exact în faţa magazinului lui Sobes- ky, în dreptul intrării în curtea interioară a respectivului imobil. Parisot coboară, deschide poarta, maşina intră şi se opreşte în fundul curţii. Comisarul Raymond, care conduce grupul, şi Attali se întorc să închidă poarta la loc şi rămân la pândă în spatele ei. Exact la înălţimea ochilor, o friză de mici flori geometrice, ajurată, în tabla porţii. Loc ideal de pândă, cu condiţia să nu te mişti deloc.

Un loc ciudat, între oraş şi pădure. La dreapta, ultimul rând de imobile pariziene, la stânga, primii arbori din pădurea Bou- logne, aliniaţi perfect, nişte arbori fără viaţă. La ultimul etaj al imobilului, şase ferestre mari, puternic luminate, câteva deschise. Se aude muzică aproape încontinuu. O muzică necunoscută lui Daquin, iraniană, în mod sigur, şi apoi jaz.

- Keith Jarrett.
- Ce-aţi spus, domnule comisar?
- Acolo sus, e un disc de Keith Jarrett. Nu recunoşti sonoritatea pianului?

Inspectorii schimbă priviri între ei.

Pe partea pădurii, siluete. Doi adolescenţi se apropie de maşina în care se află trei bărbaţi. Au ieşit la agăţat. Unul dintre ei, foarte subţire, un amestec de provocare şi nelinişte. Daquin e interesat. Cam aşa arăta probabil Sol, la Istanbul. Cei doi inspectori se simt stingheriţi.

- Căraţi-vă, amărâţilor.

Să nu scape din ochi ieşirea din imobil şi pe aceea din parcare. Daquin îşi toarnă o cafea din termosul pe care l-a adus. Din când în când, apare câte un cuplu, plecând probabil de la

Kashguri, costum sobru, rochie lungă; ies şi pleacă. Pe avenue du Maréchal-Lyautey, maşinile rulează încet, conduse de către un bărbat singur. Apeluri cu farurile, opriri, priviri, gesturi, cei trei bărbaţi fac pe mortul. Maşinile o iau din loc încetişor. Unul dintre inspectori moţăie. A doua cafea.

La ora 3:30, iese din imobil o fată în rochie lungă, neagră, jachetă albă, scurtă. Priveşte în dreapta şi-n stânga, traversează. Daquin îi face un semn. Ea se îndreaptă spre maşina cu poliţişti, urcă în spate, lângă Daquin. Dorothée Marty, foarte palidă sub casca ei de păr negru. Inspectorii se uită la ea prin oglinda retrovizoare.

- El e încă sus?
- Da. Acum o clipă mi-a spus la revedere în uşa apartamentului.
- Ce face?
- Trăncăneşte, trece de la un invitat la altul. Schimbă discurile.
- Fumează, bea?

-Nu, nu face cine ştie ce. (O ezitare.) Lasă impresia că aşteaptă. Vă aşteaptă pe voi?

- Ora 4:13

„Bosfor 2 către toate grupele Bosfor:

Cele două camioane au ajuns la destinaţie. Vor începe să descarce.“

Ora 4:30

„Bosfor 1 către toate grupele Bosfor:

Antrepozitele sunt sub control. Calm şi linişte.“

Ora 4:32

Attali îi face semn comisarului şi se repliază amândoi, fără zgomot, în maşina parcată în curte.

- A apărut ceva neprevăzut. Pe bărbaţii care descarcă îi recunosc în cea mai mare parte. Sunt turcii fişaţi de noi. Deci nu vor putea fi arestaţi acasă la ei, la ora 6:00, când vor ajunge acolo colegii noştri. Ce-i de făcut?

Ora 5:00

„Bosfor 1 către grupele Bosfor 6-32:

Cei care nu-şi vor descoperi imediat obiectivul trebuie să ia legătura cu Bosfor 2 şi să-i urmeze instrucţiunile.“

Ora 5:45

Comisarul Nanteuil şi Romero coboară pe boulevard Suchet, în faţa domiciliului lui Moreira. Un imobil mare, ultramodern şi luxos. Moreira ocupă parterul, în cel de-al doilea edificiu, spre grădină. Nanteuil şi Romero fac suta de paşi aşteptând ora fatidică 6:00. O privire spre inspectorul care a rămas în maşină, la radio-recepţie. Nimic de semnalat. Plecăm.

Interfonul. Apeluri insistente ca să-l trezească pe paznic.

- Poliţia, deschideţi imediat!

Paznicul deschide, e năucit. Comisarul îşi arată legitimaţia. Si o ia în fugă spre cel de al doilea edificiu. Parter, stânga. Sună. Nimic. Sună din nou. O voce de femeie, adormită:

- Cine-i acolo?
- Deschideţi, doamnă, poliţia.

în spatele uşii, tăcere mormântală. Romero ciuleşte urechea, încordat la culme. Aude, foarte slab, dar distinct, alunecarea unei uşi-fereastră culisante. îi explică, prin gesturi, comisarului: o şterge prin spate.

- Deschideţi, sau sparg uşa.

Ea deschide. Cei doi poliţai o împing, traversează apartamentul în pas alergător, trec de uşa-fereastră, traversează în goană grădina. în fund, un zid de piatră, înălţat cu un grilaj. îl escaladează. Şi, de partea cealaltă, tranşeea adâncă a unei căi ferate dezafectate. Urma proaspătă a unei alunecări şi, în dreapta, în

fundul tranşeei, silueta lui Moreira, în halat, fugind pe traverse, în întuneric.

-Ele?

- Da.

îşi dau drumul în jos amândoi, prin alunecare. Aterizează brutal.

- Stai, poliţia!

Moreira fuge în continuare. In faţa lui, cam la cincizeci de metri, e un tunel. Cei doi poliţişti se aruncă în urmărirea lui cât de repede pot. Moreira păstrează distanţa. Intrarea în tunel e tot mai aproape.

- Stai că trag!

Un foc în aer. Apoi comisarul se opreşte, genunchii îndoiţi, braţele întinse. Romero face la fel. Trei focuri de armă. Moreira se prăbuşeşte cu faţa în jos. Nanteuil şi Romero, în picioare, cu revolverul în mână, lângă cadavru, dezamăgiţi. Deasupra tranşeei, lipită de grilaj, silueta unei femei.

Om 5:50

E încă noapte, întuneric. Operaţiunea începe. Un inspector rămâne la radio-recepţie, în maşină. O mică echipă supraveghează intrarea în parcare. Şaisprezece oameni în total urmează să pătrundă în imobil. Doi inspectori intră pe o uşă de serviciu, un culoar lung, ies în curtea interioară. Nu se ştie niciodată. Daquin rămâne lângă lift, cu doi inspectori de vreo patruzeci de ani, obişnuiţi cu încăierările, şi specialistul electronist care a lucrat acasă la Daquin în urmă cu două săptămâni. Ieri a fost aici ca să rezolve o bine gândită pană de ascensor şi timp de peste o oră a pus la punct în cabină noi branşamente de circuite electrice, în aşa fel încât acum să poată urca direct la etajul cinci, fără ajutoml unei chei. Toţi ceilalţi poliţai, vreo zece, urcă pe scări. Lavorel e în fruntea grupului.

Daquin şi cei doi bătăuşi schimbă câteva cuvinte ca să le treacă timpul, constată că sunt cu toţii rugbyşti. Scârţâitori în walkie-talkie.

- Am ajuns în faţa uşii.

-O.K.

Echipa lui Daquin blochează ascensorul. Specialistul trece la treabă. Demontează placa de protecţie a circuitelor electrice. Conversaţia se învârteşte în jurul jocului de rugby. Unul este înaintaş, linia întâi, celălalt, linia a doua, Daquin, linia a treia. Specialistul conectează branşamentele, îi face semn lui Daquin: e-n regulă. Şi iese din ascensor.
Walkie-talkie: „Jos, suntem gata, e rândul vostru, sus.“ Lavorel sună, bate în uşă.

- Deschideţi, poliţia!

E greu să auzi ce se petrece de cealaltă parte, e o uşă groasă. Mai întâi o voce cu un puternic accent străin:

- Ce doriţi?
- Poliţia, o percheziţie, deschideţi!

O umbră în vizor. Un inspector îşi arată legitimaţia.

- Domnul Kashguri nu este aici, nu vă putem deschide. Walkie-talkie, încet: „E rândul vostru, ascensorul.“

Daquin le face cu ochiul celor doi complici ai săi - acum la grămadă - apasă pe butonul de la etajul cinci. Ascensorul porneşte. Cei doi iranieni sunt probabil înarmaţi. Momentul delicat va fi oprirea ascensorului la Kashguri.

Grupul de inspectori din faţa uşii continuă să sune, să vorbească tare, să lovească din ce în ce mai tare în uşă. Ei anunţă că vor trage cu pistolul în broască, unul dintre ei chiar şi scoate pistolul...

Daquin şi linia a doua sar împreună din ascensor, înaintaşul îi acoperă. Cei doi iranieni se răsucesc, mainte de a se prăbuşi, placaţi la picioare.

- Placaj impecabil, zice înaintaşul, ca la antrenament.

Fără menajamente, Daquin îl ridică pe iranianul lui, cu un braţ răsucit la spate.

- Poliţia, deschide o dată uşa asta, dă-i zor!

E adevărat că seamănă cu portretul-robot. Dar şi celălalt, de asemenea.

Ora 6:00

Un imobil vetust, în rue des Vinaigriers. Inspectoarea Danièle Ribout, o femeiuşcă mică, energică şi roşcovană urcă în tăcere

scara cu colegul ei, inspectorul Saval. Fac echipă de multă vreme, nu mai au nevoie de cuvinte ca să se înţeleagă. Ea face un gest: ca de obicei? El face din cap semn că da. Ajung la etajul trei. O uşă grea, cu vizor. Saval se piteşte la perete, lângă uşă. Danièle Ribout se plasează în faţa vizorului şi sună de două ori ca şi cum ar fi foarte grăbită. In spatele uşii se aude lipăitul picioarelor. Ea îşi ia un aer îngrozit şi neajutorat.

-Vă rog să mă ajutaţi. Locuiesc exact deasupra dumneavoastră, sunt singură, de undeva curge apă şi nu ştiu ce să fac.

Uşa se întredeschide. Cei doi inspectori sar înăuntru cu pistolul în mână.

- Poliţia, nu mişcaţi!

De fiecare dată, aceeaşi mică satisfacţie. O revanşă împotriva masculilor feroce.

Uşa e deschisă. Năvala poliţailor în hol. Patru inspectori se ocupă de cei doi iranieni. Daquin indică cele două uşi şi scara interioară care urcă de aici, din hol.

- Grăbiţi-vă. Trei grupe. înainte de toate, găsiţi-1 pe Kashguri.

în imensul salon n-a mai rămas prea multă lume. La o masă de joc, cinci bărbaţi strâng în grabă bancnotele mototolite care se mai află pe masă. Trei tinere frumoase încearcă să se strecoare pe nevăzute pe culoar. Zadarnic. Şi Bertrand doarme pe o canapea. Două fete asiatice, îh rochie neagră şi şorţ alb de dantelă sunt în picioare în dreptul bufetului pe jumătate golit. înţepenite, într-o clipă vor începe să plângă.

- Poliţia. Nu mişcă nimeni!

Daquin, cu trei inspectori, trece prin fumoar. Nimeni. In pas de fugă, în primul dormitor. Trei bărbaţi şi trei femei îşi trag în grabă hainele pe ei. Haine răspândite în jur, machiaje stricate, anatomii aproximative, surpriză, nelinişte, nimeni nu e la largul lui. Poliţaii se distrează. Dar nici urmă de Kashguri. Restul apartamentului e pustiu.

Ora 6:38

„Bosfor 2 către Bosfor 1:

Descărcarea s-a terminat.“

Ora 6:41

Attali tresare: l-a recunoscut pe turcul care tocmai s-a aşezat la volanul unuia dintre cele două camioane. Alt turc urcă lângă el şi camioanele pornesc. Aproape instinctiv:

- Trebuie să-i urmărim.

în curte, lucrurile încep să se precipite. Comisarul coordonează prin radio arestarea cât mai discretă a turcilor care se risipesc prin cartier. Să fie interceptaţi cât mai departe de magazinul lui Sobesky.

Attali iese din imobil, merge de-a lungul trotuarului, la două străzi mai încolo face stânga, găseşte o maşină a poliţiei, fără însemne, cu un coleg aflat pe radio-recepţie. Se aşează alături.

- Să forţăm, poate avem noroc să ajungem din urmă camioanele.

Ora 7:03

„Bosfor 2 către Bosfor 1:

Am ajuns din urmă camioanele în zona Porte de la Chapelle. începem filajul.“

Ora 7:17

„Bosfor 2 către Bosfor 1:

Un camion iese la Gennevilliers, direcţia Euroriencar, categoric. Celălalt continuă pe A 86, îl urmărim.“

Ora 7:20

„Bosfor 2 către Bosfor 1:

Camionul iese la Nanterre.“

Ora 7:28

„Bosfor 2 către Bosfor 1:

Camionul a intrat în curtea unui garaj, în me de 1’Avenir, la Nanterre. Aşteptăm instrucţiuni.“

Ora 7:43

Şeful Stupefiantelor trece pe jos prin faţa cafenelei Reveil social. Attali, aşezat la o masă lângă fereastră, îşi plăteşte consumaţia şi iese. Merg alături şi discută.

- Am trimis la Nanterre jumătate din efectivele pe care le aveam la Gennevilliers. După părerea dumitale, ce poate să însemne asta?
- Nu ştiu nimic precis.

Trec pe lângă garaj. O faţadă slinoasă cam deteriorată, un pasaj, iar în spate o curte mare unde se zăresc maşini mtr-o stare jalnică. îşi urmează drumul până la maşina poliţiei, staţionată în cealaltă extremitate a străzii. Un inspector tânăr se duce acolo în recunoaştere. Se întoarce.

- Am intrat ui curte fără nici o problemă. Camionul e acolo, cabina e basculată şi garajistul, un moşulică moşmondeşte ceva la motor. N-am reuşit să văd ce făcea. Cei doi turci sunt aşezaţi niţel mai departe, în curte, şi fumează. Am aranjat să vin mâine să-mi repar maşina. Nimeni nu pare să fie nervos.
- Niţel cam deprimant.
- Trebuie totuşi să mergem să vedem ce-i acolo. Trei inspectori şi Attali. Controlul identităţii. Dacă turcii sunt pe listă, îi arestaţi. Şi examinaţi camionul îndeaproape. Restul oamenilor noştri se vor apropia, gata să vă vină în ajutor. Ţineţi-vă pregătite pistoalele şi walkie-talkie, nu se ştie niciodată.

Inspectorii intră prin pasaj şi se apropie de moşulică, în timp ce acesta e pe cale să deşurubeze o placă dreptunghiulară de tablă.

- Poliţia, vrem să-ţi punem câteva întrebări.

Moşulică îi dă cu tabla în cap lui Attali, acesta cade, cei doi turci ţâşnesc în picioare şi trag prin bluzoanele lor. Attali, atins la un braţ, se târăşte la adăpostul roţilor de camion. In juml lui se trage întruna.

Walkie-talkie: Toţi la garaj, cu arma în mână.

Exact în acest moment, sosesc camionetele societăţii Moro- ra, mişcându-se încet, parchează cuminţi în curte, urmate de vreo cincisprezece inspectori în pas alergător. Dezordinea e de nede- scris.

Când şeful reuşeşte să preia conducerea operaţiunilor, toţi şoferii camionetelor, nevinovaţii marocani, vizibil năuciţi, sunt puşi în cătuşe şi băgaţi în garaj. Cei doi turci şi bătrânul garajist au dispărut. Attali reuşeşte să se ridice în picioare, ţinându-şi mâna stângă însângerată. In faţa lui, rezervorul camionului e demontat: o gaură larg căscată, accesul la fundul dublu şi acolo, îndesaţi cu grijă, săculeţii cu praful alb.

Ora 8:01

„Bosfor 1 către toate grapele Bosfor:

Am găsit praful alb. Mult. Foc verde pentru toate grapele.“

EPILOG

Libération, 13 mai 1980:

„Duminică vor începe a fi cunoscute primele rezultate ale celui de al doilea tur al alegerilor pentru Parlamentul iranian, în care Partidul Republicii islamice al ayatolahului Béhechti este sigur că va obţine victoria...“

Joi, 15 mai, ora 19:00

Rue du Château-d’ Eau

De două zile, la Jussieu, continuă manifestaţiile studenţeşti. Forţe poliţieneşti sunt concentrate în jurul facultăţii. Se spune că ar fi un mort. Cartierul din jurul Gării de Est este mult mai liniştit. Strada Château-d’Eau e aproape pustie când ţâşneşte o motocicletă. Doi bărbaţi cu căştile pe cap. Se opresc, cu motorul în funcţiune, în faţa Asociaţiei Muncitorilor Iluminişti, unde la această oră e plin de lume. Cel din spate coboară, bagă mâna în sacoşa din faţă şi scoate un pistol-mitralieră. înfipt bine pe picioare, trage o rafală în partea de sus a vitrinei, care se desface în bucăţi, cu un zgomot asurzitor de sticlă spartă. Toţi cei dinăuntru s-au aruncat jos, pe burtă. Cel care a tras îşi ridică viziera căştii, răcneşte în turcă două-trei fraze. O nouă rafală. Apoi se

saltă în şa, pe locul din faţă, demarează şi dispare. Poliţia va fi la faţa locului câteva minute mai târziu.

Vineri 16 mai, ora 8:00

Passage du Désir

Daquin e într-o dispoziţie groaznică. E mai mult de o lună de când bate pasul pe loc. într-adevăr, a reuşit să dea o splendidă lovitură, întreaga reţea a căzut, cu toate legăturile conexe franceze şi câteva legături în lumea finanţelor. Dar Kashguri s-a evaporat fără urmă. Ancheta a arătat că avea un Renault 5, lăs^t în cea de a doua parcare a imobilului, a cărei ieşire dădea spre boulevard Suchet, pe care a folosit-o mai mult ca sigur, plecând în jurul orei patru, în dimineaţa de 4 aprilie. Pentru a merge să supravegheze sosirea mărfii? Numărul maşinii a fost difuzat tuturor secţiilor de poliţie, dar maşina n-a fost găsită. Toate hârtiile lui Kashguri au fost puricate, toate cunoştinţele sale interogate, dar fără rezultat. Omul s-a volatilizat pur şi simplu, în noaptea de 3 spre 4 aprilie. Oumourzarov, care era la petrecerea lui Kashguri, a fost eliberat chiar în aceeaşi după-amiază. Aproape cu scuze. Nimic n-a putut fi reţinut împotriva lui Sobesky. Asasinarea thailandezei a rămas neelucidată. Şi-n noaptea asta, Soleiman n-a venit să doarmă cu el. îi lipseşte, chiar dacă-i displace s-o recunoască.

Daquin parcurge la iuţeală diferite note risipite pe biroul lui şi dă peste cele ale inspectorilor de la Brigada Teritorială: sediul Asociaţiei Muncitorilor Iluminişti a fost mitraliat ieri seară. Tiruri în sus, spre plafon. Două persoane rănite uşor de sticla spartă. Potrivit mărturiilor, autorul ar fi un anume Soleiman Keyder, militant al unei grupări turceşti de extremă stângă; persoanele aflate în sediul Asociaţiei l-ar fi recunoscut clar în momentul în care şi-a ridicat viziera căştii sale ca să le strige: ,,Nu-i loc pentm fascişti în acest cartier. Dacă nu vă căraţi, data viitoare vom trage în oameni!“ Dat în urmărire.

Prima reacţie a lui Daquin: în seara asta îl apuc de ceafă şi-l pocnesc de nu se vede. A doua reacţie: Dacă vreau s-o fac, trebuie mai întâi să pun copoii să-l caute. Ceea ce ar însemna să-mi iau adio de la el.

Vineri 16 mai, ora 9:00
Parohia Saint-Bernard

Soleiman soseşte pe jos, cu nasul în vânt, fără să se grăbească. Vremea e frumoasă, turcilor le-a plăcut ce-a făcut în ajun. La două sute de metri de biserică, un francez care-1 pândea îl prinde de braţ şi-l împinge în cea mai apropiată cafenea.

-Te caută copoii. Azi-dimineaţă, la ora 6:00, s-a făcut o percheziţie la Thévenard, cel care-ţi primeşte corespondenţa. Doi poliţai te aşteaptă în faţa bisericii. Fasciştii susţin că tu eşti cel care a tras cu mitraliera în sediul asociaţiei lor.

-Si?

- Noi nu te întrebăm nimic. Noi credem că e o provocare, ori a copoilor, ori a fasciştilor. O nimica toată. Te ducem câteva zile la ţară, exact cât ne trebuie ca să aranjăm lucrurile. Nu vorbeşti cu nimeni, Soleiman. Nu riscăm să intrăm în rahat tocmai acum, când suntem pe punctul de a câştiga legalizarea.

- Bineînţeles că nu vorbesc.

Un telefon. După zece minute, o maşină. Doi francezi, amici din Comitet, stau în faţă. Soleiman urcă în spate. Traversarea Parisului e destul de amuzantă. A fost cu totul un mort în Jussieu şi asta a înfierbântat Cartierul Latin. Tururi şi retururi multiple pentru a evita cordoanele poliţiei instalate pe toate marile artere, înfundat pe canapeaua din spate, Soleiman e dintr-o dată înspăimântat de ideea că ar putea fi dus în faţa lui Daquin, între doi poliţai.

La ora 11:30 călătoria se sfârşeşte în faţa unei foarte drăguţe case de piatră, într-un sătuc din Vexinul francez. O poartă mare de lemn. în spatele casei, ascunsă de privirile tuturor, o grădină foarte mare, plină de pomi fructiferi, unii în floare. O femeie grasă iese din bucătărie, o mauritaniană cu pielea galbenă, toată numai zâmbet.

- Uite, Maria, ăsta-i tânărul pe care ţi-1 încredinţăm.
- Ce drăguţ e! Nici o grijă, o să mă ocup de el cum se cuvine.
- Bine, noi plecăm. O să dăm un telefon în seara asta.
- Nu plecaţi! N-am nici haine, nici bani...

Cum să spună că se simte pierdut cu totul? Şi că îi e frică de Maria?

- Ti-am zis că am avut noi grijă de toate. Maria o să cumpere tot ce trebuie şi o să gătească. Tu te poţi plimba prin grădină, dar nu ieşi în sat. O să găseşti în camera ta haine şi tot ce-ţi mai trebuie.

Soleiman se uită lung după maşina care a plecat Maria închide poarta. Totul se desfăşoară cam repede pentru el, nu reuşeşte să înţeleagă.

- într-o oră e gata masa, spune Maria.

Soleiman îi zâmbeşte. Cel puţin din acest punct de vedere sunt asigurat. Vremea e frumoasă. Face câţiva paşi prin grădină, se lungeşte pe iarbă, la soare, şi adoarme.

Sâmbătă 17 mai, ora 22:00

La Sancerre

în bistro nu e prea multă lume. Daquin şi Steiger sunt singuri la o masă pe terasa închisă, intimă, lambrisată cu lemn de culoare deschisă. Mănâncă pulpă de miel umplută cu drob, o minunăţie. Cu un vin rece de Brouilly. După un lung ocol prin Orientul Mijlociu, conversaţia se întoarce la destrămarea recentă a filierei turceşti.

- Prietenii dumitale nu sunt prea cooperanţi. Ceea ce este păgubitor. N-am putut nici măcar să-l interoghez pe Baker la închisoarea lui.
- Ştii bine că a fost asasinat.
- Intr-adevăr, asta mi s-a spus. Omorât sub duş, de către un drogat. Nu l-aţi ajutat şi voi puţin ca să moară? Sau îşi începe o nouă carieră, sub un nume nou, în America de Sud?
- (Steiger ezită puţin.) N-ai idee ce furtună ai declanşat în microcosmosul serviciilor secrete americane.
- Ba da, o mică idee am. S-ar putea spune, de exemplu, că Baker lucra în continuare pentru CIA. El aparţinea clanului care hotărâse să folosească drogurile împotriva comunismului şi a Uniunii Sovietice. Când aşa ceva iese la iveală, se produce întotdeauna un pic de dezordine, şi ceilalţi, cei care sunt împotriva

utilizării traficului de droguri, susţinând metodele clasice, pot să profite. După toate socotelile, cred că Baker trebuia lichidat.

- Nu ăsta-i lucrul cel mai jenant în cazul lui. Genul acesta de conflict între clanuri rivale este unul dintre cele clasice la CIA şi ei se pricep să-l administreze. Nu, Baker a făcut ceva încă şi mai rău pentru imaginea CIA. Continuând să lucreze ocazional pentru Agenţie, a organizat un comerţ pe cont propriu, extrem de rentabil, de casete video, genul porno violent: schingiuiri şi crime în direct, garantat autentice. Şi fondul de la care a plecat era constituit de înregistrările pe viu ale supliciilor la care-i supunea Savak pe opozanţii regimului Şahului, la Teheran, pe când Baker se afla acolo, la post. Se spune că filma el însuşi. Se pare că erau bărbaţi arşi de vii pe plăci încinse la foc, iar alţii cărora li se jupuia carnea de pe oase cât încă erau în viaţă. Nu mai vorbesc de violurile colective - femei şi copii - în faţa soţilor şi a taţilor. Aparent, americanii se obişnuiesc cu faptul că funcţionarii lor colaborează, la capătul lumii, cu torţionarii, dar ca asta să se transforme în comerţ video porno le e mult mai greu să admită, în sfârşit, CIA n-a vrut să-şi asume riscul.

Daquin e paralizat.

- Si eu, care n-am ştiut nimic din toate acestea... Găsesti că e normal? In sfârşit, ştiu pentru ce s-a dus Virginie Lamouroux la New York. Frank, trebuie neapărat să am acces cât mai repede posibil la aceste casete!
- Nu ştiam că ai asemenea gusturi.

Daquin îi zâmbeşte.

- Băiete, două cupe de şampanie. Ce iei la desert?

Duminică 18 mai, ora 1:00

Villa des Artistes

Daquin doarme profund când sună telefonul. Ridică receptorul, se uită la ceas. Ora 12:45. Gol până la brâu, sprijinit de perete, cu pilota peste picioare.

- Ascult.
- Soleiman.

Maşinal, Daquin se uită la blonda drăguţă, durdulie, de alături care, cu faţa boţită de somn, începe să se trezească.

- Daquin, ştiu pentru ce a venit Ali Agça în Franţa.
- Dă-i drumul.
- A venit să-l asasineze pe Papa.
- Explică-mi mai clar. E târziu. Dormeam.
- Sunt la ţară. Stau degeaba, n-am nimic de făcut. îmi petrec serile dormitând la televizor. Eu sunt foarte atent, dar nu se vorbeşte decât despre asta pe toate canalele: Papa, la Paris, la sfârşitul lunii. Şi dintr-o dată, în seara asta, mi-am amintit de ceva. Agça a fugit din închisoare în noiembrie 1979, pe când Papa făcea o călătorie în Turcia. într-o scrisoare pe care a trimis-o la *Milliyet* spunea că a evadat fiindcă voia să-l ucidă pe Papa, simbol al Occidentului, sau cam aşa ceva. Nu-mi amintesc prea bine pentru că atunci eram şi eu fugărit şi pe urmă mi se părea ceva de necrezut, dar tu ai putea să verifici. Poate că e o coincidenţă, poate că nu. Mă mai asculţi?
- Bineînţeles.
- Adio, Daquin.

Luni 19 mai, ora 8:00
Passage du Désir

Lavorel, în costum sobru, cravată, servietă, însoţit de un comisar de la Financiar, vine să-i aducă lui Daquin raportul asupra actelor ridicate de la Kashguri. E teribil de serios şi regulamentar. Daquin intră în joc, aşezat în fotoliu îşi îndreaptă spinarea.

- Veţi vedea, domnule comisar, cum am reuşit, cu ajutorul hârtiilor de tot felul de la Kashguri, să ne facem o idee precisă despre felul în care funcţionează Banca Ciprului şi a Orientului. Aceasta finanţează traficul de arme pe direcţia Turcia şi Liban şi organizarea filierei turceşti. Este de asemenea banca de depozite a celor mai cunoscuţi traficanţi de droguri din Siria şi Liban. Cu aceşti bani negri banca asigură în parte finanţarea de bacşişuri şi diverse comisioane pe care le varsă întreprinderile europene care lucrează cu ea în Orientul Apropiat şi în Orientul Mijlociu şi

dintre care cea mai importantă este Banca Parillaud. O altă parte din aceşti bani este reciclată de Parillaud prin investiţii în Orientul Mijlociu. Aveţi în raport toate detaliile. Dar n-am găsit nimic prin care să putem dovedi că acest Kashguri ar fi fost implicat şi în alt fel în filiera turcească. Financiar, da, dar nu şef de orchestră, nimic nu ne dă dreptul s-o spunem.

- îţi mulţumesc pentru calitatea şi claritatea muncii dumitale. Care crezi că ar putea fi urmările acestui raport?

Lavorel tace şi se uită spre comisarul lui, care-i îndeamnă să continue:

- Fiindcă suntem între noi, pot să vă spun. Probabil nule. Legea nu ne permite să acţionăm împotriva băncilor care spală banii murdari. Şi cine ar îndrăzni să se atingă de Parillaud?
- încă un cuvânt, Lavorel. Unde-ai ajuns în legătură cu Anna Beric?
- Mi-a spus tot, aşa cum convenisem. Acum începem să-i convocăm pe fabricanţii în cauză. Va dura mult, dar vom ajunge la redresări fiscale uluitoare.
- îmi confirmi că nu se află nimic printre hârtiile lui Kashguri care să o poată lega pe Anna Beric de filiera turcească?
- Nu, nimic. Anna Beric nu apare decât în măsura în care foloseşte Banca Ciprului şi a Orientului pentru a scoate bani din Franţa, ca de altfel şi unii fabricanţi.
- Cred că va trebui să acceptăm punerea ei în libertate. Care-i părerea dumitale?
- Ar fi şi greu s-o evităm. Avocaţii ei i-au şi cerut acum două zile judecătorului punerea ei în libertate. în ce mă priveşte, nu mi-am exprimat părerea până azi.

-Din partea mea, nu există nici o obiecţie. îţi semnalez totuşi faptul că o voi ţine sub observaţie şi că judecătorul a aprobat urmărirea telefonică.

Luni 19 mai, ora 11:00

Brigada de Stupefiante

O şedinţă la vârf, şeful Stupefiantelor, Ministerul de Interne, Criminalistica, Vizite Oficiale. Daquin expune un raport asupra

lui Ali Agça. El a optat pentru un expozeu strict cronologic: supravegherea patiseriei, fotografii, identificare şi atestate astfel prezenţa în Franţa şi legătura cu filiera drogurilor. Raportul poliţiei turceşti. Pentru trei dintre crimele comanditate de traficanţi, convingerea că executantul a fost Ali Agça, ţinând seama de *modus operandi,* care este al său.

După 4 aprilie, nimic. Daquin explică succint munca istovitoare pentru a construi un dosar solid împotriva traficanţilor şi a plasatorilor francezi, în total vreo şaizeci de persoane, împotriva asasinilor Virginiei Lamouroux şi doamnei Buisson, servitorii lui Kashguri, oamenii lui buni la toate. Dificultatea de a scoate la iveală circuitele financiare plecând de la hârtiile confiscate lui Kashguri. Căutarea zadarnică a aceluiaşi Kashguri, aproape peste tot în Franţa, zeci de persoane interogate fără rezultat. Eşecul suferit cu societatea Turkimport, finalmente scoasă din cauză. Şi, pentru a completa întregul, cei doi inspectori, care au lucrat cu el de la început şi care deci sunt la curent cu dosarele, sunt scoşi din circuit pentru un timp: Attali, fiind rănit, e adevărat, uşor, şi Romero, supus unei anchete a IGS, ca urmare a morţii lui Mo- reira. Norocul lui că e un prost ţintaş! încât, el, Daquin, n-a avut timp să se ocupe de Ali Agça. A reluat dosarul abia acum câteva zile. Prima etapă - completarea raportului poliţiei turceşti, un raport mai mult decât succint. Cercetarea presei turceşti. Şi, în acest punct, Daquin dă citire, în traducere franceză, scrisorii lui Ali Agça trimise la *Milliyet,* datată noiembrie 1979, în care acesta explică de ce îl va omorî pe Papa, comandorul cruciaţilor. Un lung discurs înflăcărat, naţionalist, islamist, antioccidental. In concluzie, plauzibil.

Cei prezenţi sunt consternaţi. Papa soseşte la Paris pe 31 mai. Nu mai rămân decât douăsprezece zile pentru ca Ah Agça să poată fi găsit sau ca să avem certitudinea că a părăsit teritoriul francez.

Libération, 20 mai:

CĂLĂUL DROGURILOR

„Ayatolahul Sadegh Khalkhali a declarat duminică la Radio Teheran că şi-a reluat sarcina de şef al Serviciului iranian

de Stupefiante... Pe 14 mai, la patru zile după numirea sa, ayatolahul îşi dăduse demisia din funcţia de şef al serviciilor de luptă contra stupefiantelor pe considerentul că puterile sale juridice erau limitate. Preşedintele iranian, Dl. Abolhassan Bani Sadr, i-a cerut vinerea trecută să-şi reconsidere poziţia. Ayatolahul Khalkhali a indicat ca prim mare succes al său capturarea de către funcţionarii lui a 900 de kilograme de opiu şi arestarea traficanţilor.“

Marţi 20 mai, ora 8:00

Roissy

Attali se îmbarcă pentru New York. FBI caută să identifice victimele şi criminalii, filmaţi în direct pe mai bine de trei sute de casete video. Cele înregistrate la Teheran au fost clasate ,,se- cret-apărare“, dar Attali are liber acces la toate celelalte şi un agent al FBI îl va ajuta să le trieze.

Daquin pleacă pentru două zile la Istanbul. Prima întâlnire cu poliţia turcă, amânată mult timp din cauza divergenţelor de păreri dintre Franţa şi Turcia privind asasinarea lui Sener. Dar devenind, în sfârşit, posibilă după ce, la 14 mai, guvernul francez a recunoscut oficial responsabilitatea teroriştilor armeni. Două zile pentru a duce poliţiei turce toate informaţiile suplimentare pe care le-ar fi dorit privind filiera turcească. Şi pentru a obţine, în schimb, tot ce se poate asupra lui Aii Agşa.

Romero îl conduce la Roissy.

- Fă ce crezi, Romero, descurcă-te. Când mă întorc, vreau ca turcii să ni-1 fi livrat pe Agga. Kashguri a fost lăsat să fugă. Unu, nu doi.

La Brigada de Stupefiante, alături de Romero se află vreo zece inspectori. Obligaţia să obţină rezultate, carte albă privind metodele.

Grangurii de la Vizite Oficiale şi de la Ministerul de Interne studiază din nou toate dispozitivele de securitate prevăzute pentru vizita Papei.

Miercuri 21 mai, ora 22:00
Roissy

Neras, mort de oboseală, cu hainele boţite, Romero vine să-l întâmpine pe Daquin. Aeroportul e aproape pustiu. Daquin aruncă o privire critică la ţinuta lui Romero, dar e mai bine dispus decât la plecare.

- A fost bine la Istanbul?
- Frumos, un oraş frumos. (Un gând bun pentru soţia directorului de la Institutul de Studii Anatoliene, micul hotel de lemn de la picioarele catedralei Sfânta Sofia, pescăruşii în clopotniţe, masa întunecată a bisericii pe cerul limpede, tonalităţile radiofonice ale muezinilor.) M-am întâlnit cu poliţiştii care-1 cunoşteau pe Agţa. După ei, Agga e destul de pornit ca să-şi fi făcut efectiv planul de a-1 asasina pe Papa şi destul de lucid ca să-şi atingă scopul. Dimpotrivă, dacă e să ne luăm după sticleţii turci, e un trăgător nepriceput, ceea ce şi explică faptul că trage întotdeauna de aproape. Asta ne mai lasă o şansă. După evadarea sa din noiembrie trecut, s-a instalat în Germania. Ei cred că e şi acum acolo. în rest, nici o pistă. Şi pe-aici?
- Am reluat toate interogatoriile. N-am închis ochii de ieri dimineaţă. Rezultate: miercuri 5 martie, ziua în care a fost fotografiat, Agşa sosea la Paris, venind, se pare, din Germania. Apoi a dispărut fără urmă. Turcii nu cred că locuieşte la Paris. Un amănunt, poate interesant: nu ştie boabă de franceză. I-am identificat pe cei doi bărbaţi care-au lipit afişe pe lângă cafeneaua Gymnase, în legătură cu asasinarea lui Osman Celik, şi-au scuipat tot. Agşa este asasinul lui Celik. Se afla aici ca diversiune şi ca să-şi acopere fuga. Nici măcar n-a mai avut nevoie. In aceeaşi seară a şi plecat cu o maşină, însoţit de numitul Celebi, micul traficant al cărui corp l-am identificat la Rouen. Deciziile ca Sener şi Celik să fie asasinaţi au fost luate de şeful filierei din Franţa, pe care nici un turc nu l-a întâlnit niciodată. Numai el putea să ia legătura cu Ag$a. El îşi transmitea ordinele prin corespondenţă către doi turci care ţineau prăvălii, post-restant, scris în turceşte. Când ăştia doi aveau ceva de spus sau de întrebat, se ajungea la el prin Moreira şi Kutluer.

- Bine protejat.
- Aşa s-ar părea. Turcii nu ştiau că Celebi a fost executat şi nu pot înţelege de ce. Da. Asta-i tot ce-am reuşit să scoatem în două zile de interogatorii neîntrerupte. Nu sunt nişte îngeraşi. Suntem noi obosiţi, dar nici ei n-o duc mai bine.
- După puţinul pe care-am reuşit să-l văd la ei acasă, trebuie să fi câştigat efectiv o anume rezistenţă la interogatorii în forţă, chestie de obişnuinţă. Ce crezi, ar mai fi ceva de scos de la ei?
- După părerea mea, nu.

Joi 22 mai, ora 8:00

Passage du Désir

Attali, sosit primul, şi-a procurat cu dificultate un televizor, un magnetoscop, a pregătit caseta. Şi i-a aşteptat. încordat, obosit, încă puţin năucit de ceea ce văzuse timp de două zile. Rome- ro, Lavorel, apoi Daquin intră, se instalează în jurul mesei.

Attali deschide televizorul, pune caseta.

Fata este acolo, copilăroasă, dar de pe acum blazată, şezând în pielea goală pe marginea patului, un pat mare, alb, din mijlocul camerei, toată în oglinzi. într-un colţ, un fotoliu Louis XV, în fund, un frigider nu mai înalt decât o masă. Pe frigider, pahare, cupe, diverse. Ea îşi leagănă încetişor picioarele îngânând o melodie. Bărbatul intră. Este şi el în pielea goală. Ea îl priveşte cu atenţie, îl cercetează. în jur de patruzeci şi cinci de ani, ceafă de taur, gras, cu fundul mic şi picioare slăbănoage, început de chelie, dar pieptul păros, o adevărată blană roşcată. Ea îi surâde şi face un gest spre el. El, cu o mină pofticioasă, păşeşte ca halucinat, lunecând, se îndreaptă spre frigider, îl deschide, îşi toarnă o porţie generoasă de whisky, „Vrei şi tu, păpuşă?“ şi înalţă paharul spre ea. Gestul este prea larg, câteva picături din pahar se revarsă pe mocheta albă, groasă. Ea face din cap semn că nu, fără să rostească nici un cuvânt, mereu surâzătoare. El bea, lasă paharul să cadă pe mochetă, se apropie de ea, se aruncă pe pat râzând.

Ea îl răstoarnă pe burtă, i se aşează pe şale, e neverosimil de fragilă pe lângă el. începe să-l maseze, mieunând dulce ca să

imprime un ritm mişcărilor. El se lasă masat, grohăie de plăcere, o încurajează: „Mângâie-l pe tăticu'." Ea se întinde pe spatele lui, îl muşcă de gât, de urechi. Corpul lui se mişcă încet, bărbatul scoate nişte sunete abia auzite, se agaţă cu degetele de mochetă. Ea îl întoarce pe spate. Arată mulţumit. Ea îi masează cu gingăşie sexul. Bărbatul se ridică în coate. Priveşte trupul micuţ al fetei care abia reuşeşte să-şi menţină echilibrul, se întoarce spre oglinzi zâmbind într-acolo. Toarce ca un motan. Ea este absorbită cu totul în ceea ce are de făcut, acum în linişte. O face cu seriozitate. Faţa ei e mai atentă, zâmbetul puţin încremenit; pândeşte din ochi reacţiile celuilalt.

Dintr-o dată, bărbatul se simte cercetat. Pare să se trezească dintr-un somn lung, dar ochii lui sunt sticloşi. Fata îşi urcă încetişor mâinile spre sânii bărbatului şi începe să-i ciupească delicat, cu blândeţe. Gemetele de plăcere de până acum se preschimbă într-un vaier prelung. El se ridică, ea cade pe pat. E cuprins de frică, a intrat în panică. Ochii dilataţi. Urlă: „O să mă ucidă!" Cu mâinile la ochi, se chirceşte, apoi începe să arunce cu picioarele în direcţia fetei. Ea întreabă: *„It's a game?"* încă mai surâde, dar pare puţin neliniştită. Se fereşte de lovituri şi încearcă să-l liniştească, să-l culce, mângâindu-1 pe umeri, pe piept, *„Remember, I am your baby*". Dar el răcneşte din nou: „Să nu creşti, să nu creşti!" Apoi o apucă de gât, o zgâlţâie, o răstoarnă pe pat, şi strânge, strânge. „N-o să-mi vii tu de hac." Ea se zbate puţin, nu mult, este strivită sub greutatea lui. Nu mai poate să strige. Un minut, două, şi nu se mai mişcă deloc...

Banda s-a terminat.

- Deci e Bertrand. (Romero şi Daquin se uită unul la altul.)
- Porcul ăsta nenorocit s-a drogat rău de tot şi-a luat-o razna.
- Eu îl văd mai curând pe Kashguri.
- Probabil că se află într-un colţ, îndopat cu heroină, hol- bându-se. Apoi, amândoi s-au trezit. Au luat cadavrul, l-au înfăşurat în ce au găsit. Fata era mică de tot. S-au îndepărtat de club Simon prin străduţele din spate, pustii noaptea, ca să arunce corpul cât mai departe posibil, dar fără să traverseze rue du Faubourg-Saint-Martin care e mult mai frecventată. Au urcat în

ultimul imobil, au găsit uşa de la atelierul lui Bostic prost încuiată, au ascuns cadavrul sub teancul de pantaloni şi-au tras uşa în urma lor. Hainele le-au aruncat în altă parte sau le-au dat la Armata Salvării. Şi cum abia ieşiseră de sub beţia drogului, au uitat caseta video. VL trece şi o ia. Cam aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile.

- Oare Bertrand ne-ar putea conduce la Kashguri şi la Aii Agşa?

- Staţi puţin. Asta nu e încă totul. Trebuie să vă spun unde am găsit caseta. Casetele video ale lui Baker au fost împărţite de FBI în trei serii: prima serie, casetele filmate la Teheran, strict secrete, la care n-am avut acces. A doua serie, fondurile comerciale. Am lucrat cu un agent al FBI, care m-a ajutat să triez. Au fost eliminate toate cele cu băieţi fiindcă eu căutam crima asupra unei fete. Am vizionat în mare viteză vreo sută de casete. Nici nu mi-aş fi închipuit că sunt posibile asemenea... O fetiţă cu sexul şi anusul tăiate cu lama în fâşii... Dar să trec peste asta. La capătul vizionării, nimic. Atunci băieţii de la FBI mi-au zis că mai există şi o a treia serie, casetele particulare ale lui Baker, pe care nu le reproducea pentru difuzare comercială şi pe care FBI crede că le folosea ca instrumente de presiune sau de şantaj. In total, vreo douăzeci, în general scene obişnuite, adultere clasice sau amoruri homosexuale.

Daquin râde.

- Fără-ndoială că aici m-aş fi aflat, în această colecţie.

-Aţi fi fost într-o companie selectă. Se pare că este şi o casetă cu soţia unui ministru francez. N-am avut voie s-o văd. In această serie, am găsit caseta Bertrand.

De câteva clipe, aşteptau cu toţii bomba. Se instală o mică pauză, cât aceasta să fie digerată.

-Dacă, în ochii lui Baker, Bertrand prezenta atâta importanţă încât acela considera că merită să aibă în dotare un mijloc de presiune asupra lui, înseamnă că Bertrand ar putea deţine un loc important în filieră.

- Pornind de aici, lucrurile ar fi putut să arate cam aşa: VL trece pe la club Simon, unde are întâlnire cu Kashguri. Studioul este gol. Ea aruncă o privire la caseta rămasă la locul ei şi i-o

duce lui Baker, având cunoştinţă despre micul lui comerţ, dar neştiind cine e Bertrand. Baker cumpără caseta şi pune la cale asasinarea lui VL ca să-l protejeze pe Bertrand.

- Ce mă deranjează în această versiune este partea prea mare de neprevăzut.
- Şi, pentru moment, nici nu suntem prea siguri că Osman Kashguri ar fi fost la club Simon în timpul crimei.
- Nu suntem siguri, dar e mai mult decât probabil să fi fost. El este abonatul. Şi tot el este acela pe care l-au recunoscut thailandezele.
- Dar poate să fi fost şi altfel. VL lucrează de mult timp cu Baker. Ea este aceea care i l-a indicat pe Sobesky drept fraierul ideal şi a rămas în casa lui pentru a-1 supraveghea. Potrivit instrucţiunilor lui Baker, ea îi întinde o cursă lui Bertrand şi-i dă întâlnire la club Simon. Amintiţi-vă: ea îl părăseşte pe Sobes- ky-fiul pentru o întâlnire importantă. Face-n aşa fel încât Bertrand să bage-n el mizeriile alea, ştiind în ce hal va ajunge. Chiar până la crimă, cu atât mai bine. In timp ce Bertrand se ocupă de cadavru, ea fuge la New York cu caseta.
- Şi atunci, Bertrand e acela care pune la cale asasinarea ei de către Kashguri?
- Sau care aranjează să fie asasinată în stil Kashguri. Acesta îl are la mână pe Bertrand pentru că este la curent cu uciderea thailandezei. Acesta e mesajul pe care vrea să i-1 transmită, dân- du-ne alibiul lui pentru seara de 29 februarie. Răspunsul lui Bertrand: îl are la mână pe Kashguri punându-i în cârcă uciderea lui VL.
- Cum integrezi în schema ta dejunul din 14 martie?
- Baker îl convinge pe Kashguri s-o omoare pe VL, când află, datorită telefonului lui Attali, că poliţia se ţine de coada lui.
- De fapt, nu ne-am prea ocupat de Bertrand.
- Ni s-a ordonat să n-o facem.
- Ştiţi bine că nu e un motiv suficient. Eu m-am fixat pe Kashguri. Ar fi trebuit să anchetăm trecutul lui Bertrand. Sunt sigur că l-am fi găsit undeva, între Teheran şi Istanbul, prin anii şaptezeci şi amestecat în traficul CIA. Dacă nu cumva e membm

al propriilor noastre servicii secrete. Dar e deputat, apărat de imunitatea parlamentară. Va fi foarte complicat.

Daquin îi telefonează şefului Stupefiantelor, în timp ce Ro- mero face cafeaua pentru toată lumea.

E trecut de ora 17:00 când Daquin şi echipa lui se prezintă acasă la Bertrand. Ziua s-a consumat cu diverse telefoane. A fost nevoie de serioase demersuri pentru ca Daquin să obţină autorizarea de a-1 interoga imediat pe deputat, înainte de a putea fi inculpat şi arestat. în cele din urmă, a fost luată legătura cu secretara, la biroul lui Bertrand de la Adunarea Naţională. După ce a primit un telefon, în jurul orei 15:00, Bertrand a plecat imediat acasă lăsând vorbă să nu fie deranjat sub nici un motiv.

- Cine i-a dat telefon?
- N-aş şti să vă spun. Un bărbat, cu un accent străin.

Ascensorul. Uşa apartamentului este închisă. Soneria sună. Nimic. Daquin trimite după portăreasă. Ea deschide. îl găsesc pe Bertrand în biroul lui, fără suflare, în fotoliul mare de piele, un glonţ în cap, pistolul pe jos. Ancheta va decide că a fost o sinucidere.

Cine a telefonat sau a pus să fie dat telefonul? Un amic politic? Un poliţai? Anna Beric? Erwin?

Vineri 23 mai, ora 15:00

Passage du Désir

Cu un ochi distrat, poţi citi în *Libération:*

„...Nu fără temei s-ar putea spune că şeicul Khalkhali se achită conştiincios şi strălucit de o sarcină în aparenţă modestă pentru un bărbat hotărât să-i extermine pe duşmanii islamului... Douăzeci de execuţii miefcuri, nouă joi: şeicul nu şi-a dezamăgit admiratorii... Cei treizeci de condamnaţi fuseseră acuzaţi ca făcând parte dintr-o bandă internaţională care vindea droguri pe tot întinsul Iranului şi care avea legături cu contrarevoluţionarii din străinătate.“

*

Greu încercat de călătoria la New York, Attali şi-a cerut câteva zile de odihnă, pe care le petrece la Antony, în familie. Romero şi-a luat şi el o zi liberă. Băieţii de la Vizite Oficiale i-au frecat zdravăn pe cei doi valeţi ai lui Kashguri, dar în zadar. Singur în biroul lui, Daquin studiază fotocopiile după acte şi alte hârtii personale ale lui Bertrand. Fără mare convingere. Sfârşitul unei anchete este întotdeauna amar, dar în cazul de faţă el se simte cu totul demobilizat. Kashguri şi Agça au dispărut, şi pentru moment nu are nici măcar umbra unei piste. Baker a murit, la New York, şi nici nu l-a văzut măcar o singură dată. Bertrand s-a sinucis, sau ,,a fost sinucis“, înainte să-l fi arestat. Frustrare după frustrare.

în uşa biroului apare Romero.

- Aş putea să vă deranjez câteva minute, şefu’?

Daquin face semn că da.

Romero dispare şi revine, poftind-o să intre pe o femeie - o claie de păr roşu, creţ, pielea albă, ochii aurii. Daquin se ridică, fascinat.

- Şefule, v-o prezint pe Yildiz, vrem să ne căsătorim şi vă rog să-mi fiţi martor la căsătorie.

După ce pleacă cei doi, Daquin îşi închide dosarele şi se decide să-şi ia pe loc week-end.

Luni 26 mai, ora 10:00

Passage du Désir

Cei de la Vizite Oficiale au de lucru până peste cap.

-Toate măsurile de securitate au fost revăzute şi întărite. Avem două şanse. Una, că Agça nu vorbeşte franceza şi va fi foarte izolat, cu atât mai mult cu cât i-aţi arestat pe aproape toţi cei care-1 cunoşteau la Paris. Am pus sub supraveghere restul de militanţi ca şi sediile pe care le deţine la Paris extrema dreaptă turcă, dar deocamdată fără rezultat. A doua, că Agça este un prost trăgător. Dacă reuşim să-l ţinem mereu pe Papa departe de contactul cu mulţimea, catastrofa poate fi evitată. Sunt prevăzute deplasări cu elicopterul şi cu automobilul. Toate intrările vor fi

sever controlate: numai cu invitaţie sau cu permis special. Au fost convocaţi douăzeci de mii de cercetaşi voluntari, peste cei trei mii de CRS şi cinci sute de inspectori în civil. Vor fi două momente delicate căci cu greu vom reuşi să-l ţinem pe Papa la distanţă: întâlnirea cu cei din comunitatea poloneză, la Champs-de-Mars, şi vizita la Saint-Denis, unde Papa se întâlneşte cu imigranţii... cunoaşteţi genul.

- Cu atât mai mult cu cât, una peste alta, Agça aduce mai mult a imigrant... şi mai puţin a polonez.

-Pentru Saint-Denis, am informat municipalitatea, care a făcut apel la serviciul de ordine al Partidului Comunist.

- Atunci înseamnă că va fi bine.

- Toate poliţiile din Franţa au primit o fotografie a lui Agça. Dar până acum n-am obţinut nimic. Din partea dumneavoastră?

- Din partea noastră, nimic. Ca să spun drept, de la moartea lui Bertrand, nu mai am nici o idee. Sunt cam demobilizat.

Ün telefon de la şeful Stupefiantelor. A fost informat că Iranul a cerut oficial extrădarea lui Kashguri ca traficant de droguri. Daquin îşi face o cafea şi, adâncit în fotoliul lui, se lasă în voia gândurilor văzându-1 pe Lespinois cum manevrează energic în aceste momente. Cu islamiştii, împotriva Băncii Parillaud. Ca CIA, în Afghanistan, împotriva sovieticilor... Traficul de droguri - o piesă deloc neglijabilă în strategiile confuze. Şi dintr-o dată, îi vine o idee. Se bagă în dosarele lui, găseşte adresa şi telefonul lui Oumourzarov, sună la biroul lui din La Défense. Răspunde secretara. Aşteaptă un timp.

-Oumourzarov la aparat. Ce doriţi de la mine, domnule comisar? (întrucâtva agresiv.)

- Aş dori să vă întâlnesc şi să am o discuţie cu dumneavoastră. Demersul meu nu este câtuşi de puţin oficial şi, ca să fiu sincer, nu mi-am informat superiorii, care în mod sigur nu m-ar fi autorizat să vă abordez.

O lungă tăcere.

-Mâine, la aperitiv, ora 19:00, acasă la mine. Cunoaşteţi adresa.

Marţi 27 mai, ora 19:00
Enghien-les-Bains

Daquin sună. Un declic, poarta neagră, impresionantă se deschide, el intră. Un servitor, pantaloni negri, vestă albă, îi vine în întâmpinare, „Domnul vă aşteaptă în grădină“, şi îl conduce la malul lacului. Acolo, sub un castan, peluză, masă şi fotolii de grădină. Lacul gri-albăstrui printre trunchiurile arborilor. Zid de piatră, apa clipocind. Oumourzarov se ridică să-l primească şi-i strânge mâna. Tipul clasic al omului de afaceri, tânăr şi dinamic. Daquin îşi aminteşte că l-a zărit pe 4 aprilie, în apartamentul lui Kashguri, apoi prin birourile Brigăzii Stupefiante, înainte de a i se fi dat dramul, după intervenţia hotărâtă a Ministerului Apărării.

- încântat să vă cunosc, domnule comisar, în circumstanţe să zicem acceptabile pentru mine. Mi-aţi făcut câteva probleme în ultimul timp, dar încă şi mai multe i-aţi făcut guvernului dumneavoastră. Oare dumneavoastră sunteţi la originea campaniei de presă anglo-saxone care denunţă violarea de către guvernul francez a embargoului asupra armelor cu destinaţia Iran?
- Nu, n-am nimic de-a face cu această campanie. în acest domeniu, guvernul meu face exact ceea ce crede că e mai bine de făcut. Nu v-am ieşit în cale decât atunci când a fost vorba despre Carim şi Bodrum, pe care îi cunoaşteţi bine, ca posibili participanţi la asasinarea lui Sener.
- (Agasat.) Dar poliţia franceză a admis în mod oficial responsabilitatea teroriştilor armeni şi afacerea e închisă. Aşadar, nu cred că aţi venit să-mi vorbiţi despre asta.
- Evident. (O dată cu numele lui Sener, lui Daquin îi apare în faţa ochilor imaginea somptuoasă a lui Yildiz. Joc dublu, spusese Romero. Şi dacă era un joc triplu?) Am venit să vă ofer două informaţii pe care mi-ar face plăcere să le discut cu dumneavoastră. Mai întâi, Iranul a cerat oficial extrădarea lui Kashguri. înţelegeţi ce înseamnă asta?

Apare valetul, aduce o tavă încărcată cu pahare, o gâletuşă cu gheaţă şi un coş plin cu sticle.

- Lasă toate astea aici şi du-te. Ce să vă ofer?

- Votcă cu gheaţă, mulţumesc.
- Aşadar... după părerea dumneavoastră, ce-ar însemna asta?
- Că islamiştii îi elimină definitiv pe pro-occidentali şi pe moderaţi şi că, de acum încolo, cine vrea să facă afaceri în Iran, va trebui să trateze cu ei. Curând, faptul de a fi legat de Parillaud sau de Banca Ciprului şi a Orientului va deveni un handicap.

Oumourzarov toarnă în pahare. încep să bea în tăcere.

- Si cea de a doua informaţie?

9 ’

- Kashguri s-a folosit de serviciile unui extremist turc, care şi-a omorât doi compatrioţi, aici, în Franţa, şi despre care eu cred că l-a executat şi pe Sener. Se numeşte Aii Agpa. (Oumourzarov nu reacţionează în nici un fel.) Credem că acest Aii Ag$a intenţionează să-l ucidă pe Papa, în timpul vizitei acestuia la Paris.

Surprins, Oumourzarov îşi lasă paharul jos.

- Vorbiţi serios?
- Mă tem că da.

Şi Daquin îi relatează pe scurt despre scrisoarea din *Milliyet* şi despre recenta lui vizită la poliţia turcă.

- Vă înţeleg că e greu de crezut. Dar veţi fi de acord cu mine că dacă s-ar întâmpla, ar fi o lovitură serioasă pentru anumite interese ale turcilor în Franţa. Ca să nu mai ocolesc, iată două motive importante pentru care riscaţi să vă găsiţi la un moment dat în situaţia de ţap ispăşitor.
- Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule comisar, nu m-am plictisit nici o clipă în compania dumneavoastră. In afara interesului asiduu pe care-1 purtaţi turcilor rezidenţi în Franţa, spuneţi-mi acum, ce v-a adus la mine?
- Nici nu ştiţi cât adevăr ascund cuvintele dumneavoastră. (Sentimentul irepresibil al unei absenţe.) întrebarea mea este foarte simplă. în discuţiile pe care le veţi fi avut cu Kashguri, vă amintiţi de un element oarecare, aparent anodin, care m-ar putea ajuta să-i regăsesc pe Kashguri sau Agşa? O aluzie, o glumă, indiferent ce?

O lungă tăcere. Cei doi bărbaţi sorb cu înghiţituri mici din paharele lor, contemplând lacul luminos, fără nici o undă. O foarte frumoasă seară de primăvară.

- Kashguri nu mi-a vorbit niciodată de Agça. Pentru bunul motiv că nu-l cunoştea. O singură persoană mi-a vorbit de Agça şi ăsta e Bertrand.

Oumourzarov îl lasă pe Daquin să înghită ce-a auzit şi apoi reia:

- Eram chiar aici, el şedea pe locul dumneavoastră. Mi-a vorbit despre Agça ca despre un bizar iluminat. (Cu un ton detaşat.) Si mi-a spus că aici, în Franţa, singurele sale cunoştinţe erau integriştii catolici. Eu sunt un laic convins şi asta m-a făcut să râd. Dar poate că are vreo legătură cu ce mi-aţi spus despre asasinarea Papei. (O pauză.) Nu vreţi să rămâneţi cu noi la masă, domnule comisar? Soţia mea ar fi încântată să vă cunoască.

Miercuri 28 mai, ora 9:00

Passage du Désir

Daquin le trezeşte celor de la Vizite Oficiale mai curând scepticism decât entuziasm.

- Să căutăm la catolicii integrişti? Ce surse aveţi?
- N-am surse citabile.
- Iar noi n-avem dosare despre integrişti. Şi ce-ar avea de-a face un naţionalist turc, un islamist, cu integriştii catolici?
- Habar n-am, nu e domeniul meu cultural. Faceţi cum credeţi.

Certitudinea că nu vor face nimic.

Soleiman se află în incinta Brigăzii Teritoriale. Se pune punct final afacerii cu mitralierea Asociaţiei Muncitorilor Iluminişti, considerată acum o provocare a extremei drepte turceşti. Un birou la etajul al doilea, un inspector în spatele unei maşini de scris, depoziţia. în ziua de, la ora de, el se afla la sediul Comitetului, înconjurat de numeroşi martori. Semnătura. Soleiman iese. în faţa porţii, un poliţist tânăr, în civil, îl priveşte cu interes.

- Domnul Keyder?
- Da, eu sunt.
- Domnul comisar Daquin ar dori să vă cunoască şi vă roagă să treceţi pe la biroul Iui.

Emoţie, călduri, frică. Oare mă aşteptam la asta?

-Vă urmez.

Etajul al treilea. Recunoaşte uşa cu geam. Ca şi când ar fi fost ieri. îşi trece mâna peste buza de sus. Ca să-şi simtă mustaţa, pe care a lăsat-o să crească pentru a-şi regăsi încrederea în sine. Tânărul poliţist pleacă. Aşezat în spatele biroului său, Daquin îl priveşte cum intră. Nu mai este al meu. Bluzonul este al meu. Dar mustaţa e a lui.

Soleiman se aşează. Daquin scoate un dosar dintr-un sertar al biroului şi-l împinge spre el. Iată dosarul original al poliţiei turce care te priveşte. Dacă într-o zi vei dori să te întorci acasă, o s-o poţi face aproape în siguranţă.

Lui Soleiman nu-i vine să creadă. Pune mâna pe dosar.

- Cum ai reuşit?
- Asta-i treaba mea.

Soleiman deschide dosarul, îl răsfoieşte. I se pune un fel de ceaţă pe ochi.

- Nu există fotografii. Nu mi le-am luat eu ca amintire, n-au existat niciodată.

Soleiman nu e în stare să articuleze un cuvânt. Se ridică, ia dosarul, îl vâră sub bluzon şi pleacă aproape alergând.

Miercuri 28 mai, ora 12:00

Parohia Saint-Bernard

Conferinţă de presă. Comitetul anunţă oficial succesul acţiunii sale şi începerea legalizării situaţiei muncitorilor din Sentier. Sunt reprezentate confederaţiile sindicale, în prezenţa unei mulţimi de gazetari din presa scrisă, de la radio şi televiziune. Soleiman prezidează la tribună. Este eroul zilei. Dosarul, între bluzon şi cămaşă, îi dă un sentiment de libertate.

Extraordinar. Patru luni care mi-au schimbat viaţa. Aici nu mă cunoaşte rumeni. Pentru ei nu sunt decât un militant. O maşină care gândeşte şi vorbeşte, asta-i tot. Va rămâne amintirea zonei Sentier ca a unui pântece cald, atmosfera străzilor, cafenelele, atelierele. Şi amintirea lui Daquin. Mâna lui Daquin. Privirea lui.

Miercuri 28 mai, ora 15:00
Passage du Désir

Daquin la telefon. îşi caută interlocutori care să-i cunoască pe integriştii francezi şi care să fie în stare să-i vorbească despre aceştia astfel încât să-i poată înţelege. în sfârşit, dă peste iezuiţi. Stabileşte o întâlnire pentru a doua zi dimineaţă cu un responsabil al Ordinului, care este şi purtătorul de cuvânt al Episcopatului francez.

Joi 29 mai, ora 12:00
Passage du Désir

Daquin a sunat adunarea trupelor sale. In absenţa lui Lavo- rel, trupa se rezumă la Romero şi Attali, ceva mai odihniţi, dar cam fără nerv. Daquin le vorbeşte despre pista integriştilor catolici, fără să-şi dea sursa. Scepticism politicos. Le face un rezumat al diferitelor curente integriste, cel puţin ce-a înţeles el însuşi chiar în această dimineaţă. îşi iau notiţe conştiincios, fără entuziasm. Apoi le arată o hartă a Franţei pe care a localizat implantările integriste, cu diferite culori pentru diferitele nuanţe doctrinare. Roz, pentru cei mai apropiaţi de doctrina oficială, roşu-închis pentru cei mai ostili Vaticanului.

- Aşadar, suntem doar noi trei. Ideea mea nu-i interesează pe cei de la alte brigăzi de poliţie. De altfel, nici pe voi, dar sunt superiorul vostru ierarhic. Nu avem timp să desfăşurăm decât o singură operaţiune. Unde ne ducem?

Attali s-a aplecat deasupra hărţii, brusc interesat.

- La Rouen, evident.
- De acord, la Rouen. Părintele Juan Roth Gómez e sufletul unei parohii integriste. A fost hirotonisit preot de către monseniorul Lefebvre, dar a părăsit Econe fiindcă i s-a părut prea moderată comunitatea. E apropiat de grupul numit „Sede Vacan- tistes“, care-1 consideră eretic pe Papa, după Vatican II. Este spaniol. A călătorit mult în Europa şi recent a stat mai mult în Germania, de unde e originar tatăl lui. Pe drumul spre Rouen, cadavrele lui Celebi şi VL. Rouen, nu departe de Paris. Dacă

Agça se află undeva, atunci acolo se află. Şi Papa soseşte mâine la Paris. Romero, dă-i un telefon amicului tău, Petitjean. Vom trece în după-amiaza asta să-i dăm bună ziua. între timp, eu îl sun pe şefu'. Şi pe urmă vă iau să înfulecăm ceva în goana mare ca să ridicăm moralul trupelor.

Joi 29 mai, ora 17:15

Rouen

Daquin şi echipa lui, într-o maşină de poliţie fără însemne, sosesc în faţa unei căsuţe cu aspect modest, o stradă foarte liniştită, pustie. Petitjean a făcut tot ce a putut ca să le furnizeze câteva informaţii, dar de fapt nimeni nu ştie nimic despre casa asta şi ocupanţii ei, un preot şi bătrâna lui menajeră. E adevărat, predici foarte înflăcărate, duminicile, la biserica din apropiere. Se pare că anumiţi credincioşi vin în fiecare săptămână de la Paris să le asculte. Dar preotul duce o viaţă fără evenimente, toţi comercianţii din zonă îl consideră a fi o persoană foarte onorabilă.

- N-avem de ales. Mergem orbeşte. Attali, ai un sfert de oră ca să descoperi ieşirile din spate şi un loc de unde să le poţi supraveghea. într-un sfert de oră, intrăm. Dacă în zece minute nu mişcă nimic, vii înăuntru după noi.

Romero coboară din maşină să aprindă o ţigară.

Daquin sună. O bătrână, puţin cam grasă, care se mişcă greu, bluză neagră şi pantofi de casă, vine să deschidă.

-Doamnă, suntem de la poliţie şi-am dori să vorbim cu părintele Roth Gomez.

- Poftiţi, domnilor, lucrează în sufragerie, îşi pregăteşte predica.

îi conduce spre sufragerie. Daquin îi face semn lui Romero să dea o raită prin casă.

Sufrageria mică dă spre o grădină, din care nu se vede decât o parte, ierburi sălbatice şi trei meri. Un mobilier greoi, gen Henri II Galeries Barbés. Pe masa mare, un teanc de cărţi, două topuri de hârtie şi vreo zece pixuri de culori diferite. La intrarea lor, un bărbat se ridică. înalt, solid, tânăr, o coamă de păr negru, tenul

foarte alb. Şi o privire... halucinată, îşi spune Daquin, Poartă o sutană uzată.

Bătrâna face prezentările.

- Părinte, sunt poliţişti care vor să vă vorbească.

-Luaţi loc, domnilor. Cu ce vă pot fi de folos? (Accent spaniol.)

- îl cunoaşteţi pe Aii Agqa?

- Desigur. (îşi încrucişează mâinile.) E mai mult decât un prieten. Să zicem un frate spiritual.

- E aici?

- Nu, nu în acest moment. A plecat pentru câteva zile. Dar a fost aici până marţea trecută. De ce mă întrebaţi? I s-a întâmplat vreo nenorocire?

în acest moment apare Romero, care-i face semn lui Daquin că nu mai e nimeni în casă.

- Din câte ştim noi, nu. V-a vorbit despre dorinţa lui de a-1 ucide pe Papa?

- Ei bine, domnilor, noi nu mai avem Papă. Şi asta-i nenorocirea noastră.

- Să nu ne jucăm cu vorbele, mă refer la Ioan-Paul al II-lea.

- Cel pe care-1 numiţi Ioan-Paul al II-lea este un eretic, un agent secret în solda comuniştilor. N-ar fi mare nenorocire dacă cineva l-ar ucide. După aşa-zisul conciliu Vatican II, comuniştii s-au infiltrat într-o bună parte a Bisericii catolice. Din fericire.^

Attali intră în sufragerie şi se apleacă spre Daquin: maşina Renault 5 a lui Kashguri e parcată în grădină.

- ...mai sunt câţiva care au rămas depozitarii adevăratei credinţe, Biserica de altădată va reînvia, o să vedeţi. Eu însumi sunt la dispoziţia Domnului. Voi face ceea ce El îmi va porunci pentru a restabili adevărata Biserică.

- Bineînţeles, părinte. Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin. Şi-l cunoaşteţi cumva şi pe Osman Kashguri, un prieten al lui Agqa?

-Nu-i ştiu numele. Dar acum vreo lună, a venit cineva, trimis de un prieten al lui Aii. Din nefericire, acest bărbat era stăpânit de diavol.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- L-am îngropat în grădină.

- Cum adică?
- Foarte bine. Unde-aţi fi vrut să-l înmormântez? în orice caz, nu în pământ sfânt.
- Evident. Dar, în sfârşit, dacă l-aţi înmormântat, înseamnă că e mort. Cum a murit?
- Dumnezeu s-a milostivit de el.
- Părinte, nu mă îndoiesc de mila divină, dar aţi putea să fiţi puţin mai explicit?
- După ce a stat de vorbă cu Aii, bărbatul ăsta mi-a cerut să-l adăpostesc în casa mea. Am văzut de îndată că răul era în el. Şi mi-a fost teamă să nu aibă o influenţă proastă asupra lui Aii, care este un pur. Dar Biserica este un refugiu. Un slujitor al Domnului nu poate să nu întindă mâna când un păcătos i-o cere. I-am dat camera de lângă dormitorul meu. La început, totul a mers cum trebuie. Şi apoi, iată-l că intră în transă. Năduşeli, tremurături. Se vedea pe el că suferă mult. Era prima dată că vedeam de aproape pe cineva stăpânit de diavol. L-am imobilizat, l-am legat de pat, am adus apă sfinţită şi l-am sfinţit cu ea de mai multe ori pe zi. La un moment dat, a început să urle. împreună cu Aii i-am pus căluş la gură. Nu doream să ştie vecinii că în casa mea se află un posedat. într-o dimineaţă, când am intrat la el pentru prima binecuvântare, l-am găsit mort. Am mulţumit Domnului că l-a eliberat de chinuri. Aii m-a ajutat şi l-am îngropat în grădină.
- Agşa ştia că e legat de pat?
- Bineînţeles. Adesea îi făcea conversaţie ca să stea liniştit.
- Agşa nu v-a spus că era toxicoman şi nu v-aţi gândit să chemaţi un medic?
- Tămăduitorul suferinţei trupeşti e neputincios când sufletul e bolnav. Iar sufletul lui era foarte bolnav. Drogul este un rău absolut. Credeţi-mă, dacă rugăciunile şi binecuvântările mele nu l-au putut salva - eu, cu sufletul meu curat - înseamnă că nu era nimic de făcut.
- Când a fost eliberat de suferinţele lui?
- Duminica trecută, exact înainte de slujbă. Şi l-am înmormântat înainte de vecernie.
- Ne puteţi arăta locul unde l-aţi înmormântat?

-De ce? L-am înmormântat după cum se cuvine, şi-am îndeplinit tot ritualul. în rest, mila lui Dumnezeu.

- Nu mă îndoiesc. Dar trebuie să-l identificăm, fiindcă dumneavoastră nu-i ştiţi numele. Să-i anunţăm familia. Poate că şi ei doresc să se roage pentru el.

- Aveţi dreptate. Urmaţi-mă.

în picioare, sub un măr, Daquin contemplă îndelung cadavrul lui Kashguri, întins pe iarbă. îmbrăcat într-o ciudată cămaşă de noapte albă, foarte largă, închisă la gât şi la manşete şi care-i ajunge până la genunchi. Fără îndoială că era a menajerei. Fusese înfăşurat într-un cearşaf alb şi îngropat sub un strat subţire de pământ, de vreo cincisprezece centimetri, sub un măr înflorit. Slăbit teribil, ca şi mumificat, cu părul lung, cearcăne negre pe sub ochi, cu pielea însemnată de nişte dâre verzi. Suferinţă. Un vagabond drogat, în plină criză din lipsa drogului. Numai mâinile nu i s-au schimbat aproape deloc. încrucişate pe piept, lungi, subţiri, inspiră şi acum forţă, ca şi în ziua aceea, la birou. Daquin şi le înfundă pe ale sale în adâncul buzunarelor. Se simte un om viu. Un sentiment feroce.

Lângă el, Romero îşi aprinde o ţigară mică, toscană.

- E prima dată când îl văd.

- Nu mai seamănă chiar atât de bine cu cel care a fost când l-am cunoscut. Un bărbat fmmos, mai curând impresionant. Trebuie s-o anunţ pe Anna de moartea lui. Poate că ar dori să-i facă o înmormântare, să zicem, normală. Romero, cheamă poliţia din Rouen, s-o termine cât mai repede cu preotul ăsta nebun. Mă simt foarte rău aici.

Vineri 30 mai, ora 17:00

Champs-Elysées

Mulţimea se înghesuie de-a lungul bulevardului ca să-l poată zări pe Sfântul Părinte. Mulţimea... în fine, nu chiar mulţime. Două sau trei rânduri de curioşi, de fiecare parte, pe toată lungimea bulevardului, în spatele barierelor de protecţie. Maşini ale poliţiei fără însemne urcă şi coboară fără încetare pe carosabil,

pe largile trotuare unde staţionarea şi circulaţia au fost interzise. Un CRS la fiecare douăzeci de metri, îndreptat spre mulţime. Cercetaşi peste tot. Dispozitivul de securitate este instalat.

Aşteptare. Un elicopter aterizează în Place de l'Etoile. Papa coboară din el. O oră şi jumătate de întârziere. După consemnul celor de la Vizite Oficiale. Urcă într-o maşină deschisă, care porneşte în jos, pe bulevard, e în picioare, salută mulţimea. Urale, oamenii se închină. în acelaşi moment, pe înălţimea de la Rond-Point, o maşină a poliţiei frânează brusc. Din ea coboară doi inspectori cu arma în mână. Ei văzuseră un bărbat, aşezat pe tui transformator electric, cum se ridică de acolo şi se urcă într-un copac, cu o sacoşă de sport pe umăr. Fluierături, poliţişti în civil şi cercetaşi se strâng din toate părţile. Bărbatul coboară iute din copac. Un inspector trage în aer. îi răspund alte două focuri. Busculadă. Doi cercetaşi şi un gură-cască sunt uşor răniţi. Bărbatul a dispărut în mulţime. în copac a rămas agăţată sacoşa, ^ţinând un vechi MP 44 nemţesc. Mai târziu vor fi identificate .prentele lui Aii Agşa. Şansa de a-1 ucide pe Papa cu acest tip de armă, şi de la această distanţă, era minimă, vor spune specialiştii. Alertat de neaşteptata înfruntare, un reporter de la AFP culege informaţii de la câţiva inspectori. Un trăgător izolat a fost neutralizat.

Ştire AFP; Un terorist a încercat să tragă asupra Papei.

Stupoare şi agitaţie prin redacţii. Serviciul de presă al Prefecturii de poliţie este copleşit de telefoane. Dezminţire categorică. E vorba de o regretabilă neînţelegere. Am arestat un „trăgător", adică un hoţ de buzunare şi nu un terorist. Focuri de armă pentru un hoţ de buzunare? Presa pune incidentul pe seama nervozităţii serviciului de ordine.

Situaţia muncitorilor clandestini din Sentier a fost rezolvată în totalitate. Dar actele au fost eliberate rând pe rând, la început doar câte puţine. Apoi, când legalizarea intrase într-un flux normal, a avut loc în Turcia lovitura de stat militară. Si ei toti erau obsedaţi

de violenţa represiunii din ţara lor. La sfârşit, n-am organizat nici o sărbătoare ca să ne bucurăm de victoria noastră. E singurul regret pe care-1 păstrez din acea primăvară a anului 1980.

Aii Agga n-a reuşit să-l omoare pe Papa, pe 13 mai 1981, la Roma. Nici preotul iluminat, care l-a atacat cu baioneta, pe 12 mai 1982, la Fatima.

Daquin nu l-a revăzut niciodată pe Soleiman.

Anna Beric şi Pierre Meillant trăiesc în Bahamas, unde se plictisesc.

Regiunea Cornului de Aur (Afghanistan, Pakistan, Iran) este de acum înainte la originea unui procent de şaptezeci la sută din heroina consumată în Europa şi a unui procent de douăzeci la sută din cea destinată pieţei nord-americane. Ea concurează serios Triunghiul de Aur (Birmania, Thailanda).

Cuprins

Prolog.....*7*
Luni 3 martie..... .....— 9
Marţi 4 martie..... 17
Miercuri 5 martie.....24
Joi 6 martie.....30
Vineri 7 martie.....39
Sâmbătă 8 martie.....51
Duminică 9 martie..... 57
Luni 10 martie..... 61
Marţi 11 martie.....73
Miercuri 12 martie.....79
Joi 13 martie.....90
Vineri 14 martie.....102
Sâmbătă 15 martie.....112
Duminică 16 martie.....127
Luni 17 martie.....138
Marţi 18 martie.....151
Miercuri 19 martie..... 160
Joi 20 martie..... 169
Vineri 21 martie..... 179
Sâmbătă 22 martie.....185
Luni 24 martie.....196
Marţi 25 martie..... 205
Miercuri 26 martie.....212

Joi 27 martie.....220
Vineri 28 martie.....233
Sâmbătă 29 martie.....239
Duminică 30 martie.....243
Luni 31 martie..... 247
Marţi 1 aprilie.....256
Miercuri 2 aprilie.....266
Vineri 4 aprilie.....268
Epilog..... 278

H

Apariţii recente în colecţia ORA H:
Ed McBain SĂRUTUL MORŢII **Traducere din limba engleză de** CONSTANTIN DUMITRU PALCUS
Rodica Ojog-Braşoveanu POVESTE IMORALĂ

în curând, în colecţia ORAH:
Ed McBain ŞI BUNI, ŞI RĂI
Traducere din limba engleză de GABRIEL STOLA.N
Rodica Ojog-Braşoveanu ÎNTÎLNIRE LA ELYSEE
Rodica Ojog-Braşoveanu
CIANURĂ PENTRU'UN SURÎS *
BUNĂ SEARA, MELANIA!

Rodica Ojog-Brasoveanu
CIANURĂ PENTRU UN SURÎS
*
BUNĂ SEARA, MELANIA!
Cine este Melania?
O doamnă văduvă, micuţă şi delicată ca un porţelan de Sèvres. A împlinit şaizeci şi doi de ani şi opt luni, trăieşte într-un univers aparte şi practică o politeţe, de pe vremea Malakoffului. Ea însăşi pare o panseluţă presată cândva, într-un album.
Cine este în realitate Melania?
Coşmarul maiorului Cristescu pe care un destin sarcastic îl va sili, vreme de zece ani, să-i ţină piept în confruntări dintre cele mai bizare. Sub pălăria de personaj vetust a Melaniei, cu graţii şi sfiiciuni de fetiţă, se ascund o minte şi apetituri de gangster.
Cianură pentru un surîs marchează prima lor întâlnire. Miza conflictului o constituie două pânze ameţitor semnate - Rembrandt şi Goya. Şase personaje se angajează într-o cursă care se declanşează de la sine; o cursă frenetică, nemiloasă, sinistră. Oamenii mor unul după altul, cadavrele lor dispar. Dispar şi tablourile. O mână diabolică manevrează din umbră. Cine?
...Cursa continuă şi mai îndârjit. O competiţie contra cronometru între maior şi Melania, devotat escortată de un grup de gangsteri. La aceeaşi mizã, s-a adăugat o ţintă: trecerea frauduloasă a tablourilor peste graniţă.
Pitorescul personajelor, umorul, „neaşteptatul" prezent în fiecare pagină, duiosul şi cinismul, glonţul şi aroma de levănţică a aducerii aminte (enumerate într-un inventar sumar) asigură lectura romanului cu deliciu şi răsuflarea tăiată.
Rodica Ojog-Braşoveanu
ÎNTÎLNIRE LA ELYSÉE
...Portrete sepia în rame ovale. Autorul e Mandy, celebrul fotograf al începutului de secol. Corsete, pălării florentine - arteziene de panglici şi flori - mustăţi apretate, lavaliere prospere, graţie şi opulenţă. ...Personalităţi, nume rămase în manualele de istorie, pe piedestale de statuie sau doar în anecdotica epocii, anonimi... Desprinşi din rame, se întorc din lumea umbrelor, reiterând pentru cititor amarnicele zile ale iernii anului 1917.
Clişeu romantic, construit parcă anume, startul romanului l-a constituit găsirea unui vechi jurnal de zi, în podul unei vechi case de pe Strada Frumoasă, un jurnal tulburător în care autoarea, o distinsă doamnă a timpului şi totodată martor ocular avizat, realizează o cronică unică a Capitalei aflate sub ocupaţie germană. Romanul va împrumuta din acele pagini fiorii adevărului trăit, constant prezent în

consemnarea marelui eveniment sau a amănuntului diurn, în evoluţia eroilor ce păşeau pe Calea Victoriei acelor călătorite vremi. *Întîlnire la Elysée*? O poveste frumoasă, uneori tristă, mereu palpitantă, cu personaje pitoreşti, lesne de îndrăgit, un clarobscur de patimi ucigătoare topite în volbură de dantele şi simţiri delicat pastelate. ...Toate sub semnul autenticului şi, încă o ispită pentru cititor, sub semnătura inconfundabilă a Rodicăi Ojog-Braşoveanu.

Apariţii recente în colecţia INCOGNITA:
Patrice Van Eersel IZVORUL NEGRU Revelaţii la porţile morţii Traducere din limba franceză de SIMONA LUPU
Alexandra Moşneaga VINDECAREA PSI şi tehnica deschiderii celui de-al treilea ochi
Jean-Michel Grandsire CONTACTE CU LUMEA DE DINCOLO Traducere din limba franceză de ANA BARBU

M în curând, în colecţia INCOGNITA:

Călătorii Atemporali FIINŢĂ, ÎNGERI, MARTORI Cronica unui contact interdimensional Traducere din limba franceză de DAN CHIABURU
Jacques Mandorla
DEZVOLTAŢI-VĂ PUTERILE PARANORMALE Traducere din limba franceză de LIVIU RADU
Dan Costian
ÎN LUMINA BIBLIEI
Biblia şi India

M

Jacques Mandorla
DEZVOLTAŢI-VĂ PUTERILE PARANORMALE
9
Traducere din limba franceză de LIVIU RADU
Anumite persoane par să aibă puteri miraculoase: după tehnica practicată, se numesc ghicitori, magi, radiestezişti, hipnotizatori... Dar ce au ele mai mult decât avem noi: o putere secretă, un dar al cerului, un adevărat al şaselea simţ sau un truc abil de magician? Nimic din toate acestea! Ştiaţi că şi dumneavoastră posedaţi una sau mai multe din aceste puteri?
Cartea *Dezvoltaţi-vă puterile paranormale* vă va permite să detectaţi, să măsuraţi şi să dezvoltaţi uşor toate aceste puteri adormite în interiorul corpului dumneavoastră:

- **descântecul (o metodă eficace împotriva vrăjitoriei);**
- **hipnoza (acţiunea mentală de convingere);**
- **magnetismul (vindecarea prin impunerea mâinilor);**
- **radiestezie (arta magică a pendulului şi a baghetei);**
- **spiritismul (comunicarea cu spiritele morţilor);**
- **telepatia (transmiterea gândului la distanţă);**
- **călătoria extracorporală (dedublarea psihică);**
- **ghicitul (ghicirea trecutului, prezentului şi viitorului).**

Cartea de faţă vă furnizează un rezumat istoric complet, explicaţii ştiinţifice limpezi, diferite metode pentru a ajunge la o stăpânire perfectă a celor opt puteri, împreună cu trei teste de dificultate crescută pentru fiecare din ele, ce vă vor trezi pe nesimţite extraordinarele capacităţi paranormale.

Jacques Mandorla, ziarist şi cercetător în parapsihologic, este autorul a numeroase lucrări despre magnetism, hipnoză şi radiestezie.

Apariţii recente în
colecţia
NAUTILUS:

Philip José Farmer
LUMEA FLUVIULUI - PLANUL MISTERIOS **Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN**
John Kessel
VEŞTI BUNE DIN SPAŢIUL EXTRATERESTRU **Traducere din limba engleză de ADRIANA BĂDESCU**
K.W. Jetter
VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE 2 **Traducere din limba engleză de HORIA POPESCU**
Stephen King, Peter Straub TALISMANUL
Voi. I, II şi III
Traducere din limba engleză de MIHNEA COLUMBEANU
Frank Herbert
DUNE / MÂNTUITORUL DUNEI Traducere din limba engleză de ION DORU BRANA
- reeditare -
W. Gibson şi B. Sterling MACHINA DIFERENŢIALĂ Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

Unul
acesta
editura
NE/MIRd
reeditează
celebra
serie
ci.rsRjiijesxärr

Formatul noii serii va fi 17 x 24 cm. Volumele vor fi grupate astfel:

1. DUNE ▼ MÂNTUITORUL DUNEI
2. COPIII DUNEI ▼ ÎMPÂRfiTUL ZEU fiL DUNEI
3. ERETICII DUNEI T CfîNONICfiTUL DUNEI

Dacă doreşti să primeşti întreaga serie DUNE pe măsura publicării celor 3 volume, completează talonul şi trimite-l pe adresa: Clubul Cărţii C.P. 26 - 38

Talonul îţi asigură garanţia primirii lor integrale şi în plus vei beneficia de IO % reducere pentru cele 3 volume.

Doresc integrala DUNE. cu 10% reducere

NUME
fiDRESÂ

W. Gibson si B. Sterling MACHINA DIFERENŢIALĂ Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

Parţial thriller, parţial SF istoric, *Machina diferenţială* îşi desfăşoară acţiunea în anul 1855. Revoluţia Industrială se găseşte în plin şi inexorabil avânt, impulsionată de Maşinăriile cibernetice acţionate de abur. Charles Babbage şi-a perfecţionat Machina diferenţială, iar calculatoarele au apărut deja de treizeci de ani. Trei personaje extraordinare îşi dau întâlnire cu istoria... şi cu viitorul. Sybil Gerard - o femeie de moravuri uşoare, Edward „Leviatan Mallory“ - explorator şi paleontolog şi Laurence Oliphant - diplomat şi spion. Aventura lor începe prin descoperirea unei cutii de cartele perforate pentru Machină, ale căror origine şi scop simt necunoscute. Nişte cartele pe care alţii le doresc îndeajuns de mult ca să fie gata să ucidă... Este un secol al XlX-lea alternativ, în care revoluţia calculatorului a sosit mai devreme, creând o societate hibridă, pe jumătate modernă, pe jumătate tradiţională, în care puritanismul victorian trebuie să se adapteze la efectele şocului viitorului cu câteva generaţii mai devreme.

„Am luat transformările pe care cibernetica şi tot ceea ce i se asociază le determină în societatea modernă, le-am desprins din context şi le-am introdus în societatea de acum 150 de ani, astfel ca să fie mult mai evidente“ (Bruce Sterling). -

Editor: VALENTIN NICOLAU Redactor: MARIA MAGDALENA ANGHELESCU Tehnoredactare computerizată: ALIN DRAGOMIR Apărut 1998, Bucureşti Timbrul literar se varsă în contul ASPRO nr. 45.10.80.12.108, BCR sector 1, Bucureşt

Printed in Romania
grupul dragoprint

societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimire,scu.-nr. 3l, sector 5. Bucureşti, ROMÂNIA - -/'pietoni 335.93.18; 335.97.47

; */]]* ' - ' * [1] Fax: 337,33.77

o

fed print sa

rs